

Zimní Vacenovický ZPRAVODAJ

PROSINEC / 2017

Obec
Vacenovice

2018

*Vinšujeme Vám nový rok 2018
pestrý jak slovácký kroj
a veselý jak hodová neděla.*

Jana Bačíková
starostka obce

František Novák
místostarosta obce

Milí spoluobčané,

navzdory předvánočnímu shonu právě adventní čas je dobou zastavení, zvolnění, zklidnění. Úplně stejného, jaké přírodě přináší nadcházející zimní období.

Tak se zastavme i my, například u jesliček, při zpívání u vánočního stromu, které pro nás každoročně připravuje Mužský sbor s Marijánkami. Také můžete navštívit kostel a ukázat dětem jesličky, nebo jít prostě jen tak na procházku. Nebo na první svátek vánoční vyrazte na Růdník na Gajdošské nokturno s Mirkem Blahuškem.

Kdysi mezi vánoční tradice patřovala i sousedská setkávání. A jejich kouzlo trvá doposud. Nejlepší bývají setkání neplánovaná. Jen tak se stavít u rodiny, u známých, jen na malou chvilku, jen popřát. Na pohárek vína, na hrníček čaje nebo kávy, ochutnat vanilkové rohlíčky, trochu zavzpomínat. Probrat poslední události v obci a příjemný večer je tu. Zase bude na co vzpomínat, jak jsme se sešli a příjemně se pobavili. Zkuste to. Ne příští rok, ne někdy. Zrovna letos a zrovna teď. Ne nadarmo se říká, nevíme dne ani hodiny. Já si to vyzkoušela osobně. Během vteřiny se vám může obrotit svět vzhůru nohama a nejen vám.

A tak zkuste spočinout, vydechnout, vzpomenout si, jak jste se jako malí těšili na Štědrý večer. Kromě stromečků, dárků a cukroví má doba Vánoc v sobě mocné kouzlo, proto se dějí neuvěřitelné věci a odehrávají se neplánovaná setkání. Také na vás toto kouzlo může působit, věřte mi, jen si ho musíte všimnout. Vánoční magie může klidně spočívat v maličkostech a přesto kouzlo nepatrného nebo bezděčného může být velmi silné. I když možná nejvíc záleží na tom, co za kouzlo budete považovat vy. Budete-li na Štědrý večer úplně sami, alespoň nemusíte nikoho obskakovat. Budete-li někde v hospodě, setkáte se tam s těmi, se kterými se tam

potkáváte stále. A to je dobře. A když zůstanete v kruhu rodinném - výborně, alespoň prožijete pokojný, sváteční večer, kterých mnoho během roku není. Užijte si sváteční dny, ale i všechny následující čas radostně a s vírou. S pokorou přijměte vše, co nám život připraví. Když nás osud těžce zkouší, musíme si své svízele a nesnáze stejně prožít sami. Kristus přece říká, že máme být klidní, máme svůj život žít v uspokojení, protože Duch Svatý je přítomen. Tady a teď. Je nejen v nás, ale i kolem nás. Dává životu smysl a naplňuje jej. „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (Jan 14,26-27)

Ať se vám všem ten klidný, kouzelný vánoční čas vydaří podle vašich představ. Vánoce jsou časem ušlechtilého poselství všem lidem dobré vůle, tedy i vám. Poselství o naději, klidu, míru ve světě i v duši.

Já vám a všem vašim blízkým přeji krásné, klidné a i veselé vánoční svátky a po rozjařeném Silvestru buďte v dalších dnech roku 2018 šťastní a zdraví.

Vaše Jana Bačková, starostka

Společenská kronika - fotografie

Vítání dětí

Všechny vás vítám u našeho Zimního zpravodaje. Dozvíte se, co se podařilo, co nepodařilo a co se plánuje na rok 2018. Dle mého jde o čtení optimistické. Můžeme si pěkně vykračovat po nových chodnících, k tomu nám září vysoce úsporné a přesto výkonné veřejné osvětlení, pomalu, ale jistě se dočkáme nových autobusových zastávek.

Občas mě zastavíte a ptáte se na chodníky. Máte vždy nějaké výhrady. Rozumím tomu, kdybychom chodníky dělali za své peníze, určitě bychom některé věci změnili, přizpůsobili více našim potřebám a podobně. Ale dostáváme 85 % dotací ze státního fondu na uznatelné náklady. Nebylo by škoda o tolik peněz přijít?

Autobusové zastávky. Ty slibujeme už dlouho. Podobná situace. Pokud víme, že na tuto akci můžeme získat nějaký příspěvek, tak to zkusíme znovu a znovu, až se to podaří.

Rekonstrukce půdy školy. Všichni víte, že naše škola má velkou nevyužitou půdu. V rámci Integrovaného operačního programu se nám podařilo (na poprvé) získat 85 % z prostředků EU na rekonstrukci. Přístup na půdu bude nejen po schodech, ale bude zbudován i výtah. Celá budova školy se tak stane bezbariérovou. Půdní učebny se využijí k výuce jazyků, počítačové dovednosti, bude zde zbudován ateliér pro výtvarnou a rukodělnou výuku. Další učebna bude zařízena jako přírodovědná k získávání povědomí o přírodě a životním prostředí. Prostory dále využijí mimo jiné včelařský kroužek, myslivecký kroužek a radioamatéři.

Dům pro seniory. Až budete zpravodaj číst, budu mít už po jednání na Ministerstvu pro místní rozvoj. Uvidíme, zda dostaneme finanční podporu na náš projekt Domu pro seniory ve výši 600 000 Kč na byt. Snad přijedu s kladným výsledkem. Ale pokud ne, tak se určitě nebudeme vzdávat a pokusíme se uspět v příštím roce znovu.

Na chodníky jsme žádali několikrát, na Víceúčelové hřiště čtyřikrát, na Habánský sklep dvakrát a tak bych mohla pokračovat.

Získat na cokoliv dotaci, finanční podporu je velmi složité. Píšeme, vysvětlujeme, běháme po ministerstvech a státních fondech, dokládáme spousty dokumentů, každá i drobná změna podléhá schválení a spouště dalšího papírování, chodí nám kontroly a znovu vysvětlujeme a dosvědčujeme.

U většiny dotací pět let, u některých až deset i více let dokládáte udržitelnost. To jsou znovu stohy papírů, fotografií, tabulek, ale i kontrol. Přesto nejen já a místostarosta vnímáme, že nám to za to stojí. Ale i zastupitelstvo je vždy pro ušetřit z obecního rozpočtu finance. Vždyť je tolik věcí, na které se peníze nedávají. Byla by velká škoda možnost dotací nevyužít.

A tak s námi mějte trpělivost a buďte shovívaví. Věřte, že děláme, co můžeme. Protože není nic jednoduššího než vzít peníze z obecního rozpočtu a postavit si co chci, kdy chci.

Pokud vezmu jen rok 2017 a 2018, tak jsme na chodnících, Víceúčelovém hřišti, Habánském sklepe, veřejném osvětlení a plánované rekonstrukci půdy školy ušetřili z obecního rozpočtu bezmála 27 miliónů korun, a to už stojí za to. Co říkáte?

Tímto bych chtěla poděkovat zastupitelstvu obce Vacenovice, že táhneme vždy za jeden provaz. Konstruktivním jednáním, zvážením všech alternativ, společnou domluvou pak dokážeme správně a rychle rozhodnout. Toho si velmi vážím.

Poděkování patří i vám všem, kterým není naše dědina lhostejná. Vaše nápady, připomínky a upozornění nás posunují vpřed. A pak je každá činnost a aktivita, kterou v obci plánujeme nebo už i děláme, společným dílem. Tak to má být. Obec je společenství lidí, kdy vzájemnou pomocí, přispěním a ohleduplností jednoho k druhému se nám u nás ve Vacenovicích bude pospolu dobře žít.

Ještě jednou pokojné Vánoce a úspěšný rok 2018

Jana Bačíková, starostka obce

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

DĚTI NAROZENÉ ve II. polovině roku 2017

Pohádkový zvoneček

*Zvonečkem „U pohádkové brány“
třikrát zacinkáš
potom vezmeš za kliku
a zvolna otvíráš,
jenom se rozhlédneš
vítá tě skřivánek
zobáčkem ukáže
na kouzelný zámek.
Do dlaně ti vloží
od zámeckých dveří klíč
zatřepetá křídly
a letí pryč.*

*Ty chodíš po zámku
do každých dveří koukneš
tam Popelce
oříšek rozlouskneš,
probudíš spící Růženku
co si právě vyšívala
růži na halenku.
Pro jednoho krále
nasypeš sůl
protože se choval jako
... krále půl...
Se skřítky si poklábosíš
myším kaši
v rendlíčku uvaříš,
drakovi napláčáš na holou
princezny
se ze zámku přece neberou.*

*Potom se posadíš
do kouzelného vláčku
ten projede tunel a jednu
zatáčku,
„Hlavní Nádraží“
musíte všichni vystupovat
cesta „Z POHÁDKY“,
prosím, teď po svých pokračovat...*

**Tadeáš Raiskup
Azmína Moeen Safdar
Filip Kraml
Lara Schneiderová
František Stratil
Valerie Zubíková**

SVATBY ve II. polovině roku 2017

Štěstí je cesta

*Jeden krok sem,
jeden krok tam,
tady už jsem byl,
a tohle nehledám.*

*Zkusím to támhle
a pak ještě dál...
...dokud nenajdu
o co bych ještě stál!*

*Někde to tu je
a já to musím mít!*

*A pak spolu pod hvězdami
nové sny budem snít
a pod sluncem, s ránem,
začneme v nich žít!!!....*

Petr Zubík a Jitka Formánková
Radek Milěř a Ivona Gallinová
Jan Ingr a Bc. Eliška Foltýnová, DiS.
Radek Frolec a Jana Šimonová
Tomáš Mráka a Lucie Svobodová

Ing. Filip Bábík a Bc. Michaela Drčmáňková, DiS.
Radek Bobčík a Bc. Renáta Fišmanová
Zdeněk Matyáš a Lenka Dobešová
Bc. Marek Foltýn a Iveta Pekárková
Ing. Jan Slováček a Bc. Jana Křížková
Bc. Pavel Šimeček a Bc. Michaela Stupavská
Mgr. Pavel Ingr, DiS. a Bc. Martina Moštková

ÚMRTÍ ve II. polovině roku 2017

Loučení

*Až ve mně se rozžehne oheň
a vzpomínky přijdou si ruce hřát
jejich šepotu tam nezapomeň
naslouchat.*

*Až ve mě se rozvodní řeka
a myšlenky usednou ve větvích
v srdci nasněží peřina měkká
bílý sníh.*

*Až se sebou zůstanem sami
a minulost chytne se věřejí
jsme vítr, lámeme větrolamy
v beznadějně naději.*

ve věku

Miroslav Janík	55 let
Josef Vlk	78 let
Ladislav Macháček	57 let
Františka Belková	89 let
Terezie Ingrová	86 let
Anna Sedlářová	78 let
Hedvika Řiháková	89 let
Petr Šťastný	72 let

VÝZNAMNÁ OSOBNÍ VÝROČÍ ve II. polovině roku 2017

Vzpomínání

*Bylo mi krásně
když se na mě smál
bylo mi krásně
když pohádku povídal
bylo mi krásně
když jsme si spolu hráli
říkal mi princezno
a já jemu pane králi.*

*Ráno mi můj táta
snídání nachystal
chleba mi třeba
jen sádlem namazal
do hrnečku čaj, citron
a malá lžička medu
tak dobrý tátův čaj
uvařit nedovedu.*

*V zimě na saních
se mnou kopec sjel
na jaře do lesa
na konvalinky šel
a v létě na jahody
mamince na korále,
byla jak královna
na domácím bále.*

*Máma se pak smála
a povídá
ach vy moji milí
já vás mám tak ráda...*

94. narozeniny oslavila:
Růžena Horáčková

93. narozeniny oslavil:
Josef Mikéska

91. narozeniny oslavil:
Antonín Ryba

90. narozeniny oslavily:
Františka Šticová
Blažena Chvostalová

85. narozeniny oslavili:
Filomena Řiháková
Teresie Neduchalová
Štěpán Dobeš

80. narozeniny oslavili:
Ludmila Nedvěďová
Jan Chvátal
Anna Synková
Anna Šťastná
Jiřina Grufíková
Pavel Blažek

Diamantovou svatbu, tj. 60 let společného života, oslavili manželé:
Marie a Antonín Rybovi

Zlatou svatbu, tj. 50 let společného života, oslavili manželé:
Ludmila a Fedor Chochrunovi
Marie a Vladislav Dobešovi

Diamantová svatba – Marie a Antonín Rybovi

Zlatá svatba – Ludmila a Fedor Chochrunovi

Zlatá svatba – Marie a Vladislav Dobešovi

90 let – paní Blažena Chvostalová

STATISTIKA ve II. polovině roku 2017 ve Vacenovicích

narodilo se 6 dětí
 přihlásilo se k trvalému pobytu 21 občanů
 odhlásilo se z trvalého pobytu 10 občanů
 zemřelo 8 občanů

Stav obyvatel před uzávěrkou zpravodaje činí 2211, průměrný věk 41,19 let.

Co se podařilo realizovat a co plánujeme

Opět bez mála dnů uplynul další rok našeho života. Vstoupili jsme do času adventního, který je předzvěstí vánočních svátků a nastal i čas zrekapitulovat jeden segment z celkové činnosti obecního úřadu, a tím je investiční výstavby v obci. A samozřejmě obsahem této zprávy bude i výčet akcí připravených k realizaci v nadcházejícím novém roce 2018.

V letošním roce bylo realizováno pět stavebních akcí v celkové hodnotě 12 350 000 Kč vč. DPH s dotací u některých z nich ve výši 6 163 000 Kč, což je cca 50% celkových nákladů. Takovýto poměr získaných dotací v dnešní době považujeme za poměrně slušný úspěch. V dalším se krátce zmíním o obsahu jednotlivých staveb a celkové finanční vyjádření je uvedeno v tabulce č. 1.

1) Bezpečné a bezbariérové chodníky: U této stavby jsme žádali Státní fond dopravní infrastruktury (SFDI) o schválení a přidělení dotačních prostředků na realizaci, a to již v prosinci 2016. Toto rozhodnutí padlo hodně pozdě, až začátkem července 2017. V tuto dobu bylo již zahájeno výběrové řízení na zhotovitele, ve kterém zvítězila firma Skanska a.s. Veškerá administrace výběrového řízení až po uzavření smlouvy o dílo s vybraným zhotovitelem byla dokončena v druhé polovině srpna 2017. Vlastní stavební práce byly zahájeny 4. 9. 2017 s termínem dokončení 20. 12. 2017. Jedná se o provedení cca 2800 m chodníků podél průtahu obcí vč. vedlejších tras ke hřbitovu a prodejně COOP. Šířka chodníků je 150 cm a skládá se z konstrukčních vrstev ze štěrků,

Původní stav chodníků

štěrkodrtí a povrchem ze zámkové dlažby tl. 6 cm, resp. 8 cm na vjezdech do RD. Součástí chodníků je i výměna silničního obrubníku, výškové úpravy dešťových vpustí a kanalizačních šachet. A právě úpravy kanalizačních šachet umístěných v trasách chodníků spolu se složitou dopravní situací na krajské komunikaci a nevyhovující klimatické podmínky od konce listopadu zapříčinily časové zpoždění k 1. 12. 2017 cca tři týdny. Z důvodů zajištění standardní kvality prováděných prací došlo k dohodě o prodloužení termínu dokončení stavby do 30. 4. 2018 s tím, že pokud to klimatické podmínky dovolí, budou práce pokračovat i v měsíci lednu, resp. únoru 2018. Ještě pár slov k nejčastějšímu dotazu na chodníky – „proč je takto zvlněný?“ Už název „Bezpečné a bezbariérové chodníky“ na tento dotaz částečně odpovídá. Místa vjezdů a vstupů k přilehlým nemovitostem, stejně jako občasná místa na přecházení musí splňovat normové parametry pro snížení silničních a chodníkových obrubníků spolu s dlážděným povrchem. Dále pak ono zajištění bezpečnosti a bezbariérovosti musí splňovat další technické parametry dané přímo SFDI, s kterým byla projektová dokumentace 3x projednávána a vždy upravena dle jejich požadavků. A právě splnění všech podmínek daných normovými parametry a SFDI bylo jediné možné pro získání dotace, bez které bychom k realizaci zřejmě nepřistoupili. Takže pokud se to někomu zdá být nelogické, věřte, že jiná možnost neexistuje a domnívám se, že i komfort dopravní obslužnosti těchto chodníků je podstatně vyšší než chodníky původní.

2) Rekonstrukce chodníku u kaple sv. Jana: jednou z podmínek bezpečných a bezbariérových chodníků daných SFDI je jejich vzájemná návaznost v rámci zajištění dopravní obslužnosti obce. V tomto případě tento chodník na konci obce není nijak připojen s nově budovanými trasami, nebyl fondem přijat, a tudíž nebyl ani součástí projektové dokumentace. Stávající chodník byl ve velmi špatném stavu, a proto bylo rozhodnuto o jeho opravě už v parametrech nově prováděných chodníků s tím, že finanční náklady stavby jsou plně hrazeny z rozpočtu obce.

Nový chodník

3) Oprava kaple Panny Marie Bolestné: k opravě kaple bylo přistoupeno především z důvodu opadávání vnitřních omítek a venkovní fasády vlivem vlnutí zdiva. Opravu prováděla firma Duostav KB s. r. o. Prováděné práce spočívaly především v zamezení vztlínání zemní vlhkosti. Dešťový střešní svod vyústěný na terén v zadní části kaple podmácel základy a obvodové zdivo. Proto byl zaústěn na kanalizační potrubí z PVC s vyústěním na přilehlou komunikaci. Základové pasy byly odkopány do hloubky cca 60 cm, opatřeny novou fólií a výkop zasypán kačirkem tak, aby bylo zabráněno vztlínání zemní vlhkosti do zdiva kaple. Dále byly všechny poškozené části vnitřních omítek a venkovní fasády otlučeny až na vlastní zdivo a nahrazeny sanační omítkou. V další fázi byly provedeny malby vnitřních prostor vč. venkovní fasády a opravy vstupní dveře.

4) Autobusové zastávky: o rozsahu této stavby jsem se zmiňoval již v letním zpravodaji letošního roku. Nyní, v podzimních měsících bylo vypsáno již druhé výběrové řízení na zhotovitele, protože v prvním kole jsme žádnou nabídku neobdrželi. V tomto druhém kole uspěla firma Vastas s.r.o. Práce byly zahájeny na zastávce Dolní Konec, a to částí chodníků spolu s nástupištěm. V letošním roce budou ještě provedeny základy a podlahová deska pro zastávkový přístřešek. Celkové dokončení autobusových zastávek i v horní části obce, vč. přístřešku ve středu obce, předpokládáme do 30. 5. 2018.

5) Výměna světel veřejného osvětlení v obci: k realizaci této akce jsme přistoupili opět díky získání dotace z Ministerstva průmyslu a obchodu. Jako zhotovitel z výběrového řízení vzešla firma Eltodo-Citelum, s.r.o. Jedná se o celkovou výměnu svítidel VO v obci, celkem 246 ks vč. připojovacích kabelů od svítidla ke svorkovnici. Výměnou svítidel za nová a moderní bude dosaženo podstatně lepšího osvětlení jednotlivých ulic v obci a také úspory el. energie až o 45 % oproti stávajícímu stavu. V současné době práce na VO probíhají a budou dokončeny nejpozději 30. 12. 2017.

Finanční náklady staveb provedených v r. 2017 (rozpočtové náklady jsou uvedeny v tis. Kč vč. DPH)

Poř. č.	Stavba	Rozpoč. cena	Soutěž. cena	Úspora	Prostavěno	Výše Dotace	Poskytovatel dotace
1	Bezpečné a bezbariérové chodníky	18.057	10.881	7.176	8.558	4.671	SFDI
2	Chodník u kaple sv. Jana	262	262	-	262	-	-
3	Oprava kaple Panny Marie Bolestné	97	97	-	97	45	Jm. kraj
4	Autobusové zastávky	1.350	1.054	296	700	200	Jm. kraj
5	Výměna světel VO v obci	3.123	2.824	299	2.733	1.247	MPO
	Celkem	22.889	15.118	7.771	12.350	6.163	-

Následně se krátce zmíním o akcích, které budou zahájeny, případně i dokončeny, v příštím roce 2018. Známe i předpokládané finanční náklady staveb, budou uvedeny tabulce č. 2.

1) Bezpečné a bezbariérové chodníky: jedná se o dokončení prací v úsecích od hlavní křižovatky ve středu obce kolem květinářství po místo na přecházení a dále pak od prodejny drogerie po rozpracovaný úsek u kadeřnictví. Součástí dokončení bude i zapravení části komunikace podél silničních obrubníků, vodorovné a svislé značení vč. výsadby zeleně a osetí zatravněných ploch. Rozpracované úseky chodníků k dnešnímu dni budou ukončeny ještě v průběhu letošního roku.

2) Autobusové zastávky: stejně tak i u této stavby se jedná o její dokončení, a to především zastávek v horní části obce a zastávkového přístřešku ve středu obce.

3) Rekonstrukce komunikace v ulici Farní: tato stavba, obsahující odstranění stávajících silničních panelů a vybudování kompletní nové vozovky s živičným povrchem, byla plánována již na září a říjen r. 2017. Se zhotovitelem díla firmou Alpine Bau CZ a.s., která vzešla z výběrového řízení, jsme byli nuceni prodloužit smluvní termín dokončení do 30. 5. 2018. Důvodem odložení realizace se stala přeložka kabelu elektronických komunikací, které ve dvou místech leží v trase vozovky. Správce telekomunikačních kabelů firma Cetin s.r.o. vznesla požadavek na jejich přeložku. Takže místo budování komunikace jsme museli zadat dopracování PD na přeložku kabelu, vyřídil se stavebním úřadem územní souhlas a se správcem kabelů uzavřít smlouvu o přeložce. Tento nutný postup byl dokončen v měsíci říjnu, ale do dnešního dne firma Cetin s.r.o. přeložku kabelu nerealizovala. Máme pouze příslib, že do zahájení stavebních prací na komunikaci, což předpokládáme v průběhu března 2018, bude přeložka kabelů provedena. Tato akce je plně financovaná z vlastních prostředků obce.

4) Rekonstrukce Habánského sklepa: tato stavba je součástí přeshraniční spolupráce s obcí Sobotiště dotovaná z fondu Slovenské republiky se zaměřením na historii habánů. V našem případě se jedná o vnitřní úpravy sklepa – otryskání původní kamenné klenby alespoň v místech, kde to díky naprosto nevhodné opravě z předchozích let bude možné. V těchto místech bude původní kamenná klenba vyspárována a pohledově přiznaná. Zbývající části, znehodnocené betonovou dřívější vyspárkou, budou omítnuty. Nově bude vydlážděna podlaha sklepa s možností umístění repliky pece na keramiku. Bude provedena i izolace proti zemní vlhkosti, a to pomocí injektáže stěn klenby a horní části izolační fólií. V přední části bude nově vybudováno zázemí pro provoz sklepa při různých pořádaných akcích vč. sociálního zařízení. V průběhu měsíce ledna a února 2018 bude vypsáno výběrové řízení na zhotovitele a popsaná stavební část musí být dokončena v říjnu 2018. Protože Habánský sklep bude sloužit i jako muzeum habánské historie i s vnitřní vybaveností, končí celkový projekt v prvním pololetí 2019.

5) Nové schodiště u OÚ a úprava prostoru před OÚ: tato stavba bude probíhat v návaznosti na rekonstrukci Habánského sklepa, předpokládáme v druhém pololetí 2018. V současné době se zpracovává realizační projektová dokumentace, navazující na schválený projekční záměr. Schodiště sestává ze tří samostatných ramen směrově zalomených vždy jednou vlevo a zpětně vpravo. Součástí schodiště jsou vytvořena i poměrně rozsáhlá odpočinková místa s možností posezení. Počet schodišťových stupňů je shodný se stávajícím stavem.

6) Vestavba učeben v podkroví ZŠ: na tuto stavbu máme kompletně připravenou projektovou dokumentaci a na základě naší žádosti k předmětnému dotačnímu titulu Ministerstva pro místní rozvoj (MMR) nám byla přiznána až 90% dotace užitelných nákladů z částky realizační, která vzejde z výběrového řízení. Takže naším prvním krokem bude vypsání výběrového řízení na zhotovitele, vše zůřadovat na MMR tak, aby mohla být stavba zahájena nejpozději k 1. 7. 2018. Vzhledem k poměrně velkému rozsahu stavby bude akce rozdělena do dvou let, aby co nejméně narušovala svým vlivem školní výuku. Součástí půdní vestavby stávající ZŠ je vytvoření 3 ks učeben s max. kapacitou 65 osob, se sociálním zařízením pro chlapce a dívky, kotelnou a ústředním vytápěním. Učebny budou přístupné ze stávajícího objektového schodiště a nově i přistavěným kabinovým výtahem z dvorního traktu ZŠ. Tři učebny jsou určeny k následujícímu využití: a) jazyková učebna, b) výtvarně řemeslná dílna, c) přírodovědný koutek.

7) Rekonstrukce VO, místního rozhlasu a kabelové televize v ul. Slovácká a U Větráku: v těchto ulicích, v průběhu jarních měsíců, zahájí firma E.ON kabelaci stávajícího vzdušného vedení sítě NN a následně budou odstraněny betonové sloupky stávajícího vedení. Na těchto opěrných bodech je v současné době umístěno i vedení VO, rozhlasu a kabelové televize v majetku obce. Z tohoto důvodu musíme současně s prováděnými zemními pracemi provést kabelizaci i našich zařízení vč. nových přípojek a sloupů pro VO a rozhlas. Tato akce bude plně financována z vlastních zdrojů jako vyvolaná investice.

8) Kanalizace a vodovod v ulici Pod Kostelem: o technických částech stavby jsem se zmínil již v minulém zimním zpravodaji. Jedná se o odkanalizování a zásobování pitnou vodou posledních RD v obci. Součástí stavby je i úprava místní komunikace. V současné době se dokončuje projektová dokumentace. Ihned po jejím dokončení požádáme o územní rozhodnutí a stavební povolení. Žádost o poskytnutí dotace můžeme podat jen na jedno místo – Jihomoravský krajský úřad, protože u jiných dotačních titulů nesplňujeme základní požadavek na min. připojení 150 ekvivalentních obyvatel. Nejpozději v polovině roku budeme očekávat rozhodnutí, zda je možné i na JmK dotaci získat, vzhledem k malému počtu osob pro připojení nebo financovat stavbu z vlastních zdrojů.

9) Výstavba víceúčelového hřiště: na tuto stavbu jsme zažádali o přidělení dotací již na několika ministerstvech ČR a i v rámci přeshraniční spolupráce. A zřejmě jako odměnou za tu vytrvalost posledních několika let nám asi před třemi týdny Ministerstvo pro místní rozvoj dotaci přidělilo. Tady jsme plně připraveni k možnému zahájení prací. Výběrové řízení na zhotovitele bylo ukončeno již v srpnu 2017 a s vítězným zhotovitelem máme i uzavřenou

smlouvu o dílo. Zhotovitelem díla je firma Prostavby a.s., Otínice. Zahájení prací na realizaci předpokládáme ihned na začátku jarních měsíců s ukončením do 1. 7. 2018. Víceúčelové hřiště je umístěno ve sportovním areálu Sportovního klubu Vacenovice. Technicky je stavba řešena s podkladními vrstvami vlastní plochy s odvodněním pomocí zasakovacích drenáží, oplocením vč. osvětlení a s povrchem z umělé trávy s křemičitým vsypem.

Tabulka č. 2

Finanční náklady staveb plánovaných v r. 2018 (rozpočtové náklady jsou uvedeny v tis. Kč vč. DPH)

Poř. č.	Stavba	Rozpočtová cena	Soutěžní cena	Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1	Bezpečné a bezbariérové chodníky – dokončení	2.323	2.323	-	1.031	SFDI
2	Autobusové zastávky – dokončení	354	354	-	-	-
3	Rekonstrukce MK ul. Farní	813	743	70	-	-
4	Rekonstrukce Habánského sklepa	4.177	-	-	3.600	Interreg
5	Nové schodiště na OÚ Úprava prostoru před OÚ	1.000	-	-	-	-
6	Vestavba učeben v podkroví ZŠ	14.927	-	-	13.413	MMR
7	Rekonstrukce VO, rozhlasu a KT v ul. Slovácká a U Větráku	550	550	-	-	-
8	Kanalizace a vodovod v ul. Pod Kostelem	5.056	-	-	-	-
9	Výstavba víceúčelového hřiště	4.425	3.351	1.074	2.900	MMR
	Celkem	33.625	7.321	1.144	20.944	-

Toto jsou všechny známé a připravené akce k realizaci v r. 2018. Přestože je tento rozsah poměrně ambiciózní, musíme souběžně pracovat na přípravě dalších akcí. Především pak na zajištění dotačních finančních prostředků pro realizaci stavby „Multifunkční dům pro seniory“ a dále na výkupu pozemků pro nový stavební obvod. Obě tyto akce se snažíme připravit již dlouhodobě a zatím to pomyslné světlo na konci tunelu nevidíme. Mrzí nás to zvláště u výkupu pozemků, kde dokončení přípravy je závislé pouze na rozhodnutí majitelů pozemků – našich spoluobčanů. Naopak poděkování za práci v obci patří vám všem, kteří se jakkoliv podílíte na společenském, kulturním, sportovním a spolkovém životě obce.

Vážení spoluobčané, protože konec dalšího roku je již na dosah, dovoluji vám všem popřát já i celé zastupitelstvo obce, krásné, klidné a šťastné prožití vánočních svátků v kruhu svých rodin i jako součást společenství naší obce. V tento sváteční čas se zbavte všech chmurů a užívejte si jen radostné myslí.

V nadcházejícím novém roce vám všem přeji hlavně zdraví, štěstí a splnění všech tužeb a předsevzetí.

Ing. František Novák, místostarosta

Opravená Kaple Panny Marie Bolestné

Obec přátelská rodině

Obec Vacenovice se účastnila se svým projektem Obec přátelská rodině výzvy k získání příspěvku k realizaci prorodinných aktivit, kterou pořádá každoročně Ministerstvo pro místní rozvoj. Naše společné aktivity ministerstvo ocenilo první cenou a částkou 900 000 Kč. Tato částka bude využita na nákup herních prvků pro MC Klubíčko, MŠ Vacenovice si pořídí drobné věci jako koloběžky a odrážedla. Obec Vacenovice dovybaví dětské hřiště za základní školou, malí hasiči si nakoupí nutné vybavení ke své sportovní činnosti, část prostředků zbude i na malé fotbalisty, včelařky

a myslivecký kroužek Sojky. Zkrátka nepřijde ani základní škola a folklorní soubor Oskoruška.

Ocenění jsme si s panem místostarostou vyzvedli v Praze v Hrzánském paláci. Velkou zajímavostí bylo, že jsme se pohybovali v prostorách, kde jednu dobu žil náš první prezident Tomáš Garrigue Masaryk.

Jelikož v příštím roce se už této výzvy dle pravidel nemůžeme zúčastnit, pokusíme se uspět ve výzvě Obec přátelská seniorům.

Jana Bačiková, starostka obce

Obec přátelská rodině – převzetí ocenění v Hrzánském paláci v Praze

...pomáháme žít lepší životy.

Vážení spoluobčané,

po čase bychom se vám opět rádi připomněli a seznámili vás s poměrně širokým spektrem činností Charity Kyjov. Mnozí z vás denně potkáváte auta s logem charity, či jiným způsobem se setkáváte s charitním dílem. Pro ucelenost Vám nabízíme přehled služeb, které Charita Kyjov poskytuje ve 24 obcích kyjovského regionu.

Charitní dům pokojného stáří v Čeložnicích slouží seniorům, kteří nemohou ze zdravotních nebo sociálních důvodů pobývat ve vlastním prostředí.

Služba usiluje o vytvoření domova rodinného typu; respektuje důstojnost a svobodu svých uživatelů, zajišťuje jejich základní

Recyklace elektrospotřebičů ve Vacenovicích

Během roku 2016 naši občané odevzdali na sběrném dvoře ve Vacenovicích k recyklaci 148 televizorů, 28 monitorů a 1 175,77 kg drobného elektrického vybavení.

Díky této aktivitě naše obec obdržela certifikát vypovídající nejen o přínosech třídění televizí a počítačových monitorů, ale také o velkém významu sběru drobných spotřebičů, jako jsou mobilní telefony.

Společnost Asekol nám každoročně odesílá výúčtování, které přesně vyčíslí, o kolik elektrické energie, ropy, uhlí, primárních surovin či vody jsme díky recyklaci vysloužilého elektrického vybavení ušetřili ekosystému Země. Přesně víme také, o jaké množství jsme snížili produkci skleníkových plynů CO₂ nebo nebezpečného odpadu.

Díky vytrídění už výše avizovaného množství elektrospotřebičů víme, že jsme uspořili:

- 51,75 MWh elektřiny
- 2 560,75 litrů ropy
- 244,20 m³ vody
- 2,37 tun primárních surovin.

Navíc jsme snížili emise skleníkových plynů o 11,30 tun CO₂ ekv. a produkci nebezpečných odpadů o 51,04 tun.

Z těchto výsledků je patrné, že zpětný sběr elektrozařízení, i těch nejmenších, má nezanedbatelný pozitivní dopad na životní prostředí.

100 odevzdaných televizorů:

- uspoří spotřebu elektrické energie pro domácnost až na 4 roky
- nebo ušetří přibližně 400 litrů ropy potřebných až k sedmi cestám do Chorvatska.

10 vysloužilých monitorů:

- ušetří spotřebu energie potřebnou pro chod notebooku po dobu necelých 5 let.

Děkujeme za to, že třídíte odpad, a to nejenom elektrospotřebiče. Přispíváte tak k ochraně životního prostředí a k udržitelnému rozvoji.

Čerpáno z informací společnosti Asekol

Jana Bačíková, starostka obce

životní potřeby, podporuje je v soběstačnosti a aktivním životě i ve stáří. Obyvatelům v terminálním stadiu je zajišťována intenzivní péče s prvky péče hospicové. Dále zde nabízíme různé formy aktivizace a naplňování duchovních potřeb uživatelů.

Sociální služby jsou poskytovány v nepřetržitém provozu. Kapacita domova je 26 míst ve 12 dvoulůžkových a 2 jednolůžkových pokojích. Jedná se o dvoupodlažní budovu, k níž náleží zahrada, vlastní kuchyně, prádelna. Uživatelé mají k dispozici jídelnu, společenskou místnost a kapli. Také mají možnost využít posezení před domem či na balkóně a k dopravě mezi podlažími budovy mohou využít výtahu. Výhledově by pak ke zkvalitnění služby i života uživatelů měla přispět nově zakoupená sousední budova se zahradou.

Charitní pečovatelská služba Kyjov poskytuje služby seniorům a lidem se zdravotním postižením v domácím prostředí. Péči poskytujeme ve všech obcích kyjovského děkanátu. Naším uživatelům nabízíme základní úkony péče, tj. pomoc při osobní hygieně, zvládání běžných úkonů péče o vlastní osobu, dovoz obědů. V letošním roce službu využívalo cca 220 klientů, u nichž jsme vykonali kolem 25 000 návštěv.

Sociální služby poskytujeme od pondělí do neděle v době od 7 do 20 hodin včetně víkendů a svátků.

Ošetrovatelská služba – domácí zdravotní péče provádí zdravotní výkony v Kyjově a okolních obcích v domácnostech pacientů. Jedná se především o aplikace injekcí a inzulinu, odběry biologického materiálu (krev, moč), měření krevního tlaku, převazy ran, ošetřování stomií a výměny katetrů.

Tuto službu ordinuje praktický lékař pacienta a je plně hrazena příslušnou zdravotní pojišťovnou. Během roku takto ošetří 9 našich zdravotních sester přibližně 700 pacientů, u kterých provedeme kolem 18 000 návštěv.

Domácí hospicovou službu poskytujeme v rodinném prostředí pacienta. Jde o paliativní službu, která komplexně řeší potřeby fyzické, sociální, emoční a duchovní a je zaměřena na kvalitu života pacientů v konečné fázi života. Pracovní tým je sestaven z vyškolených pracovníků, zahrnující lékaře odborníka na léčbu bolesti, psychologa, duchovního, sociálního pracovníka, zdravotní sestry a pečovatelskou.

Občanská poradna poskytuje pomoc a podporu lidem, kteří prožívají tíživou životní situaci; např. řeší dlouhodobě nepříznivou finanční situaci, zadlužení nebo akutní krizi – ztrátu bydlení. Již několik let jsou ústředním tématem problémy s exekucemi a dluhy a s tím spojená problematika majetkoprávních vztahů. V letošním roce jsme poskytli pomoc 300 jedincům a uskutečnilo se 990 setkání. Většina osob přišla opakovaně. Každé první úterý v měsíci službu provozujeme i ve Bzenci v prostorách Městského úřadu. Provozní doba: v pracovní dny: 8:00 – 11:00 hod., 12:30 – 15:30 hod. Tel. kontakt: 724 353 902, 518 323 767.

Klub Bárka je nízkoprahové zařízení, poskytující sociální služby a bezpečné zázemí pro trávení volného času dětem a mládeži ve věku 11 – 26 let z Kyjova a blízkého okolí, kteří se nacházejí v nepříznivé sociální situaci nebo svým jednáním, popř. životním stylem jsou vznikem této situace ohroženi. Vítán je každý, ať už potřebuje pomoc a podporu při řešení nelehké životní situace, ve které uvízl, nebo si prostě chce jen popovídat s kamarády či pracovníky a trávit volný čas. U nás najdete např. knihovnu, hudební zkušebnu, pravidelně použijeme filmy, realizujeme zajímavé besedy na různá témata (šikana, drogová závislost, vztahy a podobně). V průběhu roku nabízíme tvořivé dílny. Otevírací doba: Po, Út, Čt, Pá: 14:00 – 18:00 hod. (prázdniny 10 – 14 hod.). Facebook: Bárka klubovna, www.klubbarka.cz

Kontaktní centrum – víceúčelová drogová služba: Hlavním cílem Kontaktního centra je poskytovat komplex odborných sociálních služeb ambulantní a terénní formou pro uživatele návykových látek a jejich příbuzné a blízké. Tyto služby jsou službami aktivního vyhledání skryté populace a první linie kontaktní a poradenské práce. Posláním Kontaktního centra je ochrana veřejného zdraví před negativními důsledky užívání nelegálních návykových látek a alkoholu, tedy zejména těch, kteří drogy neužívají, před důsledky tohoto jevu ve společnosti.

K základním službám Kontaktního centra a Terénních programů patří: sociální a zdravotní poradenství, terapie a poradenství v oblasti závislosti a jejich řešení pro uživatele drog, alkoholu a jejich partnery a blízké, zprostředkování léčby závislosti, podpora v abstinenci a prevence relapsu, testování na infekční nemoci (vir HIV, hepatitidy typu B a C), motivační práce s klienty na změně životního stylu, rodinná mediace, poskytování odkazů na jiné sociální služby a odborníky, výměna injekčního materiálu (použitých injekčních stříkaček a jehel). Dále nabízíme přednášky pro rodiče a pedagogy a v současné době ve spolupráci s Centrem pro rodinu realizujeme Prevenci ve školách a v 1. třídách ZŠ.

Půjčovna kompenzačních a rehabilitačních pomůcek: v rámci této služby je možné si u nás zapůjčit např. elektrické polohovací postele, antidekubitní matrace, stolky k lůžku, mechanické invalidní vozíky, chodítka, klozetová křesla a další.

Sbírky a humanitární pomoc: Tato činnost je nedílnou součástí charitní služby. Díky vašim darům můžeme pomáhat lidem potřebným a těm, kteří se ocitli v těžké životní situaci. Skrze humanitární pomoc jsme připraveni přispět i ke zmírnění důsledků při živelných pohromách a neštěstích u nás i v zahraničí. V letošním roce jsme se podíleli např. na materiální sbírce pro chudé na Haiti, pomáhali jsme i obětem v USA, zasaženým hurikány Irma a Edwards a opětovně se zapojili do projektu „Vánoční balíček“ pro děti v dětských domovech na Ukrajině.

Chceme Vám touto cestou poděkovat za přízeň a podporu charitního díla.

S nadcházejícím koncem roku Vám přejeme požehnané svátky vánoční a do nového roku zdraví, pokoj, lásku a porozumění blízkých, i těch, s nimiž se budeme v novém roce setkávat.

Kontaktní údaje:

Charita Kyjov, Palackého 194/30, Kyjov, PSČ 697 01

Tel.: 518 614 129

Více informací na: <http://www.kyjov.charita.cz/>

Než se rok s rokem sejde, máme tu hody. A tím začínají starosti, kdo bude stárek, stárka a hospodář. Ten, kdo to zažil, ví, jak to chodí. V první řadě se shání stárek. Ono se na první pohled zdá, že stárků není moc, ale není tomu tak. Stárci by byli, kdyby se toho nebáli. Když stárek přislíbí stárkování, aby z toho necouvl chvíli před hodama! A když je stárek, už začínají starosti: přesvědčit rodiče, domluvit stárku a v poslední řadě – oslovit hospodáře.

Když tohle všechno dobře dopadne, základ pro hody je z poloviny hotový. A jak se hody blíží, začínají několik týdnů předem pro všechny starosti. Příprava krojů, která je moc důležitá, protože když něco není, něco chybí, je velký problém to všechno sehnat. Každý, kdo má kroj, v něm přece jde na hody!

Hned na začátku je také důležité, sehnat chasu na zvaní. Musí se přece pozvat okolní obce na naše hody! Potom se chasa sejde,

aby pomohla stárkovi při stavění máje u stárky a na dědině. Stárka má ale ještě o něco víc povinností. Musí zajistit kamarádky, které jí pomohou s voničkami, růžičkami, výzdobou sálu, sklepa U Habána a s májů.

Své starosti mají také rodiče stárků: zajistit víno, občerstvení pro chasu a muzikanty, kteří se účastní hodů, připravit zázemí pro stárky, aby se cítili dobře a uvolněně a užili si své stárkování.

Odměnou za tyto starosti zůstanou všem krásné vzpomínky. Stárkování totiž není jen o penězích, opravdu to moc nestojí, ale za ty krásné vzpomínky se to vyplatí.

Velké díky stárkovi, stárce a hospodářům za to, jak jsme to všechno zvládli, rodičům stárky za velkou podporu a pomoc a další velké díky patří všem, kdo nám pomohli.

manželé Pavlíkovi, rodiče stárka

Vacenovská chasa – zvaní na hody

Stárka

Všechno to začalo jednoho dne, když jsem se rozhodla, že budu stárka. V ten moment přišly všechny krásné starosti. Nikdo z nás nevěděl, co to obnáší. Pro naši vesnici jsou hody nejkrásnější tradicí, a proto jsme chtěli, aby si všichni hody užili, měli krásné vzpomínky a zážitky. Být stárkou není jen tak. Má na starost přichystat volenku na sobotní a nedělní zábavu, s holkami připravit voničky, ale hlavně růžičky na výzdobu sálu, sklepa U Habána a na zdobení májek, které se staví v době svátku vysvěcení vacenovického kostela.

Pro mě byla nejkrásnějším zážitkem hodová neděle, když se všichni sešli v krojích ráno v kostele na mši svatě a společně jsme se pomodlili za krojované. Odpoledne se sešlo víc krojovaných, kteří i přes špatné počasí přišli a podpořili nás. Zazpívat před tolika

lidmi pro mě bylo těžké, nikdy jsem nezpívala, ale celé hody jsem si užila. I v pondělí, kdy jsme měli připravenou srandu, a měla jsem oblečený mužský kroj.

Mou podporou byla moje rodina, která mi se vším pomohla a zapojila se do chystání občerstvení a roznášení mezi chasu. Jelikož bydlíme na bytě, tak jsem byla moc ráda, že mi babička umožnila udělat hody u ní doma a za to jí patří velký dík.

Nejdůležitější bylo, že nikdo z nás celé hody nebyl ve stresu a užívali jsme si je. Všem holkám, které se bojí dělat stárku, bych vzkázala: nebojte se toho, je to nejkrásnější zážitek mého života.

Také děkuji stárkovi a hospodářům za krásné hody, na které budu dlouho vzpomínat.

Stárka Ivana Michenková

Stárek

Stárkování byl můj sen už od mala. Pokaždé jsem si na hody říkal, jaké to asi je a pokud bude možnost, chci si tuhle „rolí“ zkusit!!! Chtěl jsem si zkusit, jaké to je, mít takové starosti jako jsou: sehnat kluky na stavění máje, a jelikož nemáme vinohrad, kde sehnat víno pro chasu? Ale taky jídlo a nějakou kořalku... Vždycky jsem se těšil, až budou hody a až si budu moct na sebe obléknout kroj, zpívat, tančovat, jíst a pít. Je to obrovská zkušenost a hlavně nejkrásnější zážitek z celého mého života! Ale abych nemluvil furt jen o radostech...

Je to celkem dost stresu, strašně moc jsem se bál, jaké bude počasí, celkové přípravy hodů a hlavně průběhu celých hodů. Bál jsem se, že neseženu dost lidí na stavění máje, ale naštěstí se nás sešlo dost a za to všem moc děkuji.

Krásný zážitek je také „Zvaní na hody“. Ten pocit, když jako stárek nasednete na koně, projíždíte vesnicí a chasa vám zpívá, je nádherný. Pak když v neděli vyjdete před tolik krojovaných je ze začátku stres, ale jakmile začnete zpívat, všechny stres opadne a je to nádhra. Pak je na řadě verbování, a abych pravdu řekl, z toho jsem měl největší strach. Ale nakonec úplně zbytečně.

Vše to uteklo strašně rychle a to je škoda. Kdyby to šlo, vrátil bych čas zpět do doby, kdy byly HODY! Kdyby to šlo, tak bych byl stárek znovu. Splnil jsem si sen... jeden z nejkrásnějších snů.

Sám bych to ale nezvládl, a proto děkuji stářečce, hospodářům, rodičům svým i stárčiným a chase. Moc děkuji.

Stárek Zbyněk Pavlík

Hospodáři

Že budeme někdy dělat hospodáře, bylo jasné hned, když jsme si poprvé oblékli kroj. Ještě jsme měli polovinu věcí půjčených a už mi pan Petr Ryba (Petřík) v hospodě říká, „když už máte kroj, tož mosíte dělat aj hospodářů“, a pan Ingr (Fráňa) jen souhlasně přikyvoval. A tak proč ne. Petře Blahuškové a její urputnosti bych stejně dlouho neodolala a tak jsem slíbila, že až nebude nikoho mít, že to uděláme my. Poprvé jsme se o hospodářích bavily v roce 2016, a jelikož jsou naše hody v termínech voleb a já jsem kandidovala do Senátu PS ČR, dohodly jsme se, že to nebude vhodné. Přišel rok 2017 a Petra se mezi řeči ptala znovu. „No jo, ale jsou volby a já zase kandiduji“, říkám. „Ty kandiduješ pořád“, oponovala Petra. Je pravdou, že kdo mě zná, ví, že kvůli volbám se do kroje já neoblékám. Chodím v kroji opravdu ráda. Tak dobře, jestli nikoho nemáte, uděláme hospodáře my. Ale kdo to řekne Mirovi, ten naše hody ještě pořádně neviděl. Určitě neví, co to obnáší, určitě neví, že se bude zvedat na židli. No to bude řečí. To víte, je to ubrblaný Slovák.

Čas hodů se blížil a přišla oficiální žádost od stárky a stárka, jestli uděláme hospodáře a povolíme hody. Ano a moc rádi. A tím vše začalo.

Mami, my budeme dělat na hody hospodáře, musíte mi pomoci a poradit. Rodiče byli první, na koho jsem se obrátila. Děkuji Bohu, že je ještě mám. A tak jsme se dali všichni do chystání. Moje drhá matka nakoupila ingredience na koláčky, které přislíbily upéct naše seniorky a kuchařky z MŠ. Děvčata, mockrát děkuji, to vám nebudu nikdy moct splatit. Koláčky byly výborné. Koupili jsme víno a mohli jsme začít chystat kroje. „Ty si chceš vzít tu krajkovou zástěrku? Květo, já mám doma vyšivanou bílou, v té jsem se vdávala, já jí ji půjčím, bude nastrojená.“ Rozhodla paní Božka Bábíčková s mojí matkou při šiškách v hospodě. A já jen stála a užívala si pozornost. Jak se hody blížily, mohli jsme si pomaličku odškrtnout, co všechno už máme připravené. Syn Rostík volal, že přijede z Prahy a přiveze i kamarádku Šárku. Že by šli v kroji oba. Holka z Krkonoš, poprosím paní Charvátovou, ať jí připraví malý kroj. V kroji ještě nikdy nešla, ani neví, jak naše kroje vypadají a tak se bude v malém kroji možná lépe cítit. Kamarádka přijela a společně jsme se šly na kroj k paní Charvátové podívat. U Radmilů v obývacím pokoji

Stárci – Zbyněk Pavlík a Ivana Michenková

Hody 2017 – hospodáři Miroslav Kuchta a Jana Bačíková

byly koberce pokryté ubrusy, a všude suknice, rukávce, fjetůšky, prostě vše k ženskému kroji. Paní Charvátová připravila i parádní kroj, kdyby se naše Šárka přeci jen chtěla víc nastrojit. A ta, když uviděla tu nádhru, tu směsici barev a ornamentů, tak jí jen zářily oči. A už stála a zkoušela si pávku a rukávce a otáčela se, jak paní Charvátová přikázala. Ale co boty? Stačil jeden telefonát

a Petra Blahůšková příběhla, troje boty s sebou. Každý pár nějak pojmenovaný, nakonec nám pasovaly Simony. Ještě přivést jeden klobůček od paní Jakubičkové, asparát od paní Böhmové a je to. Tak teď už bylo připravené úplně všechno. Hody mohou začít.

Sobota

Dopoledne jsme se šli s hospodářem podívat na chasu, jak strojí sál. Stárek se stárkou nás překvapili pěkným hodovým tričkem s nápisem hospodář a hospodářka. A tak na oplátku dostali lahvinu medoviny, aby jim šla práce lépe od ruky. Odpoledne při stavění hlavního máje ve středu obce, tedy vlastně před hospodářovým, jsme chasu už vítali v pěkném tričku s nápisem. Večer na zábavě jsme společně s mladými podpořili nápad stárků z roku 2016 Ivan-ky Pavlíkové a Lukáše Ingra obléct si všední kroj. Že nám to slušelo, vidíte na fotografiích. A ohromně jsme si to užili.

Neděle

Ráno vyparádění v krojích jsme se všichni řadili u hospody, abychom společně navštívili slavnostní hodovou mši svatou. Jaké nastalo překvapení, když kromě maminky stárka Mirky Pavlíkové se v kroji objevil i tatínek stárky Michal Michenka. Jeho nápad vystrojit se do kroje podpořila paní Jakubičková, která mu celý kroj na poslední chvíli půjčila. Bylo to milé překvapení a mě osobně to velmi potěšilo. A tak jsme prožívali celé hody. V pohodě, s úsměvem a ve shodě s rodiči i s pořádající chasů. A to je asi na hodech to nejdůležitější. Že jsme se uměli dohodnout. A prozradím vám ještě, že *eště byly čtyři týdne do hodů a my už jsme každou sobotu společně seděli a nepili vodu* 😊.

Hody pro hospodáře jsou krátké. Chystáte, těšíte se, několikrát se pohádáte s Kuchtou (hospodářem) pak pět minut slávy a konec. Přesto jsem moc ráda, že jsem to zažila. Nastrojíte se do kroje a vidět děvčata, jak pyšně vyšlapují vyrovnané v řadě po dědině. Kluky s hrdě vztyčenými hlavami v kloboucích nazdobených péry a asparátem. Krása. Celý svět nám může závidět. Kroje, písně, folklor i ten kraj, ve kterém žijeme. Upřímnost a vstřícnost lidí, ochotu přiložit pomocnou ruku ke společné práci, i hrdost na odkaz předků. Tím vším se můžeme pyšnit, to vše nám život obohacuje a to je to, proč tu tak rádi žijeme. Právě tady u nás

ve Vacenovicích je to pravé místo k našemu životu. Protože tady jsme doma. Ale ať nekončím tak sentimentálně. K hodům patří ještě pondělí.

V pondělí hodový fotbalový turnaj. Podpořit místní týmy je starostčinou povinností. A radostnou. Je až s podivem, že se najde tolik kluků ochotných si vzít dovolenou v práci, ráno přivstat a jít hrát na to naše nádherné hřiště tzv. Pískáč u Pepinkového. Kluci díky, bez hodového turnaje by ty naše hody nebyly to pravé.

A pak už přijde odpoledne a vy se chystáte na recesistický průvod. Tlačenka, sekaná, chleba, vše nakrájené. Medovina a víno připravené, skleničky na tácku. Vše na stole za vraty hospody. Ještě máme alespoň hodinu čas, než k nám chasa přijde. Půjdem si na půl hodiny natáhnout nohy. A tak ležíme a odpočíváme. Najednou slyším přes okno nějaké hlasy. To vypadá jak paní Blahůšková, propánajána, snad už nejdou. A opravdu. Z okna ložnice vidím paní Blahůškovou, Synkovou a Novákovou, jak přistavují k hospodě kola. Rychlý telefonát paní Blahůškové. My nejsme ještě vůbec oblečení, všechno občerstvení máme v hospodě za vraty na stole s kolečky. Musíte mě zachránit a z té hospody to převést před Esmeraldu. A ještě než se stihnu vzpamatovat, tak už slyším, jak tyto dámy hrkají stolem a vezou ho přes silnici k bytovému domu. Výborně. Tak o toto máme postarané. Teď ještě vyhnat Kuchtu z koupelny. „Ty se vážně teď musíš holit“, hulákám a běhám jak šílená po bytě. Obléct se a rychle ven. Chasa už přichází a tak je vítám a čekám, až vyjde hospodář. Ten rozvážným krokem vychází z Esmeraldy a sklízí potlesk. Ne kvůli hladce oholené tváři, ale díky detvanskému kroji, ze kterého mu trčí opálené chlupaté břicho. Pondělní recese, byla to legrace a ohromně jsme si to celé užili. Ale to hlavně všem, kteří nám pomáhali. Mým rodičům, na které se můžu pořád ve všem spolehnout. A to je velký dar. Díky mým velkým pomocnicím p. Blahůškové, Synkové, Novákové a Martínkové, které jsou mi vždy ochotné pomoci, a nesmím zapomenout ani na naše společenství na Esmeraldě. Stačilo požádat a s radostí přesunuli návštěvu kolotočů na sobotu, v neděli uklidili auta a šli obsluhovat průvod. Děkuju. Moc si toho vážím. To se pak dobře dělají hody, když máte tolik ochotným lidí. Tak ještě jednou moc děkuji a teď se těším na krojový ples.

za hospodáře roku 2017 Jana Bačíková

Hody 2017 – stavění mája

Je obdivuhodné, jak se prastaré příběhy stávají součástí kraje, v němž se kdysi udály. Jakoby se navždy vepsaly do krajiny. I když během válek, nájezdů, hladomorů a epidemií nejrůznějších chorob zmizí téměř všechno obyvatelstvo, noví osadníci, přestože přichází ze vzdálených krajů, přejímají legendy a pověsti svého nového domova a srostou s nimi tak, jakoby je znali odnepaměti. I v naší obci máme nádherné starobylé příběhy, které díky ústnímu předávání z generace na generaci k nám promlouvají i přes propast mnoha pokolení a naplňují nás úžasem ani ne tak z obsahu jako právě z té ohromné vzdálenosti v čase. Jako malý kluk jsem rád poslouchal vyprávění mého stařečka. Bývalo to vždycky před spaním. V izbě byla tma, jen dohasínající oheň v kamnech se občas probral a skrze škvíry v plotně kreslil na zdi strašidelná prasátka. Poslouchal jsem příběhy o tajemných Habánech, o kuručké vojně nebo o hasrmanovi z Růdnického mlýna, o staré tvrzi a tajné chodbě, o černém mnichovi z milotického zámku. Ale nejraději jsem měl pověst o prastaré bitvě. Tam za Hantálama, kde je les, který odnepaměti nese jméno Polská, se při kopání pařezů na topení nacházely kosti koní, jezdců, postroje i starodávné zbraně. Na otázku, co se tam stalo, jsem dostal jako odpověď vyprávění o tom, jak polský král s uherským pustošili Moravu a český král Jan s vojskem přišel Moravě na pomoc a poláky s uhrami porazil „.... tam, co sa od téj doby říká V polskéj.“ Živě si vzpomínám, jak se mi při představě dávného královského vojska tajil dech. Později jsem začal pátrat v kronikách, až jsem našel bitvu, která se odehrála někde na jihovýchodní Moravě blízko uherské hranice léta Páně 1331. Přestože se při lokalizaci místa oné bitvy pouštím na tenký led pověstí, sama událost, jako reálný základ této pověsti, je přesně zapsána v kronikách a aktéři i politické pozadí tak zůstávají stejné, ať už se bitva odehrála kdekoliv. Místo je důležité pouze pro nás – lokální patrioty.

Co tedy říkají kroniky?

Představme si tedy prvního aktéra oné dávné bitvy. Křesťním jménem Vladislav I., přezdívaný díky svému malému vzrůstu Lokýtek a to podle lokte, středověké délkové míry, která činila něco kolem šedesáti centimetrů. Ač drobné postavy, byl král Lokýtek, řečeno dnešní terminologií, „pěkný hajzlík“. Omlouvám se za poněkud vulgární označení, ovšem trefnější superlativ jsem zkrátka nenalezl. Držme se raději dobového označení „pěkný prevít“, což znamená prakticky totéž. Vladislav I. byl totiž zapletený do úkladné vraždy českého krále Václava III., který byl zavražděn roku 1306 v Olomouci během vojenského tažení do Malopolska právě proti Lokýtkovi. Vražda spáchaná na králi jistě zaslouží ještě méně korektní výrazivo, zvláště uvědomíme-li si, že šlo o šestnáctiletého kluka. Zkrátka v době formujícího se státoprávního uspořádání Evropy se většina tehdejších vládců, Lokýtku nevyjímaje, snažila urvat pro svůj rod co nejvíce zemských statků, potažmo moci, a většinou se pro dosažení onoho cíle neštítla použít těch nejpodlejších prostředků. Na omluvu Vladislavovu dlužno dodat, že nebyl zdaleka jediným, kdo měl ze smrti mladého krále prospěch. Smrtí Václava III. vymírají Přemyslovci po meči a České království bez krále se tak ocitá na pokraji chaosu. Toho využívají všichni ti, kterým byl český král překážkou na jejich cestě k moci – česká šlechta, Vladislav I. Lokýtek, který toužil sjednotit rozdrobené Polsko a stát se jeho králem nebo Karel I. Robert z Anjou, usilující o svatoštěpánskou korunu, která patřila právě Václavovi III.

Tady na scénu vstupuje druhý ze zúčastněných panovníků, a to ten uherský. V roce 1301 umírá uherský král Ondřej III. bez

mužských potomků a mocný rod Arpádovců tak vymírá po meči. Uherští stavové hledají vhodného vzdálenějšího potomka s krví Arpádovců v žilách, nakonec však situaci vyřeší zasnoubením dvanáctiletého syna českého krále Václava II. s Ondřejovou jedinou dcerou Alžbětou. Uherští páni, uplacení kutnohorským stříbrem Václava II., tak dali přednost jeho synovi před Karlem I. Robertem z Anjou. Dvanáctiletý Václav III. je roku 1301 ve Stoličném Bělehradě korunován uherským králem jako Ladislav V.. Fakticky však ovládal pouze Slovensko a západní část Uher. Jeho korunovace se navíc nezamlouvala papeži Bonifáci VIII., který korunovaci nechtěl uznat a roku 1303 přiřkl svatoštěpánskou korunu Karlu I. Robertovi z Anjou. Proti Václavovi III. vzrůstal odpor uherské šlechty, papeže i římskoněmeckého krále Albrechta I. Habsburského. Václav II. a jeho syn se samozřejmě s nastalou situací nehodlali smířit a proto roku 1304 s vojskem, korunou i rukojmími odjeli z Budína do Čech. Z uvedeného je v případě Václavovy vraždy zřejmé, že také Karel I. Robert z Anjou měl své pověstné želízko v ohni. Lokýtek navíc získal v Karlu I. Robertovi z Anjou silného spojence tím, že za něj provdal svoji dceru Alžbětou a stal se tak tchánem uherského krále.

V roce 1304 ovládali Přemyslovci větší území, než celá Svatá říše římská. Nemělo tomu tak být ale dlouho. V roce 1305 získává po smrti otce Václav III. titul polského krále. Titul krále uherského používá Václav naposled 10. října toho roku. Poté královský titul i s korunovačními klenoty předává svému bratranci Ottovi Dolnobavorskému a výměnou za některá území uzavírá mír s Albrechtem I. Habsburským. Tím si zajistil udržení polské koruny. Král Lokýtek ale na jaře roku 1306 dobyl krakovský hrad držený českou posádkou, přestože předtím uzavřel v Toruni příměří. Václav III. tedy v červnu sbíral vojsko a chystal se proti Lokýtkovi. Byl však zavražděn 4. srpna v Olomouci, kde se zastavil během cesty do Krakova.

A nyní přichází klíčová osobnost celého příběhu, jejíž vliv na celou situaci je zcela zásadní.

Vraždou mladého krále Václava III. došlo, jak známo, k vymření Přemyslovců po meči a české stavy, znepokojeny nastalou politikou nestabilní situací země bez krále, byly postaveny před nelehkou volbou krále nového. V jejich zorném poli se objevil potomek mocného rodu Lucemburků – syn Jindřicha Lucemburského Jan. Podmínkou byl sňatek tehdy čtrnáctiletého Jana Lucemburského se ženskou pokračovatelkou rodu Přemyslovců, osmnáctiletou Eliškou. Z mladého krále, nazývaného hanlivě král cizinec, se vyklubal zručný válečník a volba se tedy ukázala jako výtečná a pro české země jako životní. A tak nakonec hanlivou přezdívku překryla nová, vznešenější, kterou už všichni známe z učebnic dějepisu – král diplomat nebo také poslední rytíř.

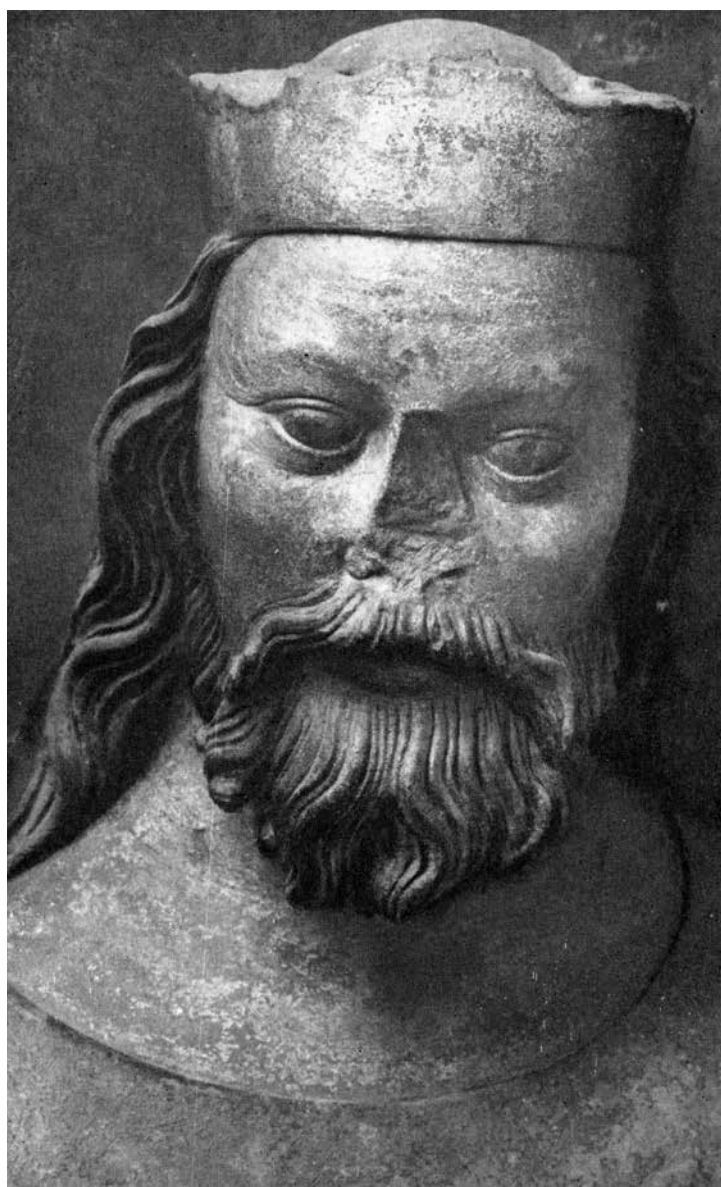
I když, přiznejme si otevřeně, jeho diplomacie byla založena spíše na vojenských výpravách, dobývání, úskocích, intrikách a zradách než na diplomatických jednáních. Ale taková už byla doba a nový král, chtěje zachovat a rozšířit svoje državy, musel chtít nechtě hovořit drsným jazykem své epochy. Řekněme v souhrnu, že byl králem úspěšným a mocným, což byly pro blaho a budoucnost naší vlasti jistě zásadními vlastnostmi jejího vládce. Nový král z rodu Lucemburků má tedy před sebou bouřlivá léta vyplněná množstvím bitev i diplomatických jednání, během nichž se mu podaří upevnit moc doma, ale zejména pak významně rozšíří území českého státu – trvale připojí k Českému království Chebsko, Slezsko, na čas se stane pánem italských měst a Tyrolska. Jeho ambice na získání říšské

Eliška Přemyslovna

koruny naplní však až jeho syn s krví Přemyslovců, Václav IV., biřmovaný jako Karel, který otevře epochu nebývalé prosperity a nekončící krvavé bitvy vyměnění za skutečnou diplomacii v pravém smyslu slova (přestože se Karel IV. zúčastnil řady bitev, veškerá nová území získal pouze sňatkem nebo diplomacií).

V roce 1311 získal Jan Lucemburský také titul polského krále a dovolával se dědictví po zavražděném králi Václavu III. Polsko bylo v té době rozdrobeno na velké množství malých knížectví, která se snažil sjednotit právě polský král z dynastie Piastovců Vladislav I. Lokýtek. Vladislav I. byl od roku 1305 knížetem krakovským a polským, králem byl korunován až 20. ledna 1320 v Krakově po dlouhém váhání papeže, který si nechtěl znepřátelit tehdy již mocného Jana Lucemburského, jenž korunovaci Vladislava I. polským králem nehodlal uznat. Roku 1331 využil král Lokýtek snažení Jana Lucemburského o získání Tyrol a poplenil Moravu až po Břeclav. Přitom využil pomoci svého spojence, již zmíněného zetě, uherského krále Karla I. Roberta. Král Jan posbíral na jihu Moravy početné vojsko a v tažení porazil krále Lokýtku i s jeho spojenci v bitvě u Vacenovic. Nešlo o první boj mezi nimi, Jan Lucemburský pomáhal v témže roce řádu Německých rytířů v boji proti králi Lokýtkovi u Vratislavi a Poznaně. Polsko se podařilo sjednotit až Vladislavovu synovi Kazimíru III. Velikému, lidem zvanému Sjednotitel, kterému Jan Lucemburský prodal roku 1335 Polské království za 20000 hřiven stříbra v sídle uherského krále Karla I. Roberta, zvaném Vyšehrad (Visegrádi). Jan Lucemburský a Kazimír III. Veliký pak uzavřeli

Jan Lucemburský – busta Petra Parlěře

přísahu a smlouvu o vzájemném zachování věrnosti a svornosti, oba panovníci pak 6. prosince slavnostně vjeli do Prahy.

S památnou bitvou pravděpodobně souvisí i místní název Stanovisko, kde mohlo být ležení vojska krále Jana Lucemburského. Krajina byla v té době v těchto místech bezlesá, písčité přesypy pokrývala pouze stepní tráva a křoviny. České vojsko tak mohlo využít výhody útoku z výše položených písčných teras na rovinatý terén mezi tratěmi Hantál a Polská, kde bylo také nalezeno nejvíce nálezů, upomínajících na místo hlavního střetu vojsk.

Místní trať Polská je svědkem pohnuté doby, kdy se rozhodovalo o budoucím uspořádání evropských států a kdy naši předkové v boji hájili své místo v srdci Evropy.

V příštím roce připravuje Národopisná společnost Vacenovice spolu s Obcí Vacenovice a historizujícím sdružením IN TABERNA rekonstrukci středověké bitvy k příležitosti výročí první písemné zmínky o naší obci. Rekonstrukce středověké bitvy ze 14. století proběhne 7. července 2018 na loukách na Růdníku. Připraven je i bohatý doprovodný program. Doufáme, že akce BITVA TŘÍ KRÁLŮ připomene jedinečnou historickou událost, která je spjata s historií Vacenovic a umožní divákům zažít atmosféru středověku.

Ing. Miroslav Blahušek

Hrob Jana Lucemburského – Luxembourg

Je 30. listopadu, za okny krásně sněží a celá vesnice se probouzí do sněhové nadílky. Ve škole se připravujeme na příchod Mikuláše, pomalu a jistě se chystáme na vánoční jarmark. Někdo pomalu a jistě, jiní zavčasu. Jako naše paní školnice. Ty jsou dokonce rychlejší než obchodní řetězce, protože zahájily přípravu na jarmark už v parném létě. Sbíraly a sušily bylinky celé prázdniny. Věřím, že Vás jejich voňavá směs „školní úrody“ bude hřát celou zimu a odradí každou virózu. ☺

Ale ani ve škole se nijak nezahálelo. V září se k naší školní rodině přidalo 24 prvňáčků a dnes jsou z nich už opravdoví a moc šikovní školáci. S jejich uvádějíci páťáky vytvořili pevné pouto. Od září se setkávají na společných projektech jako např. Kořenová zelenina nebo Učíme v prvňáčky. Také nové paní učitelky se pod naší školní střechou rychle zabydlely a pomáhají vytvářet pevný a pracovitý tým.

Zase to strašně letí a školní zvonek je neúprosný. Odzvonil nám první čtvrtletí a s ním spousty nových vědomostí i zážitků. Celým prvním pololetím nás provází kalendář akcí. Jeho myšlenkovou nití je „Návrat ke kořenům“. Spojuje témata ušitá přesně na míru naší venkovské škole. Škola, která je dědictvím našich předků už 139 let. Vždy, když projíždím kouty naší vlasti, sleduju také školy. Je to asi nějaká profesionální deformace. V celém širokém okolí není škola s tak pozeňnaným věkem. Takže jsem na tu naši pěknou „stařenku“ náležitě pyšná. Z různých seminářů a vzdělávacích akcí mám projeto hodně školních budov, ale tady je doma. S vybaveností tříd a počítačové učebny se můžeme hrdě hlásit k moderním novým školám. V listopadu jsme měli tvořivé odpoledne věnované prarodičům. Mnozí si na svá vacenovská školní léta rádi zavzpomínali, i když jejich podmínky ke vzdělávání byly podstatně jiné.

Ve všech tématech školního kalendáře myslíme především na vytváření vztahu k naší obci, zdraví, jazykové vzdělávání a také na pohyb našich žáků. To vše reflektují akce jako Vitamínový den, Sportovní podzimní hry, Angličtina s Kathy, Sportovní a vědomostní hry mikroregionu, Den otevřených dveří. Vyplňujeme dětem i spoustu volného času po výuce. Od října navštěvují ve svém zájmovém vzdělávání: výtvarnou dílnu, country tance, moderní tance, deskové hry nebo čtenářské dílny, které umožňuje škola.

Žijeme v době rychlosti. Internet je stále rychlejší, mobilní telefony chytřejší, domácí spotřebiče výkonnější. Jen marně hledám ten čas, který nám všechny ty výdobytky civilizace šetří. To, co by měla být ale neměnná konstanta našeho bytí, je **lidství**. Na rychlé změny ve společnosti musíme reagovat také stále se měnící školskou legislativou. Od září pracuje na škole tým pedagogů školního poradenského pracoviště. Pokud pedagog zaznamená nějaké nedostatky nebo naopak nadání žáka, má právo vypracovat tzv. Plán pedagogické podpory (PLPP) bez nutnosti vyšetření v pedagogicko-psychologické poradně. Vše probíhá ve vzájemné informovanosti se zákonnými zástupci žáků a je stvrzeno jejich souhlasem. Máte k dispozici zásadní dokumenty školy jak v tištěné, tak v elektronické podobě na webových stránkách. Nově jsme také spustili **kommunikační portál** pro rodiče, aby se zlepšila vzájemná propojenost informací týkajících se domácích úkolů či školních akcí. Pokud máte pochybnosti o naší práci, přicházejte prosím s dialogem a ochotou komunikovat. Učíme to tak také děti. Vše si můžeme vysvětlit, máme snahu ke vzájemnému sdílení a zlepšování i díky vašim podnětům.

Mám jediné přání... najděme ten ztracený čas pro společné chvíle strávené ve svých domovech, čas pro své nejbližší.

Krásné Vánoce přeje Liběna Lisá

Angličtina s Kathy

Dopravní hřiště

Sportovní podzimní hry

Tělocvik na výletě v Kroměříži

Vitamínový den

Učíme prvňáčky

Do mateřské školy Vacenovice bylo zapsáno na školní rok 2017/18 celkem 77 dětí, všechny přihlášené děti byly přijaty.

V tomto roce proběhly i personální změny. Dvě mladé učitelky odešly do Brna. Po mateřské dovolené nastoupila paní učitelka Monika Komoňová a nová p. uč. Jana Kašparová.

Náš školní vzdělávací program má název: „Pojď si s námi hrát“. Filosofii naší školy je: „Chceme, aby naše mateřská škola byla místem šťastného dětství plného her“.

Proto mají děti zajištěny takové podmínky, aby se mohly ve školce co nejvíce pohrát, ale také vzdělávat.

Paní učitelky jim připravují činnosti, které je obohacují po všech stránkách, tělesné, psychické, sociální.

Učíme děti, jak a s kým mají komunikovat, jak se chovat v nepříjemných situacích. Naše mateřská škola chce být dětem průvodcem na jejich cestě za poznáním, proto je podporujeme a probouzíme v nich aktivní zájem a chuť dívat se kolem sebe, naslouchat, objevovat a napomáhat v chápání okolního světa. Poznáváme svou vesnici a svou vlast. Navštívili jsme obecní úřad, kde nás přijala paní starostka a věnovali se nám i všichni ostatní pracovníci obecního úřadu. Spolupráce s paní starostkou i panem místostarostou je velmi dobrá. Také musíme poděkovat všem pracovníkům, kteří nám pomáhají s údržbou naší školní zahrady, na kterou moc rádi chodíme. Absolvovali jsme vycházku na Růdník a hřbitov.

Naše činnost je obohacena mimoškolními aktivitami, které většinou pořádáme ve spolupráci s rodiči. S úspěchem se setkávají tvořivá odpoledne, kde si děti spolu s rodiči vyrábí malá výtvarná

dílka, které si společně mohou odnést domů. V tomto školním roce máme za sebou tradiční Dýňovou slavnost, na kterou rodiče s dětmi připravili 62 dýňových strašáčků a všichni jsme se dobře pobavili při soutěžích a hrách.

4. prosince proběhl v mateřské škole již tradiční Čertí rej, kdy se děti převlékají za čerty a čertice, aby se další den nebály čerta, Mikuláše a anděla, kteří naši školku navštěvují pravidelně již několik let s malými dárečky pro všechny děti. Máme za sebou několik divadelních představení, vystoupení kouzelníka a také tanec pejska, které se dětem velmi líbilo a bylo doplněno pěveckým vystoupením zpěváka, který se účastnil soutěže superstar a děti také dobře pobavil. Završením roku je již každoročně Vánoční besídka na naší školní zahradě, na které vystoupí všechny děti jako koledníci, andělé, tři králové, nebo ve vyprávění vánočního příběhu o narození Ježíška, která je zakončená malým ohňostrojem. Rádi všechny hosty pohostíme vánočním punčem a vánočkou a společně si užíváme poslední chvilky, které nás dělí od Vánoc, na které se zvláště děti moc těší.

Dovolte mi, abych osobně poděkovala Vám rodičům a prarodičům za hezké vztahy, které s Vámi mám a za které jsem moc vděčná. Protože je to moje poslední vánoční přání z pozice ředitelky mateřské školy, tak Vám upřímně a ze srdce přeji krásné Vánoce prožité v klidu, spokojenosti a uprostřed lásky Vašich nejbližších. V roce 2018 ať nás všechny provází zdraví, mír a troška štěstí a vzájemného porozumění.

Mgr. Květoslava Malá, ředitelka mateřské školy

Čertí rej

V lese

V pekárně

Hrajeme si na policisty

Přišla zima

Hrajeme pohádky

Návštěva OÚ

Dýňová šou

Vycházka na Růdník

P. Josef Mikulášek

Vážení občané Vacenovic, rád bych se Vám představil jako nový správce zdejší Římskokatolické farnosti. Po odchodu předchozího faráře, P. Viliama Gavuly, jsem byl jmenován od září tohoto roku duchovním správcem já. S řadou z vás jsem se již setkal, buď při osobním rozhovoru, při setkání v kostele, nebo jen tak letmo ve vesnici. Rád bych tedy napsal několik řádků o sobě, abyste trochu znali můj život.

Narodil jsem se v roce 1983 ve Vyškově, dětství a mládí strávil v malé vesnici jménem Podomí, v okrese Vyškov, v krásném kraji na prahu Moravského krasu. Po 5 letech navštěvování místní základní školy jsem začal dojíždět do Vyškova na tamní gymnázium, kde jsem strávil celkově 7 let. Během dětství a poté zejména středoškolských let jsem se víc zajímal o dějiny, o humanitní vědy. Tehdy mě ještě nenapadlo, že bych měl být knězem. A tak jsem po maturitě, v roce 2001, nastoupil na studium na Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně. Během druhého roku studia jsem ale pocítil Boží povolání ke kněžství, a tak jsem na jaře roku 2004 podal přihlášku do kněžského semináře v Olomouci.

V roce 2006 jsem byl vyslán olomouckým arcibiskupem, Mons. Janem Graubnerem, na zbývajících tři roky studia do Říma. Tam jsem studoval na Papežské Lateránské univerzitě a pobýval, spolu s dalšími českými bohoslovci a kněžími, kteří studují v Římě, v prostředí Papežské koleje Nepomucenum, tedy v domě, který vlastní česká katolická církev v Římě.

V roce 2009 jsem byl vysvěcen k jáhenské službě a tuto roční praxi jáhna jsem strávil v městečku Kostelec na Hané, poblíž Prostějova. V roce 2010, po přijetí kněžského svěcení, jsem se přestěhoval do Vsetína, kde jsem působil jako kaplan v tamní farnosti. Těšil jsem se na několik let „klidné“ kaplanské služby v tamní farnosti, ale již po roce mě olomoucký arcibiskup znovu poslal zpět do Říma, na další studium; tentokrát na postgraduální studium,

tedy specializaci v teologii, a to v oboru fundamentální teologie.

V Římě jsem tedy strávil dalších pět let. Nejprve jsem v roce 2013 dosáhl tzv. licenciátu, tedy jakéhosi nižšího doktorátu, a potom jsem na přání otce arcibiskupa, zůstal v Římě další tři roky, během nichž jsem připravoval svou doktorskou práci, kterou jsem obhájil vloni v lednu, a tak získal titul Ph.D. Léta v Římě byla krásná, ale také studijně nabytá. Měl jsem možnost poznávat historické krásy města, ale také se seznamovat – prostřednictvím spolužáků opravdu z celého světa – s tím, jak jde život v různých koutech naší planety. Za tyto zkušenosti jsem velmi vděčný, neboť mi v mnohém udělá každý, kdo nějakou dobu žije mimo vlastní zemi, a tak má možnost srovnávat české/evropské „názory“ na život člověka, společnosti, církve, s dalšími pohledy „odjinud“.

V létě loňského roku jsem se vrátil z Říma zpět a po létech studia jsem čekal, jaký bude návrat do „reality“ kněze, do praxe. Byl jsem ustanoven jako kaplan při olomoucké katedrále a také

P. Josef Mikulášek

Přivítání P. Josefa Mikuláška

v olomoucké farnosti Hodolany. Jelikož se zatím nenaplnilo původní očekávání, že bych měl víc vyučovat na Teologické fakultě při Univerzitě Palackého v Olomouci, přivítal jsem letos v létě přesun sem, do Vacenovic. Těším se zde na společnou práci při rozvoji života farnosti, obce.

Chci Vám také touto cestou popřát radostné Vánoce, které se kvapem blíží. Vánoce jsou pro křesťany každoročním opakováním a připomenutím toho, že člověk není ve světě dílkem náhody, hříčkou osudu. Připomínáme si o Vánocích, že Bůh se stal člověkem ve svém synu Ježíši Kristu, že Bůh sdílí náš život, je s námi, je naší silou; že nejsme nikdo opuštěný, ale že nás Bůh (ať si to chceme přiznat nebo ne) trpělivě vede.

Blížící se Vánoce nám také již symbolizuje inscenace Betléma, umístěná před místním obecním úřadem. Právě tato křesťanská scéna Betléma, zamyslíme-li se nad ní hlouběji, je nám zdrojem zajímavého paradoxu a impulzu pro náš život: v Betlémě, ve stáji, kam zvířata chodí pro potravu, pro posilu, v prostředí okraje společnosti a lidského života, přichází na svět ten, kdo chce být posilou a povzbuzením pro každého z nás: do nejobyčejnějšího prostředí vchází Bůh. Tak se nabízí i jako průvodce pro život každého z nás.

Požehnané Vánoce!

P. Josef Mikulášek

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

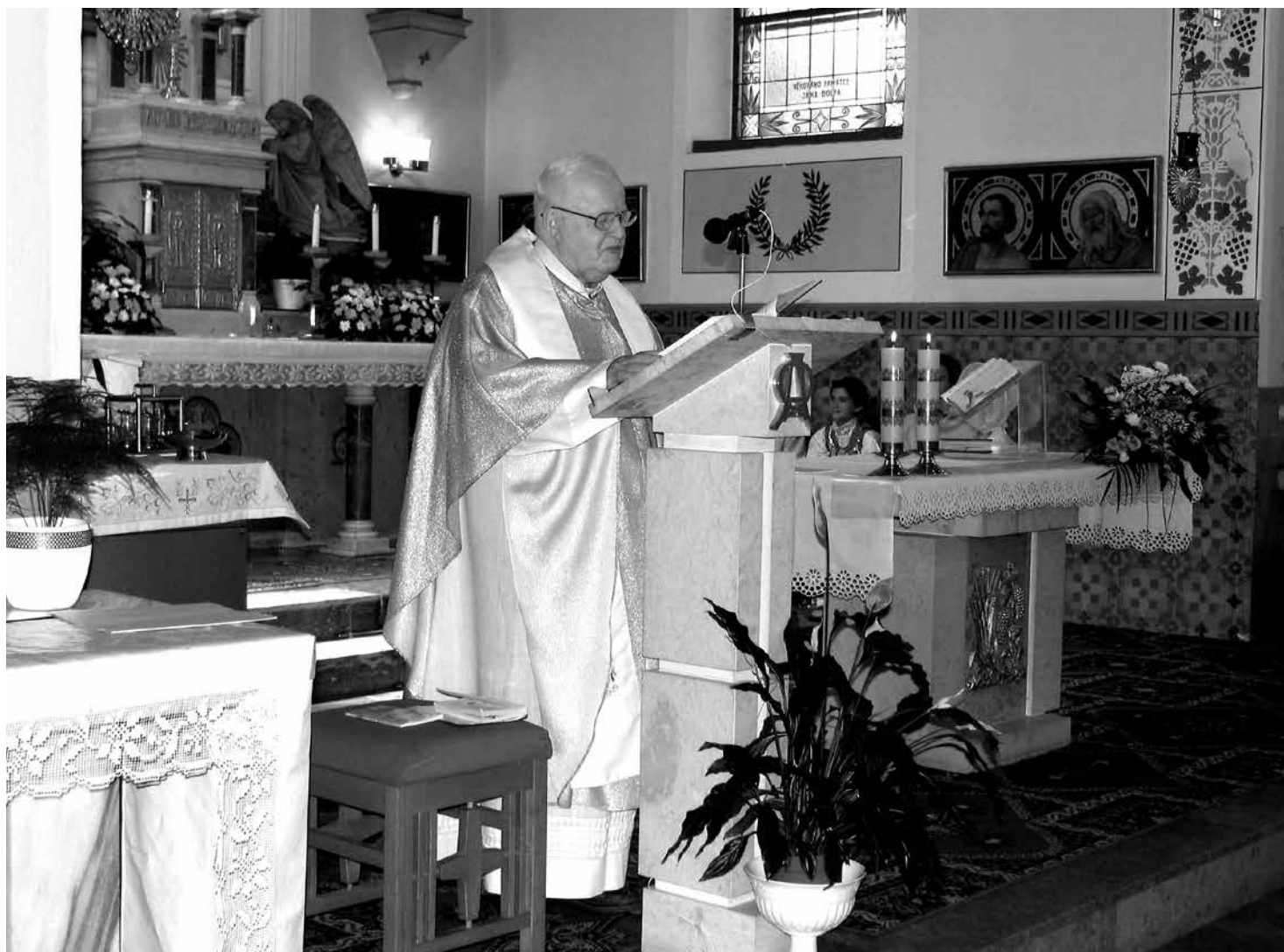
Vzpomínka na P. Františka Adamce (Dědice 28. 2. 1922 – Kroměříž 15. 11. 2011)

P. F. Adamec se stal čestným občanem Vacenovic, čestným kanovníkem Kolegiátní kapituly u sv. Mořice v Kroměříži a doposud je nepřekonaným „držitelem titulu“ nejdéle sloužící duchovní správce naší farnosti (1975 – 2009). I když mu byly Vacenovice přiděleny jen na přechodnou dobu, i přesto se staly jeho domovem. Pro špatný vliv na mládež byl P. Františkovi zakázán pobyt v okrese Kroměříž, Vyškov, Přerov, Uh. Hradiště. I přesto se mu řízením Božím podařilo „schovat“ do pohraniční vacenovické farnosti, která je vklíněna mezi olomouckou a brněnskou diecézi. P. Františkovi se splnilo i jeho osobní přání neopustit svoje „ovečky“ ani po smrti. U jeho vacenovického hrobu nepřestávají hořet svíčky a neutichají děkonné modlitby za jeho služby.

Připomeňme si vzácnou kněžskou osobnost kronikovými zápisy, které P. Adamec zaznamenal před 30 lety (v roce 1987). Můžeme tak trochu jejich prostřednictvím „nahlédnout do duše

87. narozeniny P. Františka Adamce

60 let kněžství P. F. Adamce

starostlivého otce". Vybrané texty vypovídají spíše o jeho občanském než duchovním životě. Z jeho poznámek můžeme „vyčíst“ veselou, kamarádkou povahu, kterou mohli zažívat všichni, kdo jej potkávali cestou obcí. P. Adamec si vážil pomoci občanů, kteří mu – pod jeho organizačním vedením – pomáhali „zvelebovat“ farnost. Do farní kroniky pečlivě zapisoval jejich jména. Rád přijímal pozvání do rodin a vytvářel radostné společenství. Finančně podporoval mládežnické duchovní aktivity a nerad se smířoval

se skutečností, že naše farnost nedarovala církvi kněze. I když Otec František zakusil osmileté žalářování komunistického režimu, i přesto jsme jej mohli poznat jako dobrosrdečného člověka, ke kterému patřil úsměv, anekdota a vyprávění osobních zážitků. Nedoceněnou kněžskou službou P. Františka zůstává jeho denní připravenost poskytnout „svým ovečkám“ – i přes vážné zdravotní problémy – svátost smíření.

Z kronikových zápisů P. F. Adamce:

L. P. 1987

rok Písma svatého. Je to 40. výročí osamostatnění farnosti.

Po novém roce se začíná hlásit zima, teplota od -8 až -25 stupňů, meluzína se sněhem, cesty neprůchodné, závěje, schody u fary až po okna, z fary se nedalo přejít do kostela. V kostele bylo -4 stupně a v zákristii -5 st., a to při topení a zdvojených oknech. Jaké by to bylo bez nich?!

7. ledna: pohřeb Fr. Profoty. Při pohřbu hrál poprvé 13 - letý Petr Grufík – ke spokojenosti všech.

2. 2. „Na Hromnice jasná noc, bude zimy ještě dost!“ Bylo -20 stupňů. Mladí ještě nemyslí na smrt, ale na pozemský život!

Od 18. 2 – 17. 3. byl duchovní správce Fr. Adamec na křížkovou poukaz tj. léčení nezbytně nutná v Teplicích nad Bečvou. Mše sv. byly pouze v neděli, zastupoval o nedělích Dr. M. Trunečka, P. Mir. Čechal, děkan z Kyjova a P. Pavel Řičica.

Invaze chroustů: 2. května a v další dny se objevily reje chroustů, které napadly vyrůstající lístky ovocných stromů a kaštanů. Vypadalo to, jako kdyby se rojily včely. Nahodilí, cizí návštěvníci se divili, že ještě chrousti existují. Někteří dokonce tvrdili, že jsou zákonem chráněni!

Na Hod Boží svatodušní (7. 6.) vykonali si farníci pouť do Saštína a Mariánky. Jeden autobus.

6. – 23. 6. – natřel a nalakoval Jan Strnad dřevěné křížky na nových lavicích.

24. 6. upevnil František Ondříšek – kovář z Vacenovic – železné objímky na lavicích pro postavení březek k Božímu Tělu.

23. 6. dán do sklepa nový kotel ústředního topení. Stál 4 396,- Kč. Do sklepa ho ochotně uložili mladí chlapci – zámečníci z JZD z Vacenovic. Usazen Ant. Koutným z Milotic.

28. 6. oslavila naše farnost patrocinium – pouť. Pouťovým kazatelem byl kanovník Antonín Urban – místoděkan z Lukova u Zlína.

Téma: důsledky rozvodů v rodinách. V 10. hod měl koncelebrovanou mši sv. kanovník P. Boh. Dohnal ze Skoronice jako hlavní celebrant. Při velké mši sv. v 10.30 hod. byla omladina v krojích. (Oběd na faře se zúčastnil otec Jan Veselý z Ratíškovice, Dr. St. Fric z Dubňan, P. Jar. Seidler z Milotice. Kuchařky byly ze St. Města.)

3. 7. 1987 byl promován na inženýra náš ministrant, lektor, obětavý a skromný pracovník Petr Křížka (č. 103). Blahopřejeme mu. Vyprošujeme mu do dalšího života hodně Boží ochrany.

26. 7. dovezeny hostie z Bílé Vody jako mimořádná zásilka. Jsou větší, silnější, většinou bez vzoru.

V noci z pátku na sobotu (7. – 8. 8.) dva rozjaření mladíci asi z Vracova zlomili litinový kříž u pošty. Ing. Petr Křížka ho ochotně opravil a znovu upevnil s Jos. Antošem.

10. 8. – 12. 8. – stavěna pevná zídka u nájezdu na kola. Vedl partu dobrovolníků Vojtěch Gajdík z Ratíškovice (č. 333). Zúčastnili se: Měchura Vl., Antoš Josef, Šťastný Ant., Ingr Jan – všichni důchodci. Na akci se přijel podívat OCT (Okresní církevní tajemník) Mir. Nevřivý z Hodonína. Někdo to stačil nahlásit! Cement armovali farníci.

17. a 18. 8. upravovali Fr. Štica a Jan Novák podložky nových lavic v kostele.

17. 8. Emil Svobodník zasekával boční zeď k přivaření železného žebříku u zadních objektů.

28. 8. byly vytrhány zamrzlé a suché stromy na aleji k Vinohrádkám. Celkem 28. Letos se nepálila slivovice. Nebyly švestky ani na knedlíky! Krutá zima měla své oběti!

6. 9. – porada s muži mladší generace ohledně zamýšleného mramorového oltáře. Posouzení návrhů dvou architektů. Porada nevedla k žádnému závěru, i když trvala tři hodiny. Starost přenechá duchovnímu.

21. – 24. 9. se začalo s přípravou cesty ke hřbitovu na dláždění. Tři dlaždičky z Uh. Hradiště a ze St. Města za velké pomoci farníků, hlavně členů ČSL položili kostky. Byly dovezeny ze Strážnice po rekonstrukci silnice. Brigádníků bylo až 30 denně.

25. 9. Fr. Cuták dal ke svodům kostela měděné chrániče.

27. 9. končil letní čas. Lidé zdůrazňovali: „Moc jsme se nadřeli, ale málo vyspali. Byl to Hitlerův vynález a téměř celá Evropa se po něm opičí!“

30. 9. předal farnosti svůj dar – vlastní výrobek – elektrický oznamovač písní tzv. display – Ing. Křížka z č. 103. Zatím je ovládan pouze ze zákristie. Po návratu z vojenské služby, kam 1. 10. nastoupil, chce dokončit ovládání i od hracího pultu u varhan.

4. 10. jsme si připomněli 57. výročí posvěcení vacenovského kostela. Slavnostním kazatelem byl O. Milan Borovička – výpomocný kněz z Kyjova. Koncelebrovanou mši sv. měl Dr. M. Trunečka, děkan v. v. z Dubňan.

16. 10. koupen pro kostel nový vysavač. Stál 1 980,- korun.

7. 11. bylo vysazeno 25 švestkových stromků. 18 ks bylo vysazeno na alej k Vinohrádkům, dva ks na pole k Miloticím, dva u kostela a tři na farní zahradě. Zasadili je moji synovci-dvojčata Jiří a František Adamcovi z Dědic u Vyškova a Fr. Ryba, Jos. Bábíček z Vacenovic. Pletivo ke stromkům dal Fr. Ryba.“

Setkání FARNÍCH RAD kyjovského děkanátu - příprava na Rok evangelizace

Členové Pastorační rady naší farnosti byli děkanem Mgr. Vl. Mrázkem 17. října t. r. pozvaní na setkání zástupců Farních rad celého kyjovského děkanátu. Ve dvanácti farnostech tohoto děkanátu slouží věřícím devět diecézních kněží, ve 23 obcích je 31 kaplí a kostelů. (Např. Bzenec, Vracov, Kyjov, Kostelec, Ježov, Milotice, Skoronice, Mistřín, Vlkůš, Žeravice, Domanín, Ježov, Syrovín). Ze 40 tisíc obyvatel je polovina katolíků.

Jaký byl důvod setkání? Aby se zástupci farností vzájemně poznali a povzbudili ve víře, nabídli své zkušenosti v organizování duchovních aktivit. Dostali také prostor k zamyšlení se nad vývojem církevního života. Všichni se shodli v tom, že najít jasnou a krátkou odpověď na otázku jak předat víru v době nástupu třetího tisíciletí, není vůbec lehké. Členové vacenovské farní rady se pokoušeli vyhodnotit současný „duchovní stav“ farnosti. Svěřili se, že s příchodem Otce Viliama přišel do obce duch evangelizační radosti. Poznali, že jedna z důležitých podmínek, jak se otevřít širší veřejnosti a navázat nové vztahy, je vybudování i nových objektů.

A jaké jsou viditelné projevy neviditelné víry? Díky velkému osobnímu nasazení Mgr. V. Gavuly máme již dva roky pastorační základnu – moderní budovu Farního centra sv. Cyrila a Metoděje. Splňuje všechny moderní požadavky pro scházení se nejenom farníků, ale i ostatních občanů. Podobně se všem hledajícím, potřebným otevřely dveře velkoryse rekonstruované fary a ministrantům se nabídlo kulturní prostředí nové sakristie. Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně – vacenovská dominanta obce a odkaz víry předků – má novou vazbu a kvalitní střešní krytinu. Při krytí vysokých finančních nákladů bylo využito všech dostupných dotačních možností a neobyčejné štědrosti místních dárců. Nadšení pro víru se projevilo pořádáním Farních veselí, Farních dnů, Adventních besed s přizvanými hosty (např. strážniční piaristé, P. Lad. Heryán), začaly se scházet dvě skupinky Modlitby matek. Nově navázala na činnost Scholy dětská Scholička. Zpěvem doprovází páteční dětské mše sv., do kterých se aktivně při tematických promluvách zapojují – for-

mu otázek a odpovědí – i ostatní děti. Dobře se uvedly „Tvořivé dílničky“, kdy se ke společné činnosti – v čase adventu a vánoc – scházejí děti i s rodiči. Ve FC mají základnu i dětské účastníky rořatních mší svatých.

Chrámový sbor sv. Cecílie spolu s místním mužským a ženským sborem pořádají pro široký okruh posluchačů Adventní a Vánoční koncerty, kterými se především oslavuje velikost Boží. Obohacením života celé obce se stalo Žehnání vína a Žehnání motorek. Všechny věkové skupiny občanů zaujalo pořádání Farních poutí např. do Medžugorije, Říma, Čenstochové, Jeruzaléma a duchovních míst Slovenska.

Za pouliční evangelizaci pokládáme nepřerušovanou tradici průvodů Božího Těla. Radost máme z nově uvedené duchovní aktivity – rodinné velkopáteční křížové cesty. Modlitební průvod obcí má zastavení u obecních křížů, kapliček a soch, v nesení kříže se střídají zástupci rodin, stavů, modlitebních a pěveckých společenství.

V prostředí naší obce můžeme zakusit zdravou zbožnost a příklady života z víry starých a vpravdě moudrých farníků. Na jejich příkladu křesťanské radosti vyrostla bohatá členská základna Matice Svatohostýnské, Svatoantonínské a Fatimský apoštolát. Nově se schází Služebníci Ježíšova velekněžského Srdce a společenství Eucharistická hodina. Neutichá pobožnost prvních pátků a eucharistické čtvrtky. K farnímu životu neodmyslitelně patří pravidelné návštěvy Svatého Hostýna, sv. Antonínka, Velehradu a v poslední době se zajíždí do Hodonic – rodiště sv. Klementa Hofbauera, které bylo v roce 1945 dosídleno několika vacenovskými rodinami. Zahájily se první ročníky pěších poutí do Bzence a Žarošic. Velkým přínosem se pro všechny naše děti a mládež stalo pravidelné pořádání oblíbených dětských táborů a lyžáků.

Jako zdroj inspirace pro druhé může posloužit naše zkušenost s pořádáním Noci kostelů (v roce 2015). Potvrdila se důležitost společenství: kostel – škola – obecní úřad. „Zužitkovali“ jsme myšlenku, že náš kostel byl vybudován pouze z darů a práce našich

předků. Jejich velkolepé dílo promlouvá o Bohu i dnes. Hlavně školní mládež byla překvapená poznáním, že jejich prarodiče našli životní sílu a odvahu ve víře. Podobné zázemí má duchovně-charitativní akce Hledání noclehu Panny Marie. Rozbíhá se vzájemná spolupráce při přípravě oslav první písemné zmínky o Vacenovicích. (Rok 1228).

Nabídnutý výčet duchovních, vzdělávacích, společenských aktivit však nekoresponduje s tím, že uběhlo již 80 let od poslední primiční mše svaté konané v naší farnosti. Ale o to s větší radostí připomínáme, že dívka-animátorka z naší farnosti přijala nabídku řeholního povolání a vstoupila do Kongregace sester od Andělů. Je připravena se členy Farní rady spolupracovat při evangelizaci farnosti. (Již se zahájila organizace duchovní obnovy). S příchodem nového správce farnosti P. Josefa Mikuláška se zahájilo pravidelné scházení seniorů. (První „seznamovací a orientační“ beseda proběhla 29. listopadu). P. Josef Mikulášek již zaregistroval zájem

farníků o četbu bible jako zdroj pomoci při formování křesťanského stylu života.

A čím se může naopak naše farnost nechat inspirovat svými „sousedy“? Výzvou jsou pro nás tzv. Večery chval určené pro křesťanskou, hudebně nadanou mládež. Taková pěvecká oslava Boží ale potřebuje kromě zpěváků, muzikantů, organizačního zázemí ještě alespoň jednoho „zapáleného tahouna“!

Při úvahách nad úrovní církevního života farnosti musíme zdůraznit, že především každý z nás evangelizuje příkladem svého života, kdy podává občanům konkrétní svědectví víry. Zástupce Krista na zemi – služebník Boží má ale při našem duchovním růstu nezastupitelnou roli. Za malý „zážrak“ pokládáme nečekaný příchod nového duchovního správce farnosti P. Josefa Mikuláška. Do jeho náročné kněžské a učitelské služby mu přejeme odvahu, duševní, duchovní i fyzickou sílu a hodnotnou pomoc ochotných farníků.

Poděkování P. Mgr. Viliamu Gavulovi

Nejenom naši farnost, ale i celý děkanát zasáhla nečekaná zpráva o předčasném odchodu z duchovní správy Mgr. Viliama Gavuly.

Jeho osmiletá kněžská služba (2009 – 2017) byla pro život farnosti velkým požehnáním. Proto loučení vyvolalo vlnu vděčnosti a úcty k jeho osobnosti.

Mgr. Gavula po sobě zanechal viditelné stopy ve farních objektech i v duchovním životě farníků.

V neděli 3. září sloužil v našem kostele svou poslední mši sv., při které s dojetím děkoval za to, že se mu Vacenovice staly druhým domovem. Zástupci farnosti a obce ocenili jeho mimořádné kněžské služby, které obohatily náš duchovní, kulturní a společenský život. Otec Viliam s ulehčením sděloval jméno nového duchovního správce farnosti, který jej 10. září v kněžské službě nahradí. Respektovalo se jeho přání, aby se vzájemné loučení ukončilo se závěrem mše svaté. Připojujeme se k mnoha písemným projevům vděčnosti.

Děkujeme Otci Viliamovi za všechny duchovní dary, které jsme ve Vacenovicích získávali z jeho kněžských rukou. Jsme vděční za udílené svátosti: manželství, křtu, smíření, eucharistie a posledního pomazání.

Ve společně prožitém životním úseku jsme dostali příležitost načerpat radostný optimismus z příkladu jeho poctivého, prav-

divého a nesobeckého způsobu života. Pod jeho duchovním vedením jsme poznali, že křesťanská důstojnost nevychází jenom z kněžství, ale i my jsme – v rámci našich rodinných životů – před Bohem v postavení Krista.

Otec Viliam nám dal zakusit příklad pokory „pastýřské“ pastore. Cítili jsme, že od oltáře – z místa kněžské vznešenosti – sestupuje s čistým srdcem přímo „do otevřeného stáda neklidných, hledajících ovcí“. Zapojil nás do budování Farního centra, sakristie a nebál se „otevřít dveře“ moderní fary i svého srdce, aby se mohli „lidé dobré vůle“ scházet a vytvářet přátelské a vzájemně se obohacující společenství.

Na startu jeho nového úseku života spoléháme na Boží lásku. Ať zakouší její pomoc a milosrdenství a překoná obtížné životní situace. Prosíme o milost vnitřního pokoje, ať na každodenní cestě cítí pomocnou, mateřskou ruku Panny Marie.

„V Ježíšových rukou se i ten nejmenší kamínek stává cenným, protože jej zvedá, něžně na něj hledí, opracovává ho svým Duchem a dává jej na správné místo.“

Papež František

Zpracovala: M. Šimečková

Postřeh farníka

Dovolte mi prosím, abych ještě krátce vzpomenul na našeho bývalého duchovního otce P. Viliama Gavulu. Doufám, že po 3 měsících se již zklidnili silné emoce u některých našich spoluobčanů, kteří vědomě či nevědomky, v dobrém či ve zlém komentovali a rozšiřovali různé nepravdy o ukončení jeho působení ve vacenovické farnosti. Myslím si, že již nemá smysl do těchto polemik jakkoliv zasahovat, řešit je, či některým jedincům něco vysvětlovat. Každý z nás má samozřejmě právo si o této situaci myslet co chce, ale těch pár klepen (když nejednají podle nejlepšího vědomí a svědomí), by si mělo alespoň srovnat v hlavě, co vypustí do éteru. Prostřednictvím tohoto zpravodaje bych chtěl ještě jednou poděkovat našemu bývalému duchovnímu otci za krásně prožité společné roky ve vacenovickém farním společenství.

Děkuji.

Polsko – Czestochowa 26. – 28. 6. 2015

Israel – letiště Tel Aviv 20. – 28. 3. 2017

Israel – u Galilejského jezera 20. – 28. 3. 2017

Slovensko – Jakubovany 24. 8. 2014

Slovensko – Jakubovany 24. 8. 2014

Polsko – Czestochowa 26. – 28. 6. 2015

Itálie – cesta do Říma 15. 5. 2016

Itálie – Vatikán 15. – 20. 5. 2016

Boží Tělo

Bohoslovci z Košic

Medugorje 5. – 15. 5. 2013

Založení hřbitova ve Vacenovicích

„Všechkých jsem nastrojených jak ženichů místo k oltáři položila do truhle a dala do hrobu...”

Těmito slovy si posteskla maminka Marie Bábíčková, roz. Chvátalová, která kromě manžela Jana Bábíčka přežila 10 ze svých 12 dětí...

Jako první byl na vacenovickém hřbitově pochovaný jejich syn Josef Bábíček. Žil se svými rodiči a 11ti sourozenci v domku č. p. 201 v Růdnické ulici. Jeho rodina, rodiče a sourozenci, postupně jeden po druhém umírali buď na tuberkulózu, podlomené zdraví z I. světové války nebo ve válce padli.

Dva jeho nejmladší sourozenci zemřeli již v raném věku, otec Jan a bratr **František** padli v I. světové válce. Bratr **Antonín** odjel po návratu z války do Ameriky a mladý tam umírá. Sestra **Anežka** odjela také do Ameriky za manželem Josefem Jochem, kde po 3 letech zemřela na tuberkulózu. Bratr **Jan** umírá v 6ti letech také na tubery.

Poté zemřela sestra **Karolínka**, teprve 12ti letá, 7. 6. 1921 na zánež mozkových blan, jak je uvedeno v matriční knize úmrtí. Tehdejší milotický kněz Antonín Dostal odmítl však při pohřbu vnést mrtvou holčičku do kostela, protože její maminka, vdova, neměla čím zaplatit. Pohřeb probíhal dne 9. 9. 1921 – před vchodem do kostela....

To vyvolalo nevoli a potřebu založit hřbitov ve Vacenovicích. Bratr zemřelé Karolínky, **Josef Bábíček**, v té době již vážně nemocný, měl po zkušenosti z pohřbu své malé sestry v Miloticích přání: být pochovaný ve Vacenovicích. Zemřel za dva roky po Karolínce, 17. 9. 1923. Hřbitov ve Vacenovicích byl v té době již založený, ne však vysvěcený. Hrob Josefa Bábíčka byl tedy vykopán a vykropen a byl zde pochován 19. 9. 1923, opět milotickým farářem Antonínem Dostalem.

Další ho pak následoval bratr **Bohuslav**, zemřel za půl roku po Josefovi na podlomené zdraví z války.

Sestra **Anna** se provdala do Mistřína, kde díky dobrému jídlu ne onemocněla a jediná z rodiny přežila, zemřela v 76 letech.

Sestra **Kateřina** zemřela ve 36 letech provdaná v Hr. Lhotě. Sestra **Marie** zemřela v 33 letech ve Vacenovicích. Následovala svoji matku a sestru Kateřinu.

Těžko si dnes dovedeme představit těžký život našich předků, kdy ze 12 sourozenců se dožil stáří jen jeden, kdy synové a otcové rodin padli ve válce a ti, co zůstali doma, umírali jeden po druhém na tuberkulózu nebo jiné nemoci, způsobené nedostatkem jídla a lékařské péče. Čest jejich památce.

Marcela Tomašovičová

Pomník padlých a jeho historie

Jistě jste si všimli, že pomník padlých byl ze středu obce, od parkoviště před budovou OÚ, přestěhován na důstojnější místo, a to k hlavní bráně hřbitova. Tím se začala psát další stránka historie pomníku.

Začátkem dubna 1948 se Národní výbor ve Vacenovicích usnesl, že postaví pomník padlým v I. světové válce. Cena pomníku byla cca 80 tis. Kčs. Část byla uhrazena ze sbírek, část dodala Obec Vacenovice.

Jak při každé takové důležité stavbě bývá, zástupci obce i občané se neshodli v některých názorech.

V zápisích pamětníka stojí: „*Přáním některých občanů bylo, aby na pomníku byli uvedeni i cikáni a židé, kteří zahynuli v německých koncentračních táborech. Tehdejší Národní výbor je tam ale nedal z důvodu, že na cikány kdekdo nadával, protože jenom kradli a nic nedělali, cikánky jen ptaly ode dveří ke dveřím, cikáni leželi v boří v létě, v zimě v boudě, obci jenom na ostudu a vydání...*

Stěhování pomníku padlých

Polách a žena, židé a obchodníci, dobří obchodníci, ale za bývalé republiky ve volby, vždy dostala 2 hlasy Německá strana, lidé říkali, že to jsou hlasy Polácha a ženy. Němci je zničili, tak se jim špatně odměnili. Židé nadřžovali Němcům a Němci je skoro všechny po-vraždili...."

Těžko už dnes říct, do jaké míry jsou takové vzpomínky pamětníků pravdivé.

Pomník byl posvěcen 9. května 1948 tehdejším farářem P. Aloisem Tkadlečkem. Někteří chtěli polní mši venku přímo u pomníku, on ale nechtěl a sloužil ji v kostele. Důvodem zřejmě bylo, že akční a národní výbor určil na neděli 21. března 1948 národní směnu, při které se sešlo několik občanů, hlavně komunistů, a odváželi trakto-rem hlínu pod hasičským skladištěm k úpravě terénu pro budoucí pomník padlých a tím znesvětili neděli. Že farář neposlechl, se sa-mozřejmě některým nelíbilo.

Mše svatá proběhla v kostele, po mši bylo svěcení pomníku. Proslov měl P. Tkadleček a ještě jeden řečník. Odpoledne pak byl „Tábor lidu“, kde byly předány diplomy 4 zemědělcům za r. 1947...

Za dva měsíce poté, 11. července 1948, byl P. Alois Tkadleček nalezen mrtev na dvoře vacenovické fary. Oficiální příčina úmrtí mrtvice, tomu však většina občanů nevěřila a dodnes nevěří.

Na pomníku je uvedeno 47 občanů Vacenovic, padlých v I. světo-vé válce. Pamětní deska členů židovské rodiny Polákovy a cikánské rodiny Malíkovy, kteří byli popraveni v koncentračních táborech ve II. světové válce, byla na pomník dodána až později.

Kdo teď jdete na hřbitov ke hrobu svých blízkých, vzpomeňte si u pomníku na přetěžkou dobu obou světových válek, na složité období po r. 1948, na své padlé předky a spoluobčany a zapalte jim svíčku.

(zdroj: brožura – autor Vít Blaha)

Marcela Tomašovičová

Národopisná společnost Vacenovice

Uplynulý rok 2017 byl pro nás ve znamení spousty administra-tivní práce, která provázela vypracování, schválení a zapsání no-vých stanov našeho občanského sdružení a jeho změnu na zapsa-ný spolek. Celý zdoluhavý a náročný proces se podařilo zvládnout a tak díky novým stanovám, rozšířeným o nové vedlejší činnosti, jako je stánkový prodej občerstvení, je náš spolek do budoucna chráněný proti různým úředním nepříjemnostem, provázejícím pořádání našich kulturních akcí. Museli jsme také čelit kontrolám z Finančního, Živnostenského a Stavebního úřadu, které proběhly na popud udání rúdnického squattera po akci pro děti Jaro na sa-laši. Celá záležitost přidělala spoustu zbytečné nepříjemné práce nám všem, kteří se nezištně ve svém volném čase staráme o chod spolku a přípravu kulturních akcí.

Rok 2017 tradičně otevřeli svojí tradiční obchůzkou Tři králové v podání dětí z Oskorušky. Dětem také patřilo soustředění u Freda a Stelly v Hipocentru v Koryčanech. Součástí soustředění byl také výšlap na hrad Cimburk. Po fašaňku a vydařeném krojovém plese

pak následoval půst, zakončený velikonoce, které se kromě tra-diční šlaháckové obchůzky nesly ve znamení koštu oharků a Veli-konoc v muzeu, kdy si děti vyzkoušely pletení žil, výrobu písťalek nebo zdobení kraslic. I letos jsme se zapojili do fenomenálního projektu Keltský telegraf, během kterého je předáván ohňový sig-nál napříč celou republikou z Velké Javořiny až do Krušných hor a dál do Německa. Varta našich čertů opět vysílala signál z kopce Čertoprđ. Keltský svátek ohně Beltain oslavili spolu s námi na Rúd-níku také členové historizujícího sdružení IN TABERNA, kteří před-vedli dětem i dospělým fantastickou ohňovou show. Druhý den jsme pak završili jaro programem pro děti, zaměřeným na přírodu a tradice s názvem Jaro na salaši. Díky krásnému jarnímu poča-sí byla akce mimořádně vydařená a připravených soutěží se zú-častnil rekordní počet dětí. Další akcí na Rúdníku byl letos poprvé pořádaný dvoudenní Festival na salaši. První festivalový den byl věnován mužským a ženským sborům a nesl tradiční název Zpí-vání s beranem. Druhý den pak patřil dětským souborům. I přes májové deštivé počasí zde panovala skvělá atmosféra a děti si

Cimbálová muzika Oskoruška

Jaro na Salaši

Psí klub – geologická výprava na Kopec

Oskoruška

festivalové odpoledne náležitě užily. Chtěl bych poděkovat členům Mužského sboru od lip, Omladiny i rodičům dětí za přípravu celé akce, která rozhodně nebyla organizačně nijak jednoduchá. I letos jsme měli několik angažmá ve strážnickém skanzenu – chlapi z mužského sboru a kluci z Omladiny předváděli během dožíněk mlácení obilí, v rámci Mezinárodního folklórního festivalu vystupovala ve skanzenu celý den Vacenovská cimbálová muzika i s mladou CM Oskoruška a do třetice členové Omladiny předváděli ve skanzenu štěpánskou obchůzku v pořadu Radujme se, veselme se. Omladinu i s Oskoruškou pak čekalo vystoupení na festivalu v Mistříně v červenci a v září pak Bzenecké vinobraní. Vrcholem sezóny byly opět Slovácké hody, které udělali neopakovatelnými stárci Zbyněk Pavlík a Ivana Michenková a hospodáři Jana Bačíková a Miroslav Kuchta. V říjnu opět začal v muzeu pracovat klub Psí. Děti z klubu mají za sebou několik výletů do terénu a v zimě je čeká dokončení stálé expozice a vybavování nového dětského geologického workshopu. Podzim uzavíraly dvě komornější akce – Žehnáni vína, které letos vyšlo na svátek sv. Martina a Kateřinská zábava, kterou tentokrát odehrála celou mladá muzika. V roce 2017 jsme absolvovali také dva výjezdy za hranice – členové Mužského sboru od lip navštívili dolní Rakousko a Oskoruška se svým vánočním programem slovenské Gajary. Do konce roku nás čeká ještě vánoční pořad se živým Betlémem Vánoce na Moravě v neděli 17. prosince, Vánoční gajdošské nokturno u kapličky na Růdníku na Boží hod vánoční a tradiční Štěpánská obchůzka. Na příští rok plánujeme Bitvu tří králů, která se bude konat v rámci oslav výročí první písemné zmínky o naší obci 7. července 2017 na růdnických loukách. Rekonstrukce středověké bitvy se zúčastní více než stovka členů historizujících sdružení v dobové zbroji a kostýmech. Srdečně zveme vás všechny na tuto nevšední podívanou, kterou bude jistě lepší vidět naživo, než o ní jen slyšet nebo číst ve zpravodaji. To platí ostatně o všech našich akcích.

S přáním klidného prožití vánočních svátků a hodně zdraví a úspěchů do nového roku 2018

Ing. Miroslav Blahušek, předseda spolku

Vacenovská cimbálová muzika

Mlácení ve strážnickém skanzenu

Strážnický skanzen prosinec 2017

„Vacenovské Marijánky“ – křest CD

Prvními kulturně-společenskými akcemi roku bylo naše „muzikálové“ vystoupení (Jarmilka Šuláková s Fleretem) na Farní veselici (14. 1.) a zpívání na přehlídce mužských sborů – velkoryse zavedené místní Předfašankové zpívání (19. 2.).

S nástupem roku jsme zahájily reprezentaci Sokola v následujících aktivitách: 25. 2. účast na sokolském plese ve Velkých Bílovicích, oslava ukončení rekonstrukce budovy Sokola ve Veselí nad Moravou (25. 3.), zpěv v prostorách bzenecké sokolovny při příležitosti 135. výročí založení TJ (20. 5.), vystoupení ve V. Bílovicích při vzpomínce na M. J. Husa a 100 let od bitvy u Zborova (6. 7.). Nejen zpěvem, ale i krojově jsme podpořily štafetovou běžeckou a vzpomínkovou akci Župy sokolské v Hodoníně (22. září u pomníku T. G. Masaryka). Smutné bylo poslední rozloučení (10. 11. v pohřební smuteční síni ve Veselí nad Moravou) členů Slovácké župy se zasloužilou, obětavou sestrou Mgr. V. Matuščíkovou.

Z našich „přespolních“ pěveckých zážitků stojí za připomenutí: 20. května Marijánky zpěvem „rozptylovaly“ klienty v lázních Ostrožská Nová Ves, 10. června zpívaly s mnoha dalšími ženskými sbory v Šardicích, 15. července se zúčastnily Předhodového zpívání v Josefově, 5. 8. se opět prezentovaly na Předhodovém zpívání – tentokrát v Tvrdonicích. Rádi vzpomínáme na společný zpěv duchovních písní s paní Mikulčíkovou ve strážnickém skanzenu (12. 8.).

Náš „muzikálek“ byl ještě jednou uveden v Petrově-Plířích (2. 9.) a odměněn bohatým pohoštěním majitelů místních sklepů. Na podzim (12. 11.) nás potěšilo Martinské zpívání v Hovoranech. Duchovní zážitky jsme načerpaly v prostorách gotického chrámu v Doubravníku, kde jsme spolu s vacenovským mužským sborem uvedly (18. 11.) pěvecké pásmo „S Marií poutníkem pokoje“ k 100. výročí Fatimy.

Zapojily jsme se do duchovního života farnosti: Prvního března jsme vedly křížovou cestu, 6. 4. jsme podpořily zpěvem i organizačně Fatimský den farnosti, 14. 4. jsme se zúčastnily veřejné křížové cesty obcí. Neopustily jsme po „starých zpěvačkách převzaté“ květnové zpívání na májových mších. Iniciovaly jsme obnovu Svátku matek a 14. května byla nedělní mše sv. obětovaná za matky farnosti (při zpěvu hymny křesťanských žen). Naše účast v krojích vyvolala podporu mladých maminek! Božítělová oslava (18. 6.) byla opět s naší pěveckou i krojovanou účastí. 13. 8. jsme se přidaly k mariánským bzeneckým poutníkům. (Zajištění zpěvu a krojovaných dětí, které nesly ozdobenou sochu Panny Marie).

Nedělní mše sv. (3. září) byla naším smutným zpěvem na rozloučení s Otcem Viliamem (následná pomoc při úklidu fary). 10. září jsme zpěvem – tentokrát radostným – zase vítaly nového duchovního správce farnosti. (Marijánky pomohly s generálním úklidem kostela).

V roce 2017 jsme ani nezapomněly na společnou dovolenou. Pěkný relax jsme zažily v luhačovických lázních (18. – 20. 8.). Některé z nás si užívaly služeb pensionu Přehrady Morávka (v období 26. 5. – 2. 6.). Využily jsme nabídky místní organizace SZPO a 1. září jsme navštívily Skalice a „sjely“ lodí Bařův kanál. Opět jsme i v tomto roce navštívily matičku Prahu (28. 9.). Tentokrát jsme obdivovaly spolu s ostatními výletníky Kampu (Verichova vila), zazpívaly jsme si při mši sv. ve svatovítské katedrále a večer jsme shlédly divadelní představení.

Nejméně času a energie nám „zabrala“ příprava a nahrávka našeho prvního CD. 15. října jsme jej v místním KD „okřtily“ při Slavnostním zpívání.

S vděčností připomínáme, že jsme se dožily oslav narozenin všech členek. Především byla pro nás výjimečná gratulace k 85 narozeninám naší „mamičky-kostymérce“ paní Mikulčíkové (30. 4.). I v tomto roce jsme čepily: nevěstu Lucku Kostrůnkovou (24. 6.) a nevěstu Michaelku Stupavskou (ženich Pavel Šimeček) ve slovenském Borském Mikuláši (21. 10.).

A co nám přinese čas adventu a vánoc? 3. prosince zpíváme na Adventním koncertě ve Vacenovicích, 9. 12. jsme pozváni na Vánoční zpěv do Nové Lhoty, 10. 12. jsme přijaly nabídku uvést Adventní koncert i v Žeravicích, 13. 12. náš čeká návštěva Domova seniorů v Šanově, 23. 12. si zazpíváme spolu s mužským sborem u Vánočního stromu a jako členky Chráněného sboru sv. Cecílie ukončíme rok zpěvem v našem kostelíčku při vánoční mši sv. 24. a 25. 12.

Závěrem se ještě pochlubíme naším sociálním citěním. Podobně jako v minulém roce, obdarujeme vánočními dárky jednoho potřebného klienta ukrajinského dětského domova.

Marijanky přejí všem občanům do nastávajícího roku 2018 radost ze života: „I když nám čas letí, zůstávejme mladí!“

Marijanky uvedly do života svoje první cédéčko

*Jen písnička. A čím to je,
že člověk ji tak miluje?
Víš-li to, pověz mi to!
To proto, že tak mile zní,
že s hlasem slyšíš hudbu v ní
a celou duši skrytou.*

Členky pěveckého sboru Marijanky jsou v čase, kdy se právem mohou zamýšlet nad životem. Stesk po odešlém mládí se střídá s pocitem vyrovnanosti, které vybízí k bilancování. Děkují především svým rodinám, v jejichž prostředí mohly „rozmnožovat od Boha darované hřivny“, ale současně si přiznávají vděčnost za své kulturní a rodové kořeny. Pociťují úctu k odkazu slováckých duší předků. Protože právě z takových zdrojů vyrůstají – jako kvítí na poli – písničky, které – na rozdíl těch rostlých – neuscháhnou. Zpěvák písničkou potěší nejenom sebe, ale i ty druhé a nakonec si všichni ve stáří přikyvují, že se jím slovácká písnička stala kotvou domova.

Marijanky se přiznaly, že „jak roků přibývá, aj dechu ubývá!“. A to byl jeden ze signálů k vydání CD: jejich „malého pomníčku“. Hlavním impulsem se ale staly návštěvy Domova seniorů v Šanově u Znojma. Zde žije hodná, milá - kdysi „vacenovanka“ – paní Ing. Jana Hadačová. Pěvecký, krojový i „chuťově zabarvený vacenovský“ pozdrav Marijánek přinášel radost nejenom paní Janě – milovnici slováckých písniček – ale i ostatním klientům a pracovníkům Domova. Dostaly od nich doporučení k „zakonzervování“ pěveckého projevu. Pravdou je, že se takovým divokým nápadem dlouho dobře bavily! Ale nakonec si přiznaly určitý díl zodpovědnosti jednak k předkům a jednak k novým generacím. Marijanky děkují za dary, které dostaly do života: zpěvnost v rodinách, ve školních lavicích lásku ke zpěvu a od rodičů a pamětníků úctu k tradicím. A co zadarmo dostaly - o to se musí s druhými podělit!

Ale jak se vůbec „nahrává CD?“ Marijanky si nejdříve vybraly písničky, které mají v záznamu původu naši obec nebo se ve Vacenovicích alespoň zpívaly. Hlavní repertoár mohly postavit na písničkách, které je naučily „staré zpěvačky“ (především paní

Mikulčíková, Blahová, Chvostalová, Šticová, Belková) a výběr byl doplněn o písně z blízkých regionů. Aby byla nahrávka zajímavější, poprosily o hudební doprovod místní učitelku LŠU paní Veroniku Stašovou. Marijánkám nezištně a obětavě pomohla s nácikem a rozhodla se polovinu nabízených písniček doplnit hrou na cimbál. Až potom začaly zpěvačky vážně přemýšlet, kdo bude mít odvahu k nahrávání a co horšího – co za to bude chtít?! Po zvážení všech možností dostaly velkorysou nabídku a pomoc od vacenovského „prověřeného“ muzikanta a zpěváka Libora Mikulčíka. Jeho služba neměla žádnou finanční odměnu a Marijanky dostaly příklad, jak se „slouží“ obecní kultuře! Jsou mu neskonale vděčné! Pan Libor se nejprve zapojil do „vytvoření“ nahrávacího studia. Marijanky od něj dostaly příkaz, aby si na pěveckou zkoušku (do nejmenší místnosti našeho Kulturního domu) přinesly proložky od vajec a staré vlnáky. S velkým úsilím jim vytvořil odhlučňový prostor, do kterého přivezla ze svého pracoviště (LŠU Dolní Bojanovice) nalaďený cimbál paní Veronika Stašová.

Marijanky přiznávají, že začaly zpívat v jakési „zabedněné krabici“, kde ztratily vnímání pro hudební sluch a dynamiku. Zdálo se jim, že musí zpívat hodně nahlas, aby je vůbec někdo uslyšel! Ale muzikant vybízel k odhodlání zpívat bez pomoci dirigenta a hlavně všechny „zaráz!“ Zpěvačky se měly tvářit – ale hlavně cítit – uvolněně, radostně a neměly mít strach z mikrofonu! Nakonec ještě altistkám doporučil, aby ten svůj „od starých zpěvaček naučený druhý hlas podle uší“ hleděly zapomenout a pro tentokrát zpívaly podle not, aby souzněly s cimbálovým doprovodem! Muzikant Libor Marijánkám připomněl, že má-li být celý projekt laciný, mistr nahrávající přijede jen na jednu orientační zkoušku a napodruhé už bude „naostro“ nahrávat! Záchranu úspěchu zpěvačky hledaly v „mamičce kostymérce“ paní Mikulčíkové. Její nenapodobitelný sopránový projev by se měl zachytit především! Ona – jako mariánská ctitelka – vybrala ze svého širokého pěveckého záběru svoji nejoblíbenější písničku. A protože ji zpívá víc jak padesát let, nemusela nic trénovat a byla pro všechny vzorem, jak se „šetřit čas i peníze!“

Nastal čas nahrávání s důrazným upozorněním, že každá minuta je „drahá“. Muzikant Libor své mamičky po první sloce jejího zpěvu naznačil, že nezpívá podle dodaných not, ale tak, jak se to kdysi od varhaníka „špatně naučila“?! Ale 85-leté paní Liduše stačilo jen několik málo minut k „přeučení.“ Po ukázkovém vzoru přístupu ke kulturní tvorbě a pobídkách k rychlosti se Marijanky „vrhly“ do zpěvu. Potom už jen s „hrůzou“ čekaly, co z nahrávacího přístroje „vyleze“?! První dojem nebyl nejlepší, ale díky pohárku dobrého vína získaly dobrou mysl a nakonec uznaly, že svou odvahu a chuť zpívat od srdce dobře zužitkovaly!

A když už se CD „narodilo“ – mělo by se do života nějak přivítat?! Připustíme-li, že Marijanky zažily pouze křest svých „děcek“, tak musíme pochválit jejich moderní rozhodnutí „okřtit“ i své CD! Sezvaly na Sváteční zpívání (neděle 15. října 2017) do místního KD zpěvačky z Tvrdonic, Velké nad Veličkou, zpěvačky obou mužských domácích sborů i sympatický mužský sbor z Ratíškovic. Kulturní program obohatily o sólový zpěv paní Ludmily Mikulčíkové, Barborky Svitkové a Veroniky Stašové.

Na závěr pořadu Marijanky děkovaly za finanční podporu vydání CD (OÚ Vacenovice, Lesnictví – Ondřej Šimeček), za projevenou přízeň zpěváků i posluchačů.

*„Píseň je věčná. To jen lidé přicházejí a odcházejí!“
František Halas*

Zpracovala vedoucí ženského sboru Marijanky

Přejeme našim spoluobčanom hodně zdraví, sil a Božího požehnaní do nového roku a těšíme se na to, že naše muzicírování nebudete poslouchat enom při pohřebních průvodech.

Letos sa nám osvědčilo zavedení veřejné zkoušky a na hřišti sa po dvakrát zešlo aj pár lidí, tak to asi zkusíme aj narok.

Na každú akci, kerú odehrajeme, zme nucení brat aj přespolní muzikanty, protože nás ubývá. A nejsme na tem tak enom u nás, ve Vacenovicách. Už nekolikrát zme při trúbění v Miloticách u nás aj v Ratkách došli k závěru, že budeme moset po vzoru fodbaloové přípravy složit mančaft ze spřátelených dědin, stejně už to tak funguje. A tak po fodbaloovém týmu pomenovaném Mirava, dojde možná aj na partu muzikantů s podobným základem.

Nekeří muzikanti už hrát nemožú a jak rádi by hráli, inší by hrát mohli, ale už sa jím nechce a tak nám nezbyvá než zvát přespolňáky a ať je to, jak chce, aspoň cesták jim proplatit mosíte, ináč sa Vám na to příště vy... a tak jich sem tam platíme aj ze svého, a to jak na obecních, tak farních akcích. Ale co bysme pro muziku neudělali. Furt je to enom o tem, že tú muziku máme rádi, rádi sa scházáme, sem tam sa aj pohádáme, ale to tak asi má byt.

Libor Mikulčík

Vacenovští muzikanti

Zkouška na hřišti

Kam ideš?! ...daj si eště pivo! Nemožu, idu na zkúšku. Co tam furt zkúšáte... a na co?! Dyť si udělajte zkúšku aj tady! Možete hrát co chcete, my budeme poslouchat a eště si k temu možem dat vše-cí pivo. Tož dobře... řeknu chlapom a třebaš nekdy dondem. Co nekdy! ...včil dondite... třebaš zajtra... šak bude pátek. To nende... to je moc na honem. A co jako... nestihneš sa okúpat či co?

Já... já sa nekúpu, šak eště není sobota, ale máme tam jedné-ho, kerý v tych neckách leží furt a dlúho, tož nevím. Jednú ho prý kamarádi moseli aj vysekávat, když pro něho došli na plesovú zábavu. Prý tam usnul při otevřeném okně a zamrzl. Na funkci to ale nemělo vliv... (jako muzikanta) ...hubu a jednu ruku měl nad vodú. Tú druhú, co mu zamrzla ve vodě, k hraní stejně nepotřebuje. Hraje pořád enom G.

No a protože sú Vacenovští muzikanti pro každú srandu, doplnili sme sa přespolním tenoristů a zpěvačkú), aby tá zkúška na hřišti trochu vypadala a v pátek 21. 7. sme šli na to.

Začali sme skoro (18.00), protože víme, že starší lidé chodijú brzo spat, aby mohli byt ráno první v pekárně pro pečivo. Tentokrát sa ale cúrali pro rohlíky celé dopoledňa, protože 150 návštěvníků hospůdky sa né a né rozejít dom. K dobré náládě jim eště zaspívali chlapi z mužského sboru, keří po ukončení vlastní páteční zkúšky nemohli najít cestu dom a úplně náhodně sa zasěj sešli v hospůdce na hřišti, aby nás zkontrólovali a podpořili v dobré věci. Osm-desátníci začali odcházet kolem půlnoci a sedmdesátníci sa brali dom až nad ránem. Prej nekeří tam pomáhali eště hospodskému Blahůškovi zavírat. No a že je tu černé na bílém napsaná enem pravda, svědčí aj to, že sme moseli celú zkúšku pro velké ovace do měsíce (25. 8.) opakovat, aj s přespolními muzikantama, keří údajně takovú dobrou partiju lidí, co sa tak dobře bavijú a zpívajú, eště nezažili.

Takže, dá-li Pán Bůh muzikantom v novém roce pro troše nátisku aj rozumu, sejdem sa snád' zas.

Josef Silák

Vacenovští muzikanti – zkouška na hřišti

DH Vacenovjáči

Vážení spoluobčané a milovníci dobré dechovky. Je tady konec roku 2017 a s dechovkou Vacenovjáči máme za sebou spoustu vystoupení a koncertů. Není účelem tohoto příspěvku zde všechny vyjmenovat. Chtěl bych ale poděkovat všem, kteří jste přišli na náš vánoční koncert a přispěli tak ke krásné předvánoční atmosféře. Moc bych chtěl také poděkovat paní Marii Měchurové za krásné průvodní slovo a také všem pracovníkům obecního úřadu ve Vace-

novicích za vzornou organizaci. Na koncertě se k nám hlásili lidé, kteří přijeli z velké dálky a nelitovali svého volného času a přijeli si poslechnout naše moravské písničky a vánoční skladby. Za všechny bych rád jmenoval přátele z Holandska z krásného města Lochem, kteří jeli na náš koncert 1100 km. Všem patří náš velký dík. Za celou dechovku Vacenovjáči vám přeji krásné a požehnané Vánoce a šťastné vykročení do nového roku 2018.

Petr Grufík, kapelník DH Vacenovjáči

DH Vacenovjáči

Včelařici

Tak jsme zakrmili a včely uložili k zimnímu spánku. V minulém zpravodaji jsem si posteskla, že nám včelky špatně přezimovaly a že máme tudíž o několik včelstev méně. Tak snad nás tato zima už tak nepříjemně nepřekvapí.

Teď během zimních měsíců máme spoustu práce. Vyléváme svíčky na školní trh, stloukáme rámky, vytavujeme vosk ze souší (to jsou staré, několikrát včelkami použité plástve). Ale nejdůležitějším úkolem je účast na Zlaté včele 2018. Pořadatelem letošního oblastního kola soutěže Zlatá včela pro jižní část Jihomoravského kraje, je Včelařský kroužek mladých z Miroslavských Knínic. Samotná soutěž se uskuteční nejen tam, ale i v ZŠ Suchohrdly u Miroslavi. Jelikož jsou tyto obce až u Moravského Krumlova, využijeme nabídku přijet o den dříve. Máme možnost přespát na zámku v Miroslavských Knínicích, a to si určitě nenecháme ujít.

Tak, ač nám včelky spí, my musíme zabrat a pořádně se připravit na zápolení s ostatními kroužky. Soutěže Zlatá včela se zúčastníme potřetí a tak už budeme ostřílení borci. Držte dětem palce, ať se jim daří v soutěži a nám, ať ten výlet přežijeme 😊.

Medové vánoční svátky a v roce 2018 ať jste hbití a pilní jako včeličky.

Jana Bačíková, vedoucí VKM

Výrobky včelařů

Včelařici

Mini zprávičky od nejmenších z Klubíčka

Je další půlrok za námi. V Klubíčku máme zajatý tradiční program a je velmi těžké něco psát a stále se neopakovat.

Ale i tak shrnu, co se u nás ten půl rok dělo. V červnu si dáváme tradičně prázdniny. Na dotazy maminek jsme se rozhodli ukončit léto, a to v pirátském stylu. Opět jsme využili hasičský areál. Jako

piráti jsme byli skvělí jak malí, tak velcí. Bohužel příroda byla proti nám a po hodině začalo pršet až do podvečerních hodin. Doufám, že alternativní program pro přítomné ničemu nevadil a tu mořskou odpolední bouři jsme si užili. A pak nám již začal podzim s tradičními programy. Cvičení přátek, cvičení velkých dětí

v tělocvičně a cvičení maminek. Nově máme v centru angličtinu pro prvňáky.

V listopadu jsme měli lampionový průvod, zakončený na muzeu. Děkujeme panu Mirkovi Blahuškovi za krásný ohňostroj, ze kterého byly děti nadšeny. V prosinci máme již vánoční tvoření v centru a ještě nás čeká procházka do lesa. Každoročně chodíme na Vánoce za zvířátky do lesa, aby měla také nějaké pamlsky.

Nakonec samozřejmě začnou přípravy na již tradiční novoroční dětský karneval. Ten se tentokrát uskuteční v neděli 14. 1. 2018. Všechny Vás zveme a předem děkujeme za pomoc při vytvoření tomboly pro děti.

Nyní již přejeme krásné prožití vánočních svátků, spoustu pohody a hlavně zdraví do roku 2018.

Ing. Kamila Profotová, DiS.

Přednáška v klubíčku

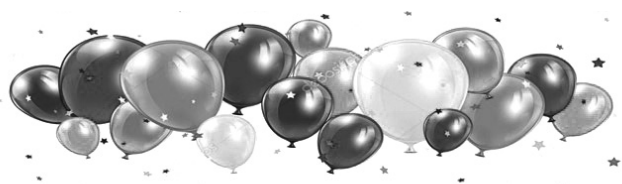
Klubíčko – cvičení s prátky

Klubíčko – hrajeme si

Klubíčko

Dětský karneval

Kdy: neděle 14.1.2018 od 14.30 hod

Kde: v sále hospody u Letochů

Program pro děti, tombola, občerstvení zajištěno

K tanci hraje DJ Boeing

Dobrou náladu s sebou .

Těší se na Vás Klubíčko Vacenovice

Vzpomínky na Prasklice

Nové zkušenosti za námi, noví kamarádi, nová dobrodružství a jedny z těch krásných prázdninových vzpomínek, které se nám uložily do paměti po letošním táboření. Tak by se dal shrnout i ten letošní tábor, který jsme prožili poslední červencový týden v nově zrekonstruované faře v Prasklicích nedaleko od Kroměříže. Každý farní tábor má něco do sebe, má svou správnou a jedinečnou táborovou atmosféru, která v nás zanechá nezapomenutelný pocit a hlavně jedinečné a krásné vzpomínky.

Po celou dobu tábora nás doprovázel Noe se svou posádkou a archou a připravil nám tak spoustu dobrodružství. Přestože kapacitní možnosti nově zrekonstruované fary byly omezené, tak jsme razili heslo: Dobrých lidí se vejde všude dost, tudíž i na faru do Prasklic. A proto jsme faru obývali v počtu 42 účastníků. Rádi jsme mezi sebe uvítali a poznali nové dětské tváře. Děti byly rozděleny do 5 skupinek, každý tým měl opět svou táborovou barvu, ale skupinky bylo možné poznat také podle placek, které všichni hrdě nosili.

1. Hrošici – růžoví
2. Velká voda – modří
3. Potopáci – žlutí
4. Ara – vínoví
5. Raptoři – zelení

Říká se, že nejhorší je na táboře nuda, ale nám to snad nehrozilo, zahrálo se celkem 18 bodovaných her, ve kterých děti opravdu s velkým úsilím, obětavostí a statečností bojovaly pro svůj tým. Některé hry byly méně náročné, jiné více, můžeme jmenovat: Velká pardubická, Finská stezka, Lovecká safari, Uklížečka, Detektivka, Potopa Noemovy archy, Štafeta čísel a mnoho dalších krásných a zajímavých her, do jejichž tvorby a vymýšlení se několikrát týmem zapojují skupinkoví vedoucí.

Počasí jsme měli velmi proměnlivé, vystřídal se snad všechny typy počasí a o to to bylo někdy náročnější skloubit nachystané hry s daným a někdy fakt nepřejícím počasím. Někdy bylo nutné trochu zaimprovizovat, ale nakonec všechno krásně vyšlo.

Nezapomněli jsme při našem táboření navštívit poutní místo Křěby, které se rozprostírají na jednom z posledních vrcholů Chříbských vrchů, a byly od prasklické fary, co by kamenem dohodil. Z tohoto poutního místa byl úžasný výhled na překrásné okolí a nezahrát si zde pěknou táborovou bojovku by byl snad i hřích.

Jak už to bývá i letošní tábor nám zpestřovala táborová hymna. Ta nám zpříjemňovala nejen dny, ale večery u táboráků, při kterých jsme v závěru vzpomínali v modlitbách nejen na naše rodiče, ale i sourozence a kamarády a prosili o Boží pomoc.

Poslední táborové odpoledne nám příjemně zpestřili hasiči s psody, pro všechny to byl krásný a další nezapomenutelný zážitek v přítomnosti psích kamarádů, kteří nalézali naše „ztracené“ děti a zkoušeli tak své získané dovednosti při záchraně lidských životů.

Na závěr nás čekala cesta za pokladem kolem Prasklic, a že byl letos poklad opravdu zasloužený po tak náročném programu. Během hledání pokladů a plnění úkolů jsme opět poznali další krásy prasklického okolí. Proto dětem vůbec nevadilo, že poklad nenašli a odměnou jim byly pouze sladké drobnosti. Avšak večer byl ukrytý poklad objeven nedaleko fary na dětském hřišti. Překvapením pro nás byla táborová trička s úžasným potiskem symbolizující Noemovu archu.

Na závěr děkujeme všem, kteří nás stále v táborování podporují, a to zejména Obci Vacenovice, Pekárně Jiří Marcián, Anticoro Bábík Josef s.r.o. a velké díky patří našemu táborovému šoférovi p. Liborovi Foltýnovi.

Velké díky patří také kuchařkám (díky nim jsme po návratu z tábora opět útočili na internetové stránky, jak rychle shodit nabrané kilogramy), zdravotnici, vedoucím a všem, kteří se do farního tábora jakkoliv zapojili a pomohli při jeho organizaci a bezproblémovém průběhu.

Dětem děkujeme za jejich odvahu, že se nebály s námi jet a rodičům za svěřené ratolesti a za důvěru, kterou nám dali. Věříme, že se nám mnoho krásných táborových vzpomínek uložilo do paměti a vytváří nám znovu úsměv na tváři, když si například oblékáme táborové tričko.

Táborový tým ☺

Farní tábor

Každý občan naší obce jistě zaznamenal, že rekonstrukce chodníků je již v plném proudu. V souvislosti s těmito nutnými a potřebnými stavebními úpravami došlo k tomu, že byla pokácena lípa naproti kapličky Panny Marie u Chvátalova sklepa. S touto lípou se pojí příběh, který ve své knize o Vacenovicích zaznamenal zdejší rodák Ing. František Rygar. Přestože většina občanů tento příběh nejspíš zná, tak mi dovolu, abych příběh převyprávěl jako vzpomínku na zaniklou lípu.

Za 1. světové války narukoval k vojsku také zdejší hrobník Kašpar Bábíček. Když byl doma na „urlábu“ tj. dovolence, tak se zúčastnil církevního obřadu před kapličkou Panny Marie. Po této

pobožnosti řekl tehdejšímu kostelnímu zpěvákovi Štěpánu Koutnému: „Štěpáne, kdybych sa z války nevrátil, ať aspoň něco po mně zostane“ a sekl několikrát šavlí do lípy. Tyto seky byly na lípě patrné až do jejích posledních dnů. Nutno dodat, že Štěpán i Kašpar se ve zdraví z války vrátili.“

Za zmínku také stojí to, že uvedený hrobník Kašpar Bábíček byl bratrem zabitého hajného Julia Bábíčka v Radějově, o jehož smrti nám poutavě v minulém čísle zpravodaje psala kronikářka Marie Šimečková.

Ing. Pavel Svitko

Strípky vzpomínek

Už nám nastala zima, advent a čas dlouhých večerů. A také čas vzpomínek. Na moje dětství a mládí, které jsem prožívala ve Špitálce. Podle názvu tu zřejmě byl vojenský lazaret. Muselo to být ve velice dávných dobách, v dostupné historii o tom není zmínka, až na ten název. Když moji rodiče začali stavět dům v r. 1951, vykopali v základech hlavici sloupu z římské doby. Donedávna stávala před farou. Můžeme se jen domýšlet, jak se tam dostala. V té době, pár let po válce, se všechno začalo rychle měnit. Když jsem zmínila válku, mám jednu vzpomínku. Byla jsem s tatíčkem u Nováků „Jurčáků“ jak se jim říkalo. Jediní z ulice měli rádio. Byl rok 1943, měla jsem 5 let a vzpomínám, jak jsem chodila okolo stolku s rádiem, a nešlo mně do hlavy, jak se tam ten člověk dostal. Stejně to bylo od strýce Nováka odvážné, protože tam chodili všichni okolní chlapi poslouchat zprávy. A v té době to bylo nebezpečné. To rádio byla velká touha mého otce. Za pár let jel do Brna kontrolu TBC. Měl tam koupit šicí stroj. Pozdě v noci přišel domů, šel pěšky z Rohatce a přes rameno sukovicu a na ní velké rádio. Mamička padla do mdlob, ale pak jsme rádi poslouchali, nejvíc v neděli po obědě pohádku. Zmínila jsem zprávy. Pamatuju strýce Belku, jak chodili po dědině s bubnem, zabubnovali, ohlásili zprávy a šli o kus dál. Když pak začal hrát obecní rozhlas, pamatuju ty první písničky, např. „Červená sukénka“, a při nich jsme se učily tancovat. A vše se začalo měnit. Např. žehličky se nahřívaly na plotně. Tak se žehlily všechny kroje. Takže všechny hospodyně se snažily pořídit si elektrickou. Anebo když k nám dorazil šampon. Naši mamička byly velice šetrná, ale určitě jsme ho měli mezi prvními. Měly jsme se sestrou kudrnaté vlasy a po umytí mýdlem jsme se půl dne rozčesávaly. Ještě že se do kostela nosily drndy. Ale na vodovod jsme si museli počkat. Ve Špitálce byly dvě obecní studny. My jsme třeba měli studnu na dvoře, ale všichni ne. A nebyla to žádná legrace na všechno nanosit vodu od obecní studny. Všechny děvčata cho-

dily v krojích, jak se říkalo v kanafaskách. Když se taková kanafaska o něco zachytila, hned to bylo z drapů (řasení) ven. Stačilo zachytit se sukní o hřebík při přelézání plotu... Měla jsem dojem, že celé dětství drapím kanafasky sestře a mně. Byly to strasti. Na vzkříšení na Velikonoce měla každá děvčata nový stejnokroj. Bylo mně asi 12 roků, když zrovna v té době byla mamička dlouho v nemocnici a tak to bylo na otcovi. Nakoupil látku a punčochy. Pořád ty šaty vidím, takové veliké červené květy a jak se mně to strašně nelíbilo. Ale ještě horší to bylo s punčochami. Tenkrát ještě nebyly silonky, nosily jsme tzv. hedvábné punčochy. Otec přinesl takové skoro bílé a já sem bečala, že v tom nepůjdu. Pak přinesl druhé skoro červené, protože velký výběr nebyl. Ale nejpěknější vzpomínku mám na Boží tělo. Napřed, když jsme poskakovaly po loukách a trhaly kvítí do košíčků. A pak, když celá dědina šla v průvodě, všechny děvčata „po bílu“ a muzikanti hráli. A když u oltáře pan farář pozdvihl monstranci, muzikanti zahráli intrády a všichni v momentě byli na kolenách. Byl to silný zážitek. Ve mně to zůstalo dodnes a myslím, že ve všech, kteří tam byli. Bylo to u Panny Marie uprostřed dědiny. To mně bylo asi 10 let, ale pak se na dlouho Boží tělo slavilo jen v kostele. Protože se blíží Vánoce, ještě jedna vzpomínka na sváteční kroj. Na Boží hod jsme chodily v pávkách nebo v květkách, na hlavě malé turečáky a malé bílé vlňáčky po mamičkách. Na Štěpána v plyšových sukních a kacabajkách a na hlavě střapčáky. Ti mladší už ani nebudou vědět, co to bylo. A už tenkrát, jako školáci jsme vybírali stárků a stárky na ořeru, podle měsíce narození. Když jsme šli okolo oltáře, oni šli první. No už musím skončit, nebo bych nepřestala. A protože se blíží Vánoce, chtěla bych popřát všem spoluobčanům krásné svátky a všechno nejlepší do Nového roku 2018 a Vacenovickému zpravodaji hodně přispívatelů a pamětníků.

Marie Rybová

Humoru není nikdy dost

Nevím, jak je to jiných rodinách, ale v té naší, kdykoli se sejdeme, hlavně vzpomínáme. Samozřejmě se vzpomíná na události především humorné a těch se v každé rodině najde dost a dost. Nejčastěji se to týká našeho dětství a mimochodem, co se týče toho mého, divím se, že jsem ho vůbec přežila. Spoluvychovali mě tři starší bratři a dle historek mám zřejmě devět životů, jako kočka. Tedy měla jsem...

Ale ráda bych šla dál do minulosti. Člověk si samozřejmě nejlépe pamatuje to, co sám zažil a třeba historky o dědovi, či babičce, potažmo pradědovi a prababičce si nevybaví. Ale oni toho také spoustu zažili a možná i víc, protože jejich život byl naprosto

odlišný. Nebyla televize, sotva rádio, lidé se scházeli, povídali si a snažili se vyvážit tu těžkou dřinu humorem. Žádný přístroj jim zábavu do domu nepřinesl a tak si ji museli udělat sami.

A já bych ráda tyto příhody zaznamenala. Takže prosím, vzpomínejte, povídejte si s rodiči, prarodiči, dokud máte možnost, ptejte se, zapisujte, a když budete mít čas a chuť, pošlete mi to. Já to zařadím do kroniky nebo do přílohy ke kronice. Tímto předem za zaslání příspěvky děkuji. A i když to nepošlete, určitě to nepřijde vniveč. Každý okamžik strávený příjemným vzpomínáním se svými blízkými je cenný.

A abyste měli jakou takou představu, co mám vlastně na mysli, uvedla bych pár ukázek. Mezi lidmi je mnoho humoristů a člověk by to do nich ani neřekl. Jako např. paní Anežka Měchurová z čp. 37, která si vtip uchovala do vysokého věku a již bohužel není mezi námi. Jednou, to už byla ve vyšším věku, se doma se svojí snachou a se stejně starou kamarádkou bavily o jisté dívce, která se měla brzy vdávat a jak se tak lidově říká „mosela sa“. Paní Anežka zakroutila hlavou a udiveně řekla: „To je dneska hrozná doba. To je strašné, kolik sa tych děvčat dneska mosí vdávat.“ Otočila se na kamarádku a s jiskrou v oku dodala: „To za nás nebývalo. Tehdy sme sa tuším mosely vdávat enom Ty a Já.“ Nebo, ještě později, to už byla maličko zmatená, se ptala dětí: „No a co ste udělali s tým naším tatů? Kde je? Ale mami, dyť už sů třicet roků mrtvý.“ Zněla odpověď. Stařenka sa zamyslely a s povzdechem řekly: „No, stál sice za hovno, ale přeca byl.“

Nevím, kdo ještě dneska pamatuje strýca Valisa. Bydleli v domě pod prodejnou COOP (dnes tam bydlí Žurovcovi). Valis byla přezdívkou. Tuším byli Macháček. Já jsem jich osobně nezažila, ale určitě to byli slušný, bohabojný člověk. Jen se kdysi jeho cesty střetly s partou kluků, ve které byl jeden z mých bratrů. Mimochodem, pokud je pravda jen polovina toho, co se vypráví, byli to řádní smradi. Byla to parta se vším všudy. Včetně iniciačních lumpáren. Jednou z nich bylo rozbití dveří nebohého strýca Valisa, se kterým měli starší kluci nějaký spor. Jednoho dne se u nás rozlíčený strýc zjevili (bratra tehdy bezpečně poznali) s obrovským šutrem a žalovali na bratra kvůli rozbitým dveřím. Otec tehdy vyzval bratra, aby kámen zvedl a on, tehdy osmiletý to nedokázal a tak strýc

odešel s nepořízenou. Nicméně bratr byl vyzpovídan, kápl božskou a dostal výprask. A boj pokračoval. Strýc tehdy měli pole u topolového větrolamu u cesty na Ratíškovice. Jednou jeli okolo našeho s károu kopat brambory. Bratr počkal, až strýc naložili plnou káru a vypustil jim kola...

Další nebožák, který narazil na onen vacenovický „gang“, byli strýček Kovář (Michal Příkazský a bydleli tam, kde je dneska řeznictví). Nebudu popisovat všechny lumpárny, co jim kluci prováděli, tolik místa ve zpravodaji není, ale řádně jim pili krev. Protože jednou šli okolo novostavby, kterou kluci zrovna prolézali a bavili se oblíbenou hrou – skákali z prvního patra do hromady písku. Bratr si to tehdy špatně vypočítal a skončil vedle s vyraženým dechem. Strýček pokročili, že by mu pomohli, ale když viděli kdo to je, odplivli si, pronesli: „Scípni, ty ludro!“ A šli dál...

Já věřím, že pan Měchura byl dobrý otec a manžel a paní Měchurová se „nemusela vdávat“, ale zároveň dokážu ocenit ten humor, který v kostce shrnuje všechny strasti a radosti života a manželského soužití... Věřím, že strýček Kovář byli slušný a hodný muž, ale také byli jen člověk a všichni, co mají děti a vzpomenu na vlastní dětství, se dokážou vcítit... a určitě se ohlédli a zkontrolovali, že kluk se rozdýchal a rozhybal.

Vsadím všechny svoje boty, že takových, či podobných histerek má každý mnoho. Kdybyste se opravdu chtěli podělit, pište na web.vacenovice@seznam.cz, nebo to můžete přinést na OÚ, nebo na adresu U Sv. Jana 403, Vacenovice.

Já a všichni, kteří budou po létech procházet staré kroniky, Vám budou vděční.

Lenka Svorová

Beseda se spisovatelem Jiřím Jilíkem

Ve spolupráci s Městskou knihovnou Hodonín, Místní knihovna a Obec Vacenovice uspořádali besedu se spisovatelem, folkloristou, publicistou, šéfredaktorem časopisu Slovácko a Malovaný kraj panem doktorem Jiřím Jilíkem, a to v pátek 3. listopadu 2017.

Předcházelo ocenění výtvarných prací žáků základní školy na téma „Můj literární hrdina“. Vybráno bylo 6 obrázků a pan spisovatel s paní starostkou předali uznání a knížky pro děti s regionálním dějem od pana Jilíka. Paní starostka také předala poděkování mladému občanovi Vacenovic – Brunovi Čáslavovi za vynikající sportovní výkony v karate. Bruno ve své kategorii se stal dokonce i mistrem světa, kromě dalších medailí z mistrovství Evropy i ČR. Chlapec nám medaile přinesl ukázat, což jsme všichni s obdivem přivítali.

Na besedu přišlo téměř 70 čtenářů či posluchačů. Dostali na stůl i teplý čaj a pak zvědavě čekáme na povídání. A dočkali jsme se. Pan Jilík nám začal předčítat vybrané kapitoly ze svých děl. A že je jich požehnaně: Chříby, strážci středního Pomoraví, Žitkovské čarování, Záhadná jízda králů, Chříby, Hledání hrobu sv. Metoděje, U nás na Slovácku Eveno – Byl jsem tu s vámi rád, Muž, který viděl démona atd. Začal knihou „Žitkovské čarování“, pokračoval žertovným příběhem z vinných sklepů, vzpomněl společná díla o Chříbech – např. Hledání hrobu sv. Metoděje. Rozesmál a roztesknil nás příběhem pěkného chlapeckého kamarádství z Horňácka „o ohňostrojích, jaký svět neviděl“. Pak nám jedním povídáním navodil vzpomínky na dřívější časy. O umývání o Velikopátečním ránu v Popovicích na Uherskohradištsku. Dojímalí jsme se až k slzám, příkyvovali, přizvukovali a vzpomínali. A když mě dcera vyprovokovala otázkou „proč jsi nám o tom nikdy nevyprávěla?“ tak vzpomínám na Velikonoce, i když máme před sebou předvánoční dobu.

Brzo ráno mě stařenka vzbudila, vzaly jsme si čistý bílůček

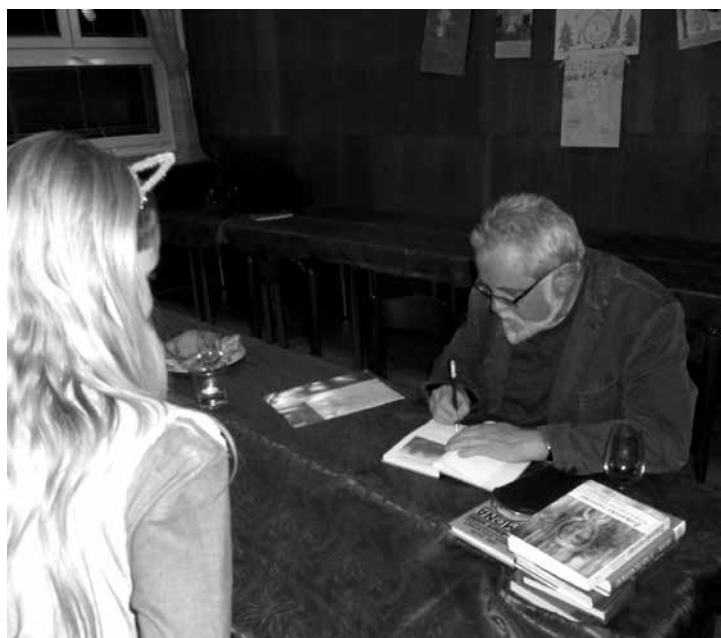
ručník, konvičku a vyšly do studeného rána Velikého pátku. U jezírka na louce u Padělků (nyní zde stojí dům) jsme poklekly do rosné trávy, modlily se Otčenáš a Zdravas a čekaly, až vyjde slunéčko nad Hantálovým lesem. Pak jsme si umyly ruce a obličeje, nabraly vody z jezírka do konvičky, poděkovaly Pánu Bohu za vodu, za život a nesly to přírodní mytí pro mé mladší sestry, které se tím myly až doma. Pořád ještě vidím tu krásu raného jarního jitra s rosou na trávě, pavučinkami na keřích i slunéčka vykukujícího mezi stromy. Tento den jsme mohli pomáhat rodičům jen v domácnosti, nesmělo se hýbat se zemí. Takže už na Zelený čtvrtek jsme venku před domem zametali, dovezli si pěkný kopaný písek a posypali jím pod nově modrým cinobrem zalíčenou podrovnávkou. Stařenka si po domě k práci zpívala „V ten tichý postní den“... Půst od masa, zábavy, chlapi dokonce cigaret, museli držet až do půlnoci Bílé soboty. Celý Svatý týden se dodržuje duchovní rozměr, navštěvujeme pobožnosti, samozřejmě se zdobí hroby. A ještě něco. Pokud nám rodiče koupili nějaké nové oblečení, muselo se obléknout nejprve do kostela a to i krojové části. To byla krása na mši sv. o Velikonoční neděli na Vzkříšení, když se kostel bělal vyšívanými šatkami našich mamiček, novými stejnokroji, chlapi v bílých košilích. Moje spolužačky také chodily ještě v krojích, i do školy. Dokonce jsem jedenkrát kvůli tomu stála i na hanbě v kostele. Předemnou totiž moje kamarádka v kroji měla rozvázanou zástěru a mašle jí visela dolů, tak jsem jí chtěla pomoci upravit a už nás pan farář Matěna zavolal před mřížku u oltáře na „hanbu“. Ta ostuda, hrůza i obava z toho, co bude doma!!!! Ale ještě k tomu umývání, možná by nebylo marné udělat menší anketu mezi staršími lidmi, kde která ulička měla svůj zdroj přírodní vody na Velikopáteční mytí. Jezerkáči – jezírko u Padělků, někteří Hůstík, také járek Prostředňák nebo járek ve Žlebkách? Uvidíme, můžeme se o tom pobavit třeba na některém z našich Senioreklubů.

A ještě k besedě. Všechno to natočil a fotodokumentaci udělal pan Tonda Vrba, za což mu pěkně děkujeme. Ráda bych všechny čtenáře pozvala k nám do knihovny, kde máme skoro všechna díla pana Jiřího Jílíka, která opravdu stojí za přečtení. Hrozně se mně líbil také jeho úvod k jedné z jeho knih:

„Časy se mění rychle, ale člověk pomalu. Naštěstí? Naneštěstí? Kdo ví?“ Dnes vím. Odpověď zní: Naštěstí! Neboť časy se sice mění rychle, ale k horšímu. Člověk měnící se pomalu má naštěstí problém dohnat dobu. Je to zejména zásluhou lidové písně, že jsme my, Moravané, žijící v srdci Země moravské, na Slovácku, takoví zpozdilci. Píseň, ať si to připustíme či nikoliv, je naším mravokárcem. To ona burcuje naše zpohodlnělé svědomí, když začneme být nevšímaví k věrnosti, k poctivosti, k čestnosti, k upřímnosti, když přestaneme cítit s radostí a bolestí našich bližních, když začneme dávat přednost bohatství věcí před bohatstvím ducha. Jak dlouho nám to může vydržet? Dokud budeme písně rozdávat a ne prodávat. Prodat píseň znamená ztratit duši. Bez duše se dá sice žít, ale ne milovat. A co je to, řekněte mi, za život bez lásky?

Tak všem svým čtenářům i ostatním občanům přeji hodně lásky a Boží Milosti od Novorozeneho a vše dobré i v novém roce.

Marie Měchurová, knihovnice

Beseda s Jiřím Jílíkem

Putování k Panně Marii Svatohorské u Příbrami.

Když jsme byli v roce 2015 na pobytovém zájezdě v Písku, chtěli jsme se podívat do blízkého vyhlášeného poutního místa na Svatou horu u Příbrami. V té době bylo celé místo v rekonstrukci. Teď jsme zjistili, že je hotovo a že je možné se k Matce Boží podívat. Přestože to v plánu náš spolek pro letošní rok nemá, zkusili jsme se pozeptat, zda by byl zájem. No a protože byl – a nemalý, tak jsme již v červenci zjišťovali, zda bychom v exercičním domě na Svaté hoře mohli i jednu noc přespát. Dali nám termín 20. a 21. října 2017, což se zdálo být přijatelné a proto jsme objednali pro 50 osob včetně stravy. To jsme netušili, že na tento termín budou vyhlášeny volby do Parlamentu ČR, do nichž kandiduje i naše paní starostka. Bylo nám líto, že ji nemůžeme volit, přesto jsme si vzali voličské průkazy a v Příbrami hledali volební místnost, kde bychom mohli splnit svou občanskou povinnost. Pan řidič nás vypustil na autobusové zastávce a naše tlupa začala hledat budovy s „praporem“, kde by určitě měly volby probíhat. Obešli jsme kus města, asi 3 lidí se vyptávali, nikdo nedovedl poradit. Jednu chvíli jsme dokonce vzbudili pozornost policie, když jsme obstoupili nějakého procházejícího pána u budovy s vlajkou ČR, ale vše negativní, byl to městský úřad a policajt se nám jenom zasmál. Doporučil další uličku nad kostelem a tak jsme konečně v Obchodní akademii našli to správné místo. Ale tam byli taktéž zaskočení, honem skládali lístky a měli obavy, zda jim vyjdou. Než jsme se všichni vystřídali, byl večer, a jak jsme se tak motali po městě, nemohli jsme trefit zpět na autobusovou zastávku. No ale přece jen jsme to v čase zvládli a náš „žlutásek“ nás vyvezl do místa našeho pobytu.

Ale to jsem odbočila, musím od začátku. Po delší době s námi vyjel náš „dvorní“ řidič Standa Novák se svým žlutým autobusem pro 49 osob. Všechna místa jsme obsadili a o půl sedmé ráno vyjeli. V Ratíškovicích a Hodoníně jsme ještě posbírali několik poutníků a naši první zastávkou bylo poutní místo KŘEMEŠNÍK u Pelhřimova. Poutní kostel vznikl v roce 1720 jako trojlodní s příčnou lodí, závěr je tvořen třemi rameny, podobně jako i oltář nese symboliku Nejsvětější trojice – je trojboký, takže je možné při něm sloužit tři mše sv. zároveň. Má mnoho zajímavostí, které jsme nikde ještě neviděli, o nich nám poutavě vyprávěl náš průvodce. Kolem kostela jsou ambity pro poutníky a 2 kaple, jedna zasvěcena Ko-

runování P. M. je vyzdobena výjevy ze života Matky Boží a druhá kaple, skromnější, tzv. kaple Mrtvých na památku padlých ve válce. Někteří zdatnější ještě vylezli na rozhlednu, ostatní zakotvili v restauraci pod ní na nezbytné kafičko. Navíc 4 rodiny si sem pozvaly své příbuzné nebo známe s Pelhřimovska. Pak jsme sjeli dolů do Pelhřimova, prohlédli si náměstí a jeho památky, jak kdo chtěl, a také jsme se zde naobědvali, každý kde chtěl. Ještě nás čekala další téměř 3 hodinová jízda do Příbrami. Tam jsme byli cobydyp, ale pak najít tu správnou cestu na Sv. horu, 2x jsme objeli náměstí, až konečně přijeli k exercičnímu domu – místu našeho noclehu. Paní průvodkyně nás měla čekat, ovšem nebylo vlastně domluveno kde, až jsme ji našli přímo v areálu poutního místa.

Hned jsme s ní šli na prohlídku a shledali úžasná místa. Korunovační kapli, krápníkovou kapli, ambity s výjevy doložených zázraků i s letopočtem, kryté schodiště s 365 schody až na náměstí v Příbrami a samozřejmě nejdůležitější – baziliku s kaplí Nanebevzetí P. M. Chloubou baziliky je nejen skvostná štuková a fresková výzdoba, ale též tepaný stříbrný oltář, v jehož středu je umístěna milostná socha Panny Marie Svatohorské, kterou údajně věnoval první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic. Ještě jsme si mohli sami prohlédnout celé okolí kostela, terasu s balustrádou zdobenou sochami, anděla při bočním vstupu do areálu. O půl sedmé večer nám přichystali večeři v klášteře a podávali v bývalé klášterní jídelně – reflektáři. Bohatě zdobený barevnými štuky, velkými portrétními obrazy, všechno jsme měli připraveno na stolech a obsloužili se sami. Po večeři jsme ještě sjeli dolů do Příbrami k volbám, jak

popisují nahoře. Když jsme se vrátili do našeho poutního domu, který má svou vlastní kapli, ubytování většinou po dvou na tvrdých, ale čistých ložích a společných koupelnách i WC na jednotlivých poschodích. Navíc společenskou a výukovou místnost, která byla pro nás připravena s možností nákupu poutních oplatků, vody, kávy a dalších pochutin s tím, že zaplatíme dle ceníku do pokladničky sami za zboží, které si vezmeme. Samozřejmě, že jsme toho využili, přece někde musíme své zásoby z domu vypít ve veselém společenství. Popili a pozpívali jsme až do 22 hodiny. Vždyť ráno nás čeká další pouť. Po bohaté snídani, opět v reflektáři, byla za nás v 9 hodin sloužena mše sv. Někteří ještě šli i ke sv. zpovědi a po slavnostní mši sv. jsme v pobožnosti uctívali sošku P. M. Z hlavního oltáře ji dali na sloupek k tomu určený a mohli jsme k ní za zpěvu mariánské písně přistoupit a klanět se. Pak už nás zajímaly také dárky, které chceme přivést domů. Je zde vystaven menší areál a krámky s devonciáliemi, ale i ostatním dárkovým zbožím. Honem uložit do autobusu nákupy a ještě poslední jídlo – oběd v klášteře a nasedáme do autobusu a jedeme na poslední zastávku naší poutní cesty, kterou je kostel Jména Panny Marie v Sepekově. S panem farářem jsme sice byli domluveni nejpozději ve 13.30 hod., ale podařilo se o hodinu dřív. Už když jsme vjížděli do obce Sepekovi, na nás někdo mával a ukazoval, jak vyjet nahoru k poutnímu místu, že za námi za chvíli přijde. A opravdu, vešli jsme do ambitu kolem kostela a rozezněly se zvony. Tak jsme si říkali, co se děje a přišel otec Mikuláš Selvek, že to zvoní na naši počest. A už nás vede do kostela a vypráví a vypráví a my pozorně posloucháme. Je velice přesvědčivý, veselý a vstřícný, ať se zeptáme na cokoliv. Kostel byl založen již v roce 1730 podle návrhů K. I. Dientzenhofera a do něj přenesen milostný obraz P. M. Sepekovské vyobrazené jako Nanebevzatá a zasazen do barokního oltáře. Ještě nám vysvětlil všechny sochy a obrazy v kostele, povídal o rekonstrukci varhan. Vyprávěl o věhlasu kostela se zveřejněním zázračných uzdravení. Jedno z nich připomíná kaplička „Na Pokloništi“. Také o sobě nám p. farář řekl, že pochází ze Slovenska, a zde slouží už 8 let. Někdo z našich se zeptal, zda se nezná s biskupem Pavlem Posádem, který dříve sloužil v sousedních Ratíškovcích. A to byla voda na jeho mlýn. Prý je to jeho šéf, a že mu zrovna zavolá. A hned vzal mobil, pustil jej hlasitě a tak jsme si povídali i s panem biskupem, který se nás zeptal, zda jsme volili. No samozřejmě, ozývalo se od nás. Tak máme všem

SZPO

vyřídít pozdravy, že rád na jižní Moravu vzpomíná. Prohlédli jsme si ještě okolní ambity, vykonali potřeby včetně kávy od řidiče a WC a vyjeli na zpáteční cestu. Kousek za Sepekovem jsme předjeli červený anglický autobus, což byla opravdová zvláštnost. A protože byl krásný, slunečný podzimní den, poutníci si vymohli, že se zastavíme na kávičku a dobrém zákusku v Táboře, jímž máme projíždět. Pan řidič se snažil, vjel i do zákazu, aby nám vyhověl. Tak jsme si ještě prohlédli náměstí, občerstvili se a znovu do autobusu, snad už opravdu dojedeme šťastně domů. Vrátili jsme se tak, že přespolní stihli autobusy domů na autobusovém nádraží v Hodoníně, my ostatní v pohodě kolem 20 hodiny už byli doma. Co k tomu říct, bylo to jedno z nejpeknějších putování tohoto roku, byl krásný, slunečný, pohodový čas a viděli jsme tolik krásy a přijali tolik Božích Milostí a požehnání z mariánských míst naší země. Bohu díky.

Marie Měchurová

60 let ČZS

Zahrádkářská a zahradnická činnost nás provází už od pradávna. Pro člověka bylo pěstování plodin mnohdy otázkou přežití. Od konce devatenáctého století a za první republiky byly zakládány různé místní a oblastní okrašlovací spolky a spolky přátel přírody, kde pů-

sobili často i zahrádkáři. Spolková činnost byla za druhé světové války omezována a za protektorátu byly některé spolky zrušeny či sloučeny do jednotného svazu zahrádkářů. V roce 1957 vznikl Československý ovocnářský a zahrádkářský svaz jako zájmová

organizace, složená z dosavadních regionálních sdružení. Roku 1979 se Český ovocnářský a zahrádkářský svaz přejmenoval na Český zahrádkářský svaz a byl začleněn pod působnost ministerstva zemědělství. V devadesátých letech bylo zahrádkářství ovlivněno restitucemi, politickými změnami a změnami životního stylu, přesto Český zahrádkářský svaz jako jednotná celostátní organizace působí i nadále.

Na výroční schůzi ČZS Vacenovice konané 12. února 2017 převzal u příležitosti 60 ti let ČZS zlatou medaili dlouholetý člen výboru a obětavý funkcionář pan František Brhel.

Republiková rada ČZS udělila jubilejní zlaté medaile za spolupráci a propagaci ČZS. Bylo vybráno 60 osobností. Předání proběhlo v rámci slavnostního programu na podzimní výstavě FLORA OLOMOUC. Mezi vyznamenanými byli i pan Ing. Blažej Ingr a pan Cyril Dobeš. Všem vyznamenaným patří dík za jejich obětavou práci. ČZS Vacenovice děkuje všem za přízeň a spolupráci. Přejeme příjemné prožití vánočních svátků a a šťastný Nový rok 2018.

František Ilčík, předseda

František Brhel

Žně a výmlat obilí před 85 lety

Obilí bylo odedávna hlavní pěstovanou plodinou ve Vacenovicích. S ohledem na horší kvalitu půdy to bylo žito, nazývané jako réž, dále pšenice, nazývaná jako žito, dále oves a ječmen. Kvalitnější půdy, vhodné pro pšenici, byl nedostatek. Provádělo se v přípravě půdy pro pšenici přihnojování chlévskou mrvou, což se jeví v dnešních podmínkách jako rarita, spolu s ostatními pro dnešní generaci. Pokusím se o připomínku doby a způsobu prací v letech 1932 a později.

Obilí se sekalo upravenou kosou – hrabíci. Tyto byly v různých okolních obcích různě upravované. Sekáč měl ženu odběračku, která s pomocí srpu ukládala pokosené obilí na hromádky, k dalšímu vázání do snopů. Dbalo se při tom na to, aby byly úhledné pro jejich další snazší vázání do povřísel. Snopy se skládaly v počtu 16 kusů do mandelů, spodní snop se lámal na tzv. zlomek. Další

postup byl později, po roce 1945 při použití upravené travní žačky takový, že parcela byla ručně obsečena pro jízdní dráhu této žačky. Žačka byla doplněna sedačkou pro další obsluhu. Tato forma usnadnila rychlost i práci samotnou, vyžadovala však pracovní koordinaci více osob. Svázané obilí se postupně svázelo do stodol k dalšímu postupnému výmlatu. Dřívější ruční výmlat se již prováděl jen v menším množství pokoseného obilí ke zhotovování povřísel a na plnění slamnůků.

Ještě před vlastními žněmi muselo být započato s přípravou mlátičky a jejího pohonu. Původní pohon byl žentour. Byl to jednoduchý kovový talíř s ozubením na dolní okrajové části, ukotvený ve vodorovné poloze. Točivá část přenášela pohyb přes pastorek, hřídel a řemenici k poháněnému stroji. Rameno žentouru bylo poháněno koněm. Po elektrifikaci obce byl pak žentour nahrazen

Pomocníci z Vacenovic pro vinobraní v arcibiskupských vinicích v Hluku.

elektromotorem. Mlátička sama procházela postupně vývojem, od jednoduché jednočističky (keplovky), za kterou muselo navazovat dočistování fukarem, k dokonalejším typům dvojčističek. Pořízení a provoz obou těchto strojů byl v této době pro samostatné zemědělce finančně nákladným. Řešením bylo společné pořízení pro 2 až 3 hospodářství s větší výměrou, nebo pořízení této soupravy na úvěr a její využívání za úplatu pro drobnější hospodářství.

Můj otec se rozhodl pro první řešení. Dohodnul se s tehdejší starostou Fr. Rybou nejen na společném nákupu této soupravy, ale také na společně prováděném výmlatu obilí. Dohoda byla dobře promyšlena. Mláčení obilí bude prováděno tak, že v obou hospodářstvích budou prováděny práce tak, že potahy a pracovníci provedou tento výmlat společně nejprve v jednom a na oplátku pak v druhém hospodářství. Tato spolupráce byla natolik těsná,

že bylo vyřešeno i stravování. Obědy a svačiny se vařily v domě, kde se prováděl výmlat nejen pro pracující z obou hospodářství, ale také pro jejich děti. Svoz obilí k mlátičce musel být plynulý, aby mlátička nestála. Jenom pro případ, že by došlo k nenadálé poruše v tomto svozu, musela být dopředu připravena malá reserva obilí u mlátičky.

Práce u mlátičky byla náročná, pracovalo se v prašném prostředí a letním vedru. Tomu muselo také odpovídat stravování. Hospodyně musela mít připraveno to nejlepší, co mohlo tehdejší hospodářství poskytnout: rané brambory, okurky, guláš a hlavně pecové koláče (na způsob dnešních valašských frgálů). K pití bylo sudové pivo a sodovky, někdy i višňový burčák. Víno chybělo, v obci tenkrát nebylo vinohradů.

Ing. Blažej Ingr

Cesta k pokladu vede přes hádanku otce Fura – vítejte v pevnosti Boyard ve Svatobořicích-Mistříně!

Určitě jste někdy v televizi napjatě sledovali odvážné, kteří uprostřed oceánu, v pevnosti Boyard, plnili až neuvěřitelné úkoly, aby získali klíče k pokladu. Děti ze škol Mikroregionu Nový Dvůr si to vyzkoušely na vlastní kůži! Další společné setkání totiž pořádala ZŠ a MŠ Svatobořice-Mistřín a inspirovala se právě soutěží Pevnost Boyard.

Jak to tedy v „naší“ pevnosti vypadalo? – Všechny 5 soutěžních družstev z každé školy mikroregionu (Vlkoš a Skoronice společně) doplulo do místa klání po souši. Tím místem byla školní tělocvična, která se proměnila v nebezpečnou pevnost Boyard. Každé družstvo uvítal sám otec Fura a nejen je, ale i starosty obcí, kteří přišli povzbudit a podpořit soutěžící. Pro případ „ztrát“ byly hned na začátku u vstupní brány pevnosti pořízeny fotografie každého družstva, kterého se pak ujal jeden Paklíč (holky a kluci z devátých tříd) a celé dopoledne je provázel. Celkem devět stanovišť musely soutěžní týmy projít, aby získaly body, které je dovedly k otci Fura. Ale pořad ještě zdaleka nebylo vyhráno! Hádanky otce Fura nebyly vůbec snadné a teprve správná odpověď přinesla důležitý klíč. Tak schválně – uhodnete třeba tuto: „Když se břicho s krkem skloní, hlava slzy roní“? Všechna družstva splnila své úkoly a než otec Fura s Paklíči a asistentkou všechno vyhodnotili, dali si všichni

společně dobrý oběd. Netrpělivost a očekávání výsledků stoupaly, když jsme všichni (i starostové, kteří přijeli na finále) čekali na otce Fura. Konečně! Otec Fura byl velmi potěšen znalostmi, dovedností a odvahou soutěžících a každý si zasloužil malou odměnu. Nejvíce klíčů získalo domácí družstvo ze Svatobořic-Mistřína, následovalo družstvo z Milotic, dále pak družstvo Vacenovic, za nimi družstvo Ratíškovice a společně družstvo Vlkoš a Skoronice. Závěrečným úkolem všech bylo vytvořit jednu velkou skupinu pro společnou fotku. I to se povedlo a fotografové mohli tento významný moment zaznamenat.

Všem blahopřejeme, děti byly skvělé! Velké poděkování patří pořadatelům – vedení školy, učitelkám, které pomohly připravit kulisy pevnosti a soutěže a také devátákům, kteří byli důležitými průvodci soutěžícím a zajišťovali všechna stanoviště. Také pracovníci mikroregionu pomohly s přípravou a průběhem akce. ZŠ a MŠ Svatobořice-Mistřín byla po Ratíškovicích a Vlkoši už třetí hostitelskou a pořadatelskou školou. Příští rok se o tuto roli podělí Milotice a Vacenovice. Těšíme se na další společná setkání našich dětí – setkání, která vytváří nová a upevňují stará přátelství, vztah ke své škole, obci i mikroregionu. A to je to, o čem tu běží...

(odpověď na hádanku: kropící konev 😊)

Vladimíra Motlová

Každý rok přemýšlím, jakou větou začít svoji „zprávu“ o činnosti našeho sboru. Při nahlédnutí do seznamu akcí, které jsme letos absolvovali, se vkrádá myšlenka okopírovat loňský příspěvek. Ale nejde to – i v letošním roce jsme navštívili nové kamarády, nové akce a nové destinace. Vezměme to pěkně od začátku roku.

Leden a čtvrtá Farní veselice. Zazpívali jsme písně, které nás v kostele provázejí při všech významných životních událostech po celý život. Na závěr jsme zazpívali píseň „Každému na světě svíčka hoří“, která se většinou zpívá při loučení.

V únoru jsme se zúčastnili valné hromady ČČK, kde jsme dostali příležitost poděkovat písničkou oceněným dárcům krve.

19. února jsme uspořádali XIII. Předfašankové setkání mužských sborů ve Vacenovicích. Tuto akci pečlivě a s radostí připravujeme. V sále Hospody U Letochů se představili zpěváci z Bánova, Dubňan, Hroznové Lhoty, Josefova, Kostic – Tvrdonic, Milotic, Prušánek a Ratíškovic. Slovensko reprezentovali naši přátelé z Folklórnej skupiny Kuklovjané a nechyběly ani naše Marijanky. Na cimbál nás doprovodila Veronika Foltýnová, která se divákům předvedla i při sólovém zpěvu. Průvodním slovem celým pořadem provázela Jana Měchurová. Na tomto místě bych chtěl znovu poděkovat všem sponzorům a našim příznivcům, kteří setkání podpořili nejen finančně, ale i materiálně. I přes magickou „13“ všechno dobře dopadlo a naši hosté i diváci odcházeli spokojeni. Na naší webové stránce www.mszyvacenovic.wbs.cz a na Facebooku si můžete prohlédnout nejen fotky ze setkání, ale i z našich dalších vystoupení. Najdete tam také pozvánky na akce, kterých se zúčastníme, a jsou tam i informace ze života našeho sboru.

XII. ročník „Daruj krev s mužským sborem“ jsme uspořádali v tradičním březnovém termínu. Letos nás vyjelo do Kyjova 23 a i letos jsme s sebou přivedli nováčka. Nechyběly samozřejmě písničky pro personál transfuzního oddělení a ujištění, že za rok přijedeme zas. Do Kyjova za námi přijel i dokumentarista a velký propagátor dárcovství krve Tonda Vrba. Vy, kdo máte z odběru strach, podívejte se na jeho fotky a videa z naší akce. Uvidíte, že obavy jsou úplně zbytečné – kdyby to bolelo, tak se tam všichni nesmějeme jak... Kdo máte čas a chuť udělat něco potřebného a záslužného, neváhejte a v březnu se k nám přidejte.

31. březen a naše známé heslo „Nigdo to za nás neukludí“ a opět několik pytlů s „nepořádkem“, který hyzdil les od Šmelcu po drubežárnu. Díky našim „čistotným“ spoluobčanům je pořád co uklízet. V dubnu jsme zazpívali v Dubňanech na 27. setkání mužských sborů. Tímto jsme zahájili hlavní sezonu setkávání a dalších folklorních akcí, na které v průběhu dalších měsíců zajíždíme. Již tradičně máme pozvánkový kalendář nejvíce zaplněný v květnu. Akcí už je tolik, že jsme museli odmítnout pozvánku od našich sousedů z Ratíškovic na Zpívání pod Náklem. Nemusí mít strach – pokud nás pozvou i příští rok, určitě jim v některém sklepě letošní neúčast vynahradíme 😊. Místo do Ratíškovic jsme vyjeli do Ostrožské Nové Vsi na Lázeňské zpívání. Jak už jsme konstatovali minule – lázeňská voda má pořád „sírku“, ale víno a řízky umí udělat výborné. Hned druhý den, v neděli 21. 5., jsme zazpívali na Zpívání na zámku v Miloticích. Další týden jsme v sobotu zazpívali v Prušánkách mezi sklepy v Nechorách, chvíli jsme se vyspali a už o půl čtvrté jsme odjížděli na kosení trávy v zahradě zámku v Buchlovicích. Kdo jste se této akce ještě neúčastnili ani jako diváci, rozhodně si ji nenechte v příštím roce ujít. Zámecký park je zaplněný jak krojovanými zpěváky s kosami, tak i přihlížejícími diváky, kteří se rádi připojují ke zpívajícím skupinkám.

Dalším „hustě“ vyplněným měsícem byl červenec. Prvního jsme vyjeli za hranice, ke kamarádům do Kuklova na výbornou akci „Zejdeme sa kamarádzi“. V neděli 2. 7. jsme zazpívali na Cyrilo-metodějské pouti k Liliovému kříži – tradičnímu místu setkávání lidí z okolních obcí. Při letošní pouti byla odhalena další socha, tentokrát knížete Svatopluka, od ratíškovického rodáka pana Jiřího Štátného. V sobotu 15. 7. jsme pomohli „zapálit“ hody v Josefově na Předhodovém zpívání a v neděli 16. jsme poprvé vyjeli do Bánova na Folklorní memoriál. V Bánově Vacenovice velmi dobře znají – pár mláďenců z Vacenovic tam našlo svoje životní partnerky. 5. srpna nás a Marijanky pozvali folkloristé z Tvrdonic na Předhodové zpívání. Výborná atmosféra, pěkné písničky, dobré jídlo a pití – pěkně strávený sobotní podvečer. Už tradiční je naše účast na Folklorním odpoledni v Hroznové Lhotě, tentokrát 12. srpna. V pátek 25. srpna jsme zazpívali na Dnu otevřených dveří v DSP ve Svatobořicích-Mistříně. Dětská cimbálka

Setkání 2017

Setkání 2017

ze Sobůlek, pod vedením Mirky Večeřové, diváky pěkně naladila a tak nebyl problém, aby se přidali i k našemu zpěvu. Spokojený byl určitě i obyvatel domova pan Šimeček, který nás netrpělivě vyhlížel. I letos měl, tak jako minulé roky, přichystanou zásobu písniček, které jsme si s ním rádi zazpívali. Nádhernou akcí v září jsou každoročně konané „Slavnosti vína a otevřených památek“ v Uherském Hradišti. Pozvání do pořadu „Zpívání u cimbálu“ jsme přijali od našich kamarádů z Kunovic.

Týden po hodech byla ve Vacenovicích velká sláva – Marijánky křtily svoje první CD. Na křtiny pozvaly i nás, tak jsme tomu „malému“ pěkně zazpívali.

Letos jsme zavítali i do Zlína a to v listopadu na charitativní akci „Košť pro mír“. 18. listopadu jsme spolu s Marijánkami vyjeli do Doubravníka na Vysočině a v nádherném goticko – renesančním kostele jsme zazpívali nejen kostelní, ale i lidové písničky.

Tak jako v předchozích letech, tak i po celý letošní rok jsme se aktivně zúčastňovali různých liturgických akcí v našem kostele. Mezi ty radostné určitě patří křtiny, 1. svaté přijímání, životní jubilea a svatby. K životu patří paradoxně i smrt a proto i v našem repertoáru jsou „pohřbové“ písně. Jejich zpěvem se snažíme přispět k důstojnému rozloučení s našimi zesnulými spoluobčany.

První prosincovou nedělí začal Advent – období příprav na Vánoce. I letos jsme uspořádali Adventní koncerty – v kostele ve Vacenovicích, Žeravicích a v Cha-

ritním domě spokojeného stáří v Čeložnicích. Co nejsrdečněji Vás zveme na „Zpívání u vánočního stromu“. Tato již tradiční akce začne v sobotu 23. prosince okamžikem rozsvícení vánočního stromu před obecním úřadem. Teplé oblečení si vezměte s sebou z domova, něco tekutého pro zahřátí bude připraveno u stromu. V případě nepříznivého počasí si zazpíváme ve sklepě U Habáňa.

Přijměte rovněž pozvání na neděli 28. ledna 2018, kdy se opět chystáme uspořádat doma ve Vacenovicích XIV. Předfašankové setkání mužských sborů. Opět pozveme sbory z blízkého okolí i ze vzdálenějších regionů, abyste měli možnost shlédnout pestrost krojů a krásu lidového zpěvu a hudby.

Děkujeme našim rodinám za obrovskou podporu a trpělivost. Vám, věrným posluchačům a divákům patří velký dík za přízeň. Všem přejeme krásné prožití svátků vánočních a úspěšný nový rok 2018.

Mužský sbor z Vacenovic, z. s., Zdeněk Novotný

Daruj krev 2017

Tak už to začalo...

V tomto roce se naplno rozjely přípravy na sokolský svátek – XVI. Všesokolský slet. Probíhají ústřední nácviky jednotlivých hromadných skladeb, začíná se v jednotách, objednávají se cvičební úbory a náčiní. Je to práce na celý rok, práce, která nás těší a zakončí se v červenci v roce 2018 v Praze.

Slet nejsou jen hromadná vystoupení, ale je to celá řada sportovních a kulturních akcí. Např. zahájení sletu se bude konat v Národním divadle, kde bude uvedena hra „Naši Furianti“ a pravděpodobně se tam bude konat i přehlídka sokolských pěveckých souborů, které bychom se chtěly s Marijánkami účastnit.

V roce 2018 by měl být slet dárkem k 100. výročí vzniku našeho státu, který by nevznikl, nebýt sokolů a legií. Měl by navázat na velké a slavné slety v minulosti, než byla sokolům na 50 let činnost zakázána. Po obnovení Sokola v roce 1989 jsme usilovali o zachování odkazu našich předků a předání sokolské myšlenky, která napomohla ke vzniku naší republiky.

Do nácviku jedné hromadné skladby se zapojila i děvčata z oddílu mladších žáků a žákyní naší jednoty. Skladba se jmenuje

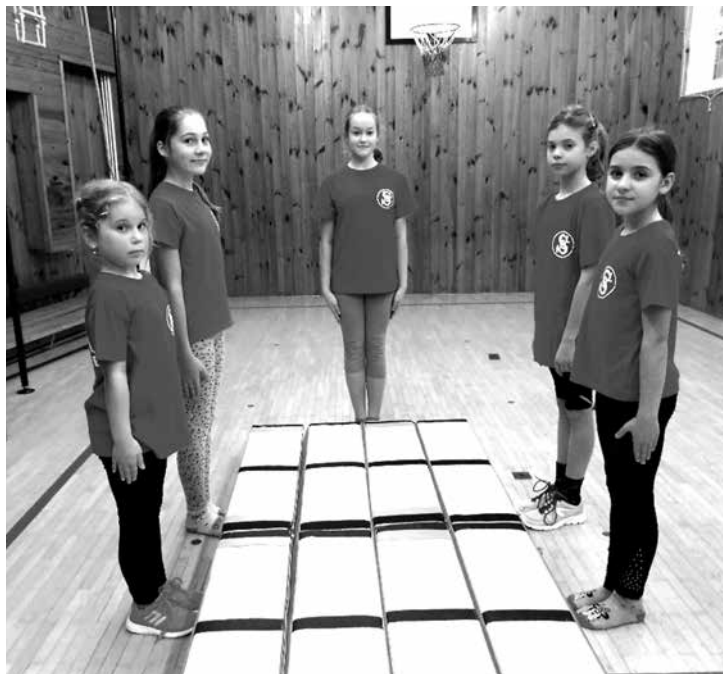
„V peřině“ a nacvičuje ji 8 dívek pod vedením Marie Řihákové a Šárky Foltýnové. Náčiním jsou čtyři kladinky z PVC, na kterých děvčata předvádí různá akrobatická cvičení. Také si zatančí na písničky Lucie Bílé a skupiny Kabát. Skladbu budeme předvádět na malých i větších vystoupeních i během roku, které budou organizovat jednoty a župy.

V naší jednotě budeme pořádát vánoční akademii s ukázkou skladby a do celého programu budou zapojeny i ostatní děti z oddílu. S nimi nacvičujeme sestavy pro župní soutěže všestrannosti v gymnastice, švihadlovém víceboji, šplhu, atletice a plavání. Také si rády zahrají různé hry a zacvičí na nářadí.

Ještě nás čeká hodně práce při nácviku celé skladby, dopilování jednotlivých cviků a secvičování do větších celků. Děvčata to ale nevzdávají, pilně nacvičují a už teď se těší do Prahy, kde nás čeká určitě spousta pěkných zážitků.

Přeji všem krásné prožití vánočních svátků, hodně štěstí, zdraví a úspěchů v novém roce 2018.

za TJ Sokol Vacenovice, Marie Řiháková

I v tomto roce se naše SDH intenzivně věnovalo práci s mladými hasiči. Sezóna malých hasičů se skládá z 11 závodů zařazených do seriálu Velká cena malých hasičů. Vrcholným závodem sezóny je okresní kolo celostátní hry Plamen.

V sezóně 2017 naše SDH reprezentovalo družstvo mladších žáků, družstvo starších žáků, družstvo dorostenek a jednotlivci z řad dorostenců. SDH tedy pracovalo cirká s 25 dětmi. Mladší žáci v této sezóně skončili 3x na 3. místě, 1x přivezli bramborovou medaili za 4. místo a 1x skončili na 5. místě, 1x na 6. místě. V celkovém pořadí Velké ceny skončili na 8. místě z 25 týmů. Starší žáci letos už patřili k favoritům seriálu soutěží. Jejich výsledky byly impozantní, což můžeme zjistit z následujícího výčtu. Z 11 soutěží skočili 4x na 1. místě, 4x na 2. místě, 2x na 4. místě a 1x byli šestí. Celkově tak vybojovali ve Velké ceně krásné 2. místo z 23 týmů. Vítězství jim uniklo pouze o skóre, když při rovnosti bodů měli o jedno vítězství v soutěži méně.

Letos poprvé v novodobé historii mladých hasičů na okresním kole v požárním sportu reprezentovalo naše SDH družstvo dorostenek. Toto družstvo skončilo na druhém místě a unikl mu tak o vlásek postup na krajské kolo. Na okresním kole nás potom v kategorii střední dorost reprezentoval Daniel Chvátal, který skončil na 3. místě a vybojoval si tak postup na krajské kolo. V kategorii starší dorost nás reprezentoval Filip Zemánek, který zvítězil a zajistil si také postup na krajské kolo. Toto se letos konalo na atletickém stadionu v Blansku. Dan Chvátal si zde vybral sportovní smůlu, kdy při jednom z rozběhů si způsobil zranění a soutěž nedokončil. Filipu Zemánkovi při dvojboji spadl „hasičák“, musel se k němu vracet, což znamenalo, že v této disciplíně skončil v poli poražených. Naopak při 100 m s překážkami zaběhl nejrychlejší čas, a to 18:90 s. Celkově skončil na nepopulární bramborové pozici a unikl mu tak postup na mistrovství republiky.

Mladí hasiči však nejsou jen soutěže, je to také zábava. Po každé soutěžní sezóně pořádáme pro děti a rodiče rozloučení se sezónou, kde dětské šampaňské teče proudem, je zde také občerstvení jak pro děti, tak i pro rodiče. O letních prázdninách jsme pro naše malé hasiče připravili tábor, jehož součástí byly výlety po okolí, dále celotáborová hra, tentokrát na téma Vinnetou, různé soutěže a hry. V prosinci pak s dětmi jedeme na výlet do krytého bazénu. Ani v zimním období na malé hasiče nezapomínáme a jedenkrát týdně trávíme dvě hodiny v tělocvičně v Miloticích, kde trénujeme, ale i hrajeme různé pohybové hry.

Milotice – starší žáci 1. místo, mladší žáci 3. místo

Tábor

SDH Vacenovice mezi sebe rádo přijme nové zájemce o tento kroužek, který je pro všechny mládežnické kategorie počínaje přípravkou, přes žákovské kategorie až po dorostenecký věk.

Přejeme všem mladým hasičům, jejich rodinám a kamarádům hezké prožití vánočních svátků, hodně dárků pod stromeček a mnoho zdraví a úspěchů v novém roce.

Sbor dobrovolných hasičů Vacenovice

Kromě toho, že se již od měsíce dubna pravidelně připravují na svou další sezónu všechna mládežnická družstva, vyvíjí naše SDH velké úsilí na pořadatelskou činnost. Ke dni dětí jsme uspořádali tradiční Dětský den, jehož součástí je Pohádkový les pořádaný MŠ Vacenovice, kdy tato akce se těší velké popularitě. Dále jsme pořádali Slet čarodějnic s taneční zábavou. I letos v červenci se konal populární „BIERFEST Vacenovice 2017“, kde se čepovalo více jak 20 druhů piv. Novinkou na Bierfestu byly grilované vepřové kýty. Pro návštěvníky Bierfestu, kterých letos bylo téměř 900, byly připraveny různé soutěže, zábavu obstaraly dvě rockové kapely, nachystáno bylo bohaté občerstvení. Již v těchto zimních měsících připravujeme program na „BIERFEST Vacenovice 2018“. V říjnu jsme pak uspořádali XXXX. ročník MEMORIÁLU MIKULÁŠE BÁBÍKA v kategorii muži a POHÁR REPUBLIKY v kategorii ženy, kterého se zúčastnilo cca 40 družstev ze širokého okolí, ale přijela

i družstva, která se pravidelně zúčastňují Extraligy ČR v požárním útoku, jakožto nejprestižnějšího seriálu soutěží v tomto odvětví požárního sportu. Nutno dodat, že se našemu SDH vyplatila intenzivní práce s mládeží, protože se na Poháru republiky prezentovalo naše družstvo dorostenek, doplněné o jejich vedoucí Martu Kalužovou. Děvčata na domácí půdě vybojovala krásné 3. místo! Věříme, že prací s tímto družstvem dosáhneme toho, že nás holky budou reprezentovat nejenom na našem okrese, ale v rámci celé ČR.

Z uvedeného je zřejmé, že činnost sboru je bohatá. Samostatnou kapitolou je pak práce s mládeží, viz výše uvedený článek.

Příprava a zajištění výše uvedených akcí je náročná a hodláme v této činnosti pokračovat. Již několik let bychom zajištění daných akcí bez pomoci našich příznivců a pomocníků mimo SDH jen těžce zvládali. Těmto lidem bychom chtěli touto formou poděkovat. V neposlední řadě bychom chtěli také poděkovat našim

sponzorům a Obci Vacenovice za jejich podporu a přízeň. Bez nich by to opravdu nešlo.

V budoucnu bychom rádi uvítali nové zájemce o činnost SDH, a to jak v oblasti sportovní, tak i v oblasti pořadatelské. Více se o naší činnosti dozvíte na internetových stránkách www.sdhvacenovice.cz.

Výbor SDH Vacenovice přeje svým členům, jejich rodinným příslušníkům, příznivcům, sponzorům a spoluobčanům klidné prožití vánočních svátků, pohodový závěr letošního roku a mnoho štěstí, zdraví a rodinné pohody v novém roce 2018.

Výbor SDH

Okresní kolo dorostu

Svatobořice – vyhodnocení Velké ceny

Pohár republiky

V Kronice obce Ratíškovice je po ukončení II. světové války o pohřbu padlých vojáků zapsána tato věta: „*Celkem bylo na našem hřbitově pochováno 16 ruských a 7 rumunských vojáků. Mezi ruskými byl i jeden pilot, který havaroval s letadlem na poli na dílech na katastru obce Vacenovice. Tento měl slavný vojenský pohřeb.*“ Datum pohřbu není uvedeno a dochovala se pouze jedna jediná fotografie. Ve vacenovické obecní kronice o tomto pádu není žádná zmínka, do tamní školní kroniky zapsal řídící učitel Jan Veselka, že „*27. dubna havarovalo na polích směrem k Ratíškovickým dvumotorové ruské letadlo. Raněný pilot byl ošetřen a operován rumunskými lékaři.*“ Tuto událost zapsal zřejmě zpětně, protože se o dva dny spletl v datu, podle svodek z archivu Rudé armády a osobních listů vojáků to bylo 25. dubna.

Pokud byste se sem chtěli podívat, musíte jet po silnici k Ratíškovickým a za zastávkou „U stadionu“ odbočit po silnici směrem nahoru k vinohradům. Místo dopadu je zhruba 100 m od silnice a 20 m napravo od této cesty. V dnešní době je tam oplocený sad, pro majitele chytrých telefonů jsou přibližné souřadnice 48.9376933N, 17.1642075E.

25. dubna 1945 provedla 218 bombardovací letecká divize 3 bombardovací nálety, z nichž dva byly na Brno. V ten den na Moravě divize ztratila celkem 3 americké lehké bombardovací letouny Douglas A-20Ž Boston, které byly dodané do SSSR v rámci smlouvy o půjčce a pronájmu „Lend Lease“. Startovaly z letišť v okolí Trnavy – ze Sládkovičova (kde byl štáb divize), Košuty a Lúčny dvor.

Letadla tohoto typu byla americkou verzí lehkého bombardéru a původně byla vyráběna pro Francii a Spojené království. Měla maximální rychlost 546 km/hod, jejich doba stoupání do výšky 3 050 m byla 8,48 min a dolet byl 3 380 km. Prázdné letadlo mělo hmotnost 7 708 kg, normální vzletovou hmotnost 10 964 kg a maximální vzletovou 12 338 kg. Délka byla 14,63 m, výška 5,36 m a rozpětí křídel 18,69 m. V jejich výzbroji mohlo být až šest pevných 50“ kulometů v přídí, dva pohyblivé 50“ kulometry ve hřbetní věži a jeden 50“ kulomet střílející dozadu ve spodním střelišti. Letadlo mohlo mít ve svém nákladu až 1 814 kg pum.

Všechna tři letadla padla za obětí německým stíhacím letounům Messersmitt Bf 109. V záznamech německé 6. Luftflotte (letecké flotily) je velmi málo informací, dá se však předpokládat, že se jednalo o stroje, náležející k I./JG 52 (Jagdgeschwader – stíhací eskadra), které ve dnech 25., 26. a 27. dubna 1945 prováděly z letiště v Havlíčkově Brodě lety na „volný lov“ do prostoru Brno a nárokuje sestřely dvumotorových letounů v tomto prostoru. (Na e-stránkách „Vrtulník.cz“ je však uvedeno, že se jednalo o německý stíhač od JG 77 z letiště z Prostějova, ale není zde uveden zdroj této informace).

Letoun, který po zásahu nad Brnem přistál nouzově u Vacenovic, patřil k 452. bombardovacímu leteckému pluku. Podle hlášení byl zničen už při prvním útoku nepříteli. Dostal zásah do ocasní části, vypadl mu levý motor a tím se stalo letadlo špatně ovladatelným. Proto posádka shodila všechny bomby, při snížené hmotnosti se jí podařilo prodloužit dolet na území mezi Vacenovicemi a Ratíškovici a „provést nouzové přistání 20 km jihovýchodně od Kyjova v poli. Střelec-radista staršina Morjakin byl zabit ve vzduchu. ...Oprava stroje nebyla možná.“ Je pravděpodobné, že směřoval na letiště, které bylo tenkrát v Holíci.

Posádku tvořil pilot nadporučík **Michail Levanovič Kakulija** (zachráněn, r. 1915 Gagry, Gruzínská SSR – Abcházie), navigátor poručík **Pavel Sergejevič Anochin** (zachráněn, r. 1923 Ordžonikidze, Ukrajinská SSR, Dněpropetrovská oblast), střelec gardový mladší seržant **Viktor Timofejevič Kaplijev** (zachráněn, r. 1923

Novošachtinsk, Ruská SSR, Rostovská oblast) a vzdušný střelec-radista starší seržant **Alexej Petrovič Morjakin**. Ten se narodil v roce 1922 ve městě Suchiniči v Ruské SSR ve Smolenské oblasti. Byl členem Komsomolu a v roce 1941 byl povolán do Rudé armády. 15. 1. 1945 byl vyznamenán medailí „Za statečnost“. Staršina Morjakin byl „při bombardování Brna zabit palbou z protivníkovy stíhacího letounu“, ostatní členové posádky se zachránili. Podle hlášení 218. bombardovací divize jsou jako místo jeho pohřbení mylně uvedeny Vacenovice (pravděpodobně podle katastrálního místa dopadu letadla). Zpráva o smrti byla předána jeho bratru Ivanu Petroviči.

Podle dochovaných dokumentů další člen posádky **Pavel Sergejevič Anochin** vstoupil dobrovolně do Rudé armády jako bezpartijní v roce 1940. Roku 1942 bojoval na Krymském frontu, kde měl od 25. 2. do 9. 8. úspěšných 41 bojových letů. Na II. ukrajinském frontu v období od 11. 4. 1944 do 9. 5. 1945 v pozici navigátora posádky provedl 43 vojenských letů. Za ně byl vyznamenán prvním státním vyznamenáním, Řádem vlastenecké války, který byl udělován za výjimečné zásluhy v boji proti německým okupantům. 3. 3. 1942 měl v bojích poraněny obě nohy, 9. 5. 1943 levou nohu, po uzdravení na svoji vlastní žádost dál pokračoval v bojích a 25. 4. 1945 byl poraněn na hlavě. Za dalších 23 bojových vzletů byl navržen v roce 1945 k vyznamenání Řádem Velké vlastenecké války I. stupně. *Za dobu pobytu na frontách podle doporučení k vyznamenání „poručík Anochin se osvědčil jako vynikající navigátor, neměl ani jeden případ ztráty orientace a nevyplnění úkolu.... V boji odvážný, rozhodný, chladnokrevný, přesně napadá určený cíl. Dvakrát byl těžce raněn do obou nohou. ... Poručík Anochin se aktivně podílel na zničení obklíčené skupiny protivníka ve městě Budapešť, kde provedl 18 úspěšných bojových letů.“*

Pilot nadporučík **Michail Levanovič Kakulija** byl členem komunistické strany, v Rudé armádě byl od roku 1935 a od července 1944 bojoval na II. ukrajinském frontu. V době od 22. 7. 1944 do 29. 4. 1945 provedl 39 úspěšných vojenských letů, už za prvních 15 získal Řád Velké vlastenecké války I. stupně. Při letu 25. 4. 1945 byl taktéž raněn do hlavy. Později dostal za své nasazení a odvalu v těchto bojích Řád Rudé hvězdy. Podle návrhu na vyznamenání „v období Vlastenecké války do roku 1944 na Dálném východě soudruh Kakulija hořel touhou ničit německé okupanty, své přání uskutečnil nákupem vojenského letadla z osobních úspor a se svolením Maršála Sovětského Svazu soudruha STALINA zamířil jako bojový voják na II. ukrajinský front... Bez ztrát v posádce soudruh Kakulija nešetřil své letadlo.... Při 22. vojenském letu 9. 3. 45... při úplném výpadku levého motoru zamířil jinou cestou k cíli, shodil bomby na cíl (Varpalota [město v Maďarsku]), doletěl klouzavým letem na své území poblíž frontové linie. Poté se soudruh Kakulija dál mstil Němcům za jejich páchaní zla v naší vlasti. V době vojenského letu – 39. v celkovém pořadí, na město Brno 25. 4. 1945 dostalo jeho letadlo zásah stíhačkami protivníka, ze stroje vypadl jeden motor...“

V rozhovorech na tuto událost vzpomínal z Ratíškovic Petr Bařina (r. 1938) a Jan Kotásek (r. 1936), ve svém dopise Jan Šupálek (žij. Liberec, r. 1928 Ratíškovice) a z Vacenovic pak Blažej Ingr (r. 1928). Ti všichni se přišli tenkrát s několika dalšími na místo dopadu podívat.

Podle vzpomínek Jana Šupálka „letadlo jsme našli opuštěné a žádný jej nehlídal. Provedli jsme prohlídku a neodvážili si z letadla něco odnést. Co nás nejvíce zajímalo, tak byla malá kabinka nahore pro střelce. Zespodu jsme se tam dostali a byli jsme překvapeni. Celý prostor kabinky pro střelce byl silně od krve, v polovině kabinky byl znát průstřel velikosti ořechu. To byla příčina smrti tohoto střelce“. Petr Bařina říká, že letadlo „dostalo zásah u kormidla, a jak

je radiomechanik, tak tam to mělo rozbité a trochu rozstřelené. Jeho vytahli, skoro ještě kluka, byl mrtvý... Vytahli ho, ležal u letadla a ostatní už byli pryč. Protože přece nebudú čekat na Němců... Letadlo tam bylo dlouho, až chlapi dostali odvahu a šli tam a vzali si, co z toho šlo odmontovat. Hliníkové plechy a tak... Co sa kemu hodilo..." Blažej Ingr vzpomínal: „Potkal jsem tehdy jednoho souseda, Macháčka, a povídá 'Už tu máme letiště, už tam jedno fúklo!'. No a co my, kluci, sme to nemohli přežít, tak sme tam utékali... Pilot byl raněný, toho zme už neviděli, toho už odvezli... Byli šikovní, keři si to tam hned prolézali... Letadlo tam zostalo no asi tak dva tři měsíce, aj dyl..." Protože letoun byl z kvalitního, pevného a přitom lehkého materiálu, našlo se tenkrát dost lidí, kterým se jeho části hodily, a byl brzy rozebrán. Využily je také děti, protože podle slov Jana Kotáska „jak děcka sme tehdy létali po ulici a my sme viděli, jak to tam spadlo... Tam bylo lidí... Já sem z toho měl donesené, tak jak je teď polystyren co je na zateplení nebo tak neco, tož z toho sem si udělal ze špagátem neco jak dušu na plavání do Hliníka..." Některé kusy letadla a výrobky z nich byly v Ratíškovcích k vidění ještě dlouho po válce...

V zimě roku 1946 bylo tělo Alexeje Petroviče Morjakina exhumováno společně s pozůstatky ostatních ruských vojáků a převezeno do Hodonína. Za radnicí vedle památníku rudoarmějčů, padlých v Hodoníně, zajatí Němci z internačního tábora kopali hromadné hroby, do kterých měli být pohřbeni vojáci ze všech

okolních obcí. Když byly hroby vykopány, byly změněny dispozice vojenských úřadů Rudé armády a padlí Rusové byli převáženi přímo na místní hřbitov. Tady byly na vojenském oddělení vykopány ostatky Turků, zemřelých za I. sv. války v hodonínské barákové nemocnici, pohřbeny do společného hrobu, a místo nich byli pochováni rudoarmějci. 17. března 1946 slavnostně vyšel pohřební průvod z Masarykova náměstí a v doprovodu hudby prošel městem až na hřbitov. Kráčely v něm jednotky Rudé armády, čs. armády, složky domácího odboje z obou světových válek, sokolstvo, orelstvo, zástupci úřadů a škol, junáci, organizace a spolky – průvod byl dlouhý skoro 2 km. Místo posledního odpočinku tu našlo podle hodonínské kroniky 1489 příslušníků Rudé armády, z toho 67 důstojníků a 2 pilotky.

Na hřbitovním pomníku je v češtině a ruštině tento nápis: „Věčná sláva vojínům Rudé armády padlým v bojích za čest a nezávislost sovětské vlasti a za osvobození slovanských národů od fašismu“. Paradoxem je však to, že na stavbu dvou pomníků, postavených v Hodoníně na památku ruským osvoboditelům (druhý je za radnicí v parčíku na Zámecké ulici), byly použity díly z památníku padlým pruským vojákům z války v roce 1866. Ten stál na tamějším hřbitově a roku 1945 byl odstraněn. Bohužel doplatil na to, že jej nechala postavit rodina hodonínských podnikatelů Redlichů a byl označen jako německý.

Irena Bařinová r. Vacenovská

Naši mladí karatisté

Víte, že máme v obci mistra světa? Máme, a to dokonce v karate. 12ti letý chlapec Bruno Čáslava se tomuto zvláštnímu, u nás ne moc rozšířenému sportu, věnuje již od 7 let a dosahuje skvělých výsledků. Ve svých 12 letech už stihl být mistrem republiky, mistrem světa a bronzový na Mistrovství Evropy.

V KARATE GOJU-RYU se soutěží ve dvou disciplínách, a to KATA a KUMITE. V každé disciplíně probíhá vždy samostatná soutěž jednotlivců a soutěž týmů.

Tady je souhrn jeho úspěchů ve školním roce 2016/17 :

Mistrovství Evropy Goju-ryu karate - září 2016 Steyr - Rakousko

KATA mladší žáci 10-11 let - 3.místo

KATA-TEAM žáci - 3. místo (SCM Brno)

Národní pohár žactva 2016 - 2. kolo - listopad 2016 České Budějovice

(závody všestylového karate)

KATA mladší žáci 10-11 let - 3. místo

Národní pohár žactva 2016 - 3. kolo - listopad 2016 Brno

KATA mladší žáci 10-11 let - 1. místo

Mistrovství České republiky Goju-ryu karate - květen 2017 Brno

KATA mladší žáci 10-11 let - 1. místo

KATA-TEAM žáci - 1. místo (SCM Brno)

VIII. Letní olympiáda dětí a mládeže - červen 2017 Brno

KATA mladší žáci 10-11 let - 3. místo

KUMITE mladší žáci 10-11 let - 3. místo

Mistrovství světa GOJU-RYU karate – září 2017 Bukurešť

Kata individual – 2. místo

Kata team – 1. místo

Mistrovství světa se zúčastnilo 34 zemí z 5 kontinentů!

Polish Open 15. 10. 2017 Bielsko-Biela Polsko

Soutěž jednotlivců: 9 místo

Soutěž týmů: 1. místo

Mistrovství ČR v KARATE 9.-10. 12. 2017 Karlovy Vary:

Soutěž týmů: 1. místo

soutěž jednotlivců: 7. místo.

Bruno Čáslava – Mistrovství světa v Bukurešti

A nejen on, ale i jeho sestry Jolana a Gita. Děvčata se karate věnují teprve od září 2016 a už jsou mistryňe ČR v kategorii Kata – mladší žákyně.

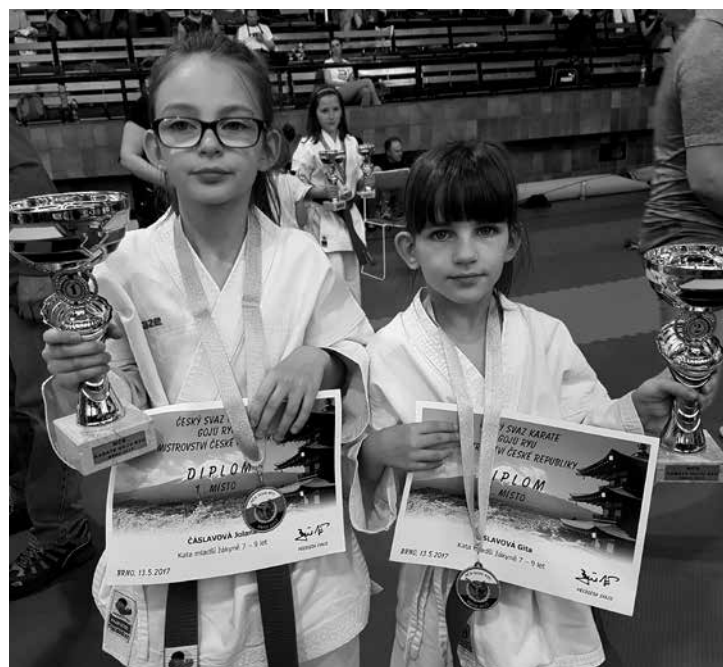
Mistrovství České republiky Goju-ryu karate - květen 2017 Brno: Jolana Čáslavová v kategorii KATA mladší žákyně 7-9 let - 1. místo
Gita Čáslavová v kategorii KATA mladší žákyně 7-9 let - 2. místo

Sourozenci Čáslavovi jsou tedy pro rok 2017 Mistři Goju Ryu Karate i Mistři ČR Karate. A nejen to, výborných výsledků dosahují i ve škole, Bruno v 7. třídě, Jolana ve 4. a Gita ve 3. třídě základní školy studují s vyznamenáním.

K dosažení těchto úspěchů samozřejmě nestačí jen velké šikovnosti, píle a vytrvalosti dětí. Záleží také na snaze trenérů se mládeži správným způsobem věnovat tak, aby to děti bavilo a dosahovaly dobrých výsledků, ale hlavně na ochotě rodičů své děti v jejich zájmech podporovat. Dělat jakýkoliv sport na takové vysoké úrovni je samozřejmě časově i finančně velmi náročné. Rodiče se musí nejen podílet finančně na trénincích i soutěžích, ale musí slevit ze svých vlastních koníčků ve prospěch potomků a věnovat jim svůj volný čas.

Sourozencům Čáslavovým k jejich skvělým výkonům gratulujeme, přejeme další významné úspěchy ve sportu i ve škole a děkujeme jim za vzornou reprezentaci naší obce.

Marcela Tomašovičová

Jolana a Gita Čáslavovy – Mistrovství ČR Brno

ATLETIKA

V dubnu letošního roku místní Sportovní klub uspořádal 43. ročník Běhu osvobození Vacenovic. Závod proběhl na stadionu a v přilehlém lesíku za účasti 397 atletů z celé České republiky a sousedních Slováků. V žákovských kategoriích běželo 200 dětí, juniorů bylo 27. V mužích na 6ti km trati startovalo 120 běžců, žen se zúčastnilo 50.

Vacenovice reprezentovalo 56 běžců, hlavně v kategorii nejmladších chlapců jsme měli velký úspěch, když naši vacenovičtí reprezentanti obsadili celé stupně vítězů. Pro první místo si doběhl Příkazský Adam, 2. místo měl Batka Svatoslav a na třetím se umístil Rupec Michal. Tady nás potěšil zájem mladých hasičů, kteří si účasti na běhu zpestřili svoji hasičskou přípravu.

Děkujeme všem za pomoc při organizování tohoto běhu, který má velkou tradici, neboť příští rok nás čeká už 44. ročník, který se uskuteční 21. dubna. Tak neváhejte a začněte s přípravou už teď.

Všem občanům Vacenovic přejeme krásné prožití vánočních svátků a do nového roku 2018 hodně zdraví, spokojenosti a úspěchů v osobním i sportovním životě.

Eva Bařáková, ředitelka závodu

Nejmladší kluci – 1. místo Adam Příkazský, 2. místo Svatoslav Batka, 3. místo Michal Rupec

Naši největší běžci

SK Vacenovice – fotbalový oddíl

Nový ročník fotbalových soutěží 2017/18 byl zahájen změnou na funkci trenéra A mužstva, kde p. Bezoušku nahradil mladý ambiciózní trenér Michal Šimon z Hodonína. Podařilo se nám získat hráče Brezinu Martina ze SFZ, z Baníku Ratíškovice Michala Voříška, který si však přivodil zranění v pří-

pravném období a zdá se, že s fotbalovou kariérou skončil. Zranění hráče Bízy Michala trvalo po čas celého podzimu.

Činnost oddílu řídí výbor ve složení:

předseda: Kacr Radim, místopředseda: Ing. Procházka Radek, sekretář-administrátor: Steinhübel Marián, členové: Ing. Novák František, Kotásek Josef, Mgr. Mlýnek Zbyněk, Tomčala Antonín, Konečný Petr, Kašík Přemysl, Synek Martin, DiS., Bolf Zbyněk, Ing. Jašík Marek, Mgr. Kreml Pavel, finančně-ekonomické

záležitosti má na starosti Kacrová Ludmila a správcem stadiónu je Chvostal Jan.

Uvedený výbor řídí 4 oddíly: kopanou, atletiku, stolní tenis a rekreační sport – celkový počet členské základny je 251 členů, ze kterých je 63 mládežnického věku. Z nich je registrovaných členů pod FAČR celkem 128 aktivních sportovců a činovníků (trenéři, vedoucí, org. pracovníci).

Kromě výboru, který se schází pravidelně 1x týdně na svých schůzích, v jednotlivých družstvech v podzimní sezóně pracovali následující trenéři a vedoucí :

Muži A – Šimon Michal, Kašík Přemysl, Konečný Petr

Muži B – Hanák Josef, Synek Martin, Krist Petr

Dorost – Frolec Radek ml., Šimeček Viktor, Krša Ladislav

Žáci + přípravka – Mírovský Luděk, Zdařilová Petra

Konečné umístění jednotlivých družstev podzim 2017

Muži 1.B.třída sk.C							
1	SK Vacenovice	13	8	2	3	26:14	26
2	SK Kozojídky	13	8	1	4	35:27	25
3	RAFK	13	7	3	3	34:24	24
4	FK Valtice	13	7	1	5	29:26	22
5	TJ Sokol Kněždub	13	6	2	5	36:24	20
6	FC Pálava Mikulov	13	6	2	5	29:22	20
7	Charvátská Nová Ves	13	5	4	4	23:21	19
8	Nikolčice	13	6	1	6	29:28	19
9	TJ Velké Bílovice	13	5	3	5	27:20	18
10	TJ Jiskra Strážnice	13	5	3	5	27:27	18
11	SK Uhřetice	13	5	2	6	20:24	17
12	MSK Břeclav B	13	4	1	8	20:31	13
13	TJ Sokol Křepice	13	3	1	9	15:37	10
14	FK Hovorany	13	2	2	9	20:45	8

Muži 3.třída sk.A							
1	TJ Mikulčice B	11	8	2	1	18:7	26
2	FK Milotice B	11	8	1	2	35:20	25
3	NESYT Hodonín	11	6	1	4	22:29	19
4	Moravia Násedlovice	11	5	3	3	23:17	18
5	Baník Lužice	11	6	0	5	20:14	18
6	1. FC Čejkovice	11	5	2	4	22:13	17
7	SK Vacenovice B	11	5	0	6	18:20	15
8	Slavoj Rohatec B	11	4	2	5	25:25	14
9	FC VRACOV	11	3	3	5	21:27	12
10	SK Čejč	11	3	2	6	12:16	11
11	Sokol Vlkoš	11	2	3	6	20:25	9
12	Podlužan Prušánky	11	0	3	8	12:35	3

OP Dorost							
1	Sokol Dambořice	8	7	1	0	38:8	22
2	Starý Poddvorov	8	6	0	2	37:12	18
3	KEN Veselí/Vnorovy	8	5	2	1	21:13	17
4	Vlkoš/Vracov	8	5	1	2	30:13	16
5	Hovorany/Nenkovice	8	4	0	4	15:28	12
6	Jiskra Strážnice	8	2	0	6	5:20	6
7	FC Lipov z.s.	8	1	2	5	8:21	5

8	SK Vacenovice	8	1	1	6	6:27	4
9	Kostelec/Kyjov	8	0	3	5	8:26	3

OS ml.žáci							
1	KOVO Ždánice	9	9	0	0	54:3	27
2	SK Žarošice	9	8	0	1	63:9	24
3	SK Vacenovice	9	6	1	2	32:16	19
4	FC Kyjov B	9	5	2	2	45:30	17
5	FK Blatnice	9	5	0	4	28:27	15
6	1. FC Čejkovice	9	4	1	4	30:19	13
7	SK Uhřetice	9	2	1	6	14:38	7
8	Žeravice/Ježov	9	2	1	6	11:37	7
9	Slavoj Moravany	9	1	0	8	4:67	3
10	Sokol Kněždub	9	0	0	9	5:40	0

OP st.přípravka							
1	TJ Jiskra Strážnice	11	11	0	0	120:34	33
2	Milotice/Ratíškovice	11	9	0	2	111:59	27
3	Vracov/Vlkoš	11	8	0	3	132:54	24
4	SK Agro Vnorovy	11	6	1	4	117:97	19
5	FC Veselí n. M.	10	6	0	4	99:87	18
6	SK Vacenovice	11	5	0	6	33:64	15
7	FK Hodonín A	11	4	1	6	115:91	13
8	SK Podl. Prušánky	10	4	0	6	62:70	12
9	FK Mutěnice	11	4	0	7	63:87	12
10	Velká nad Veličkou	11	3	2	6	48:68	11
11	TJ KEN Veselí n.M.	11	2	1	8	102:142	7
12	FC Kyjov 1919	11	0	1	10	40:189	1

OP ml.přípravka							
1	SK Vacenovice	11	11	0	0	126:33	33
2	FC Veselí n. M.	10	8	0	2	125:76	24
3	FK Baník Dubňany	11	8	0	3	147:125	24
4	Milotice/Ratíškovice	11	7	1	3	153:85	22
5	TJ Slovan Bzenec	11	6	2	3	142:92	20
6	FK Hodonín A	11	5	1	5	101:110	16
7	FC Kyjov 1919	11	5	1	5	96:121	16
8	FK Mutěnice	11	3	1	7	74:108	10
9	SK Agro Vnorovy	11	3	1	7	80:126	10
10	Vracov/Vlkoš	11	2	1	8	66:113	7
11	SK Podl. Prušánky	10	1	2	7	47:97	5
12	TJ Jiskra Strážnice	11	1	0	10	58:129	3

Střelci branek jednotlivých družstev:

Muži A – 8 Rehák, 4 Knotek, 3 Milěr M., 3 Sladký, 2 Mírovský, 2 Jakubíček, Špaček, Příkazský M., Chvátal L., Grufík Z.,

Muži B – 4 Holeček, 2 Nešpor, 2 Ingr, 2 Školař R., 2 Rupec, 2 Procházka, Spěvák, Milěr M., Milěr Z.

Dorost – 2 Kordula, Kundrata, Herzán, Plášek, Novák

Madší žáci – 13 Profota, 6 Svitko, 6 Kubík Mik., 3 Kubík D., 2 Belka, 2 Zdařil

Starší přípravka – 12 Kubík D., 6 Zdařil, 4 Kubík T., 3 Gasnárek, 2 Rupcová, 2 Grufík, 2 Zapletal, Belka, Polášková

Mladší přípravka – 26 Zdařil, 23 Zapletal, 21 Slezar, 19 Grufík, 16 Gasnárek, 9 Rupcová, 9 Kubík T., 2 Eliáš, Koplík

Program přípravy na jarní část mistrovských utkání byl zpracován po dohodě s trenéry jednotlivých mužstev. Plánuje se i soustředění mužů A. Žákovské družstvo mladší se účastní halové ligy v Lužicích a družstvo mladší a starší přípravek turnajů v rámci OHL. Mládežnická družstva mají zajištěnou tělocvičnu na ZŠ v Miloticích. Připravujeme i ples sportovců 3. 2. 2018, k zábavě bude hrát zlínská kapela Motýl Band.

V únoru nás čeká valná hromada.

SK Vacenovice příprava jaro 2018

datum	čas	akce	místo
so 11. 11.	8:00	OHL st. přípravky	hala Lužice
so 18. 11.	8:00	OHL ml. přípravky	těl. ZŠ D. Bojanovice
ne 19. 11.	11:00	OHL st. přípravky	těl. ZŠ D. Bojanovice
so 25. 11.	8:00	Halový turnaj U-9	hala Veselí n.M.
ne 26. 11.	8:00	OHL ml. přípravky	hala Lužice
so 9. 12.	11:00	OHL st. přípravky	hala Lužice
ne 10. 12.	8:00	OHL ml. přípravky	těl. ZŠ D. Bojanovice
ne 17. 12.	11:00	OHL ml. přípravky	hala Lužice
ne 7. 1.		OHL st. přípravky	hala Lužice
so 13. 1.		OHL ml. žáci	hala Lužice
so 13. 1.		OHL st. přípravky	hala Veselí n.M.
ne 14. 1.		OHL ml. přípravky	hala Veselí n.M.
so 20. 1.		OHL ml. žáci	hala Lužice
so 20. 1.		OHL ml. přípravky	hala Želva Dubňany
so 20. 1.	14:00	zahájení přípravy muži A+B	stadion Vacenovice
ne 21. 1.		OHL st. přípravky	hala Želva Dubňany
so 3. 2.	20:00	ples Sportovců	sál hospody U Letochů
so 10. 2.	14:00	Kyjov – muži A	UT Kyjov
so 17. 2.		OHL ml. žáci	hala Veselí n.M.
ne 18. 2.		OHL ml. přípravky	těl ZŠ D.Bojanovice
ne 18. 2.	14:00	Ořechov – muži A	UT Veselí n.M.
21.-24. 2.		soustředění	Luhačovice
pá 23. 2.	17:30	Luhačovice – muži A	UT Luhačovice
so 24. 2.		OHL st. přípravky	hala Želva Dubňany
ne 25. 2.		OHL ml. žáci	hala Lužice
ne 25. 2.		OHL ml. přípravky	hala Želva Dubňany
ne 25. 2.	16:00	Valní hromada SK	sál hospody U Letochů
ne 4. 3.		finále OHL ml. žáci	hala Lužice
ne 11. 3.		OHL st.přípravky – finále	hala Lužice
ne 11. 3.	14:00	muži A – Milotice	stadion Vacenovice
so 17. 3.	15:00	muži A – Dubňany	stadion Vacenovice
ne 18. 3.	15:00	muži B – Žádovice	stadion Vacenovice
so 24. 3.	14:30	muži B – KEN Veselí	stadion Vacenovice
so 24. 3.		OHL ml. přípravky – finále	hala Lužice
ne 25. 3.		ml. přípr. – Pohár mládeže	Lokomotiva Brno

Možné změny budou průběžně zveřejněny prostřednictvím obecního informačního kanálu a naší web stránky.

Mistrovská utkání budou zahájena následovně:

A – muži 25. 3. 2018

B – muži 1. 4. 2018

Dorost 7. 4. 2018

Žáci 7. 4. 2018

Výbor SK děkuje všem příznivcům, kteří se v průběhu roku 2017 podíleli při zabezpečení chodu a činnosti klubu, buď finanční, materiální pomocí nebo přiložili ruce při budování, provádění oprav a údržbě v prostorách stadionu. Věříme, že věrní a nápomocní zůstanete i v nadcházejícím období. Přejeme všem hodně elánu a ochoty při další možné vzájemné spolupráci. Ať společnými silami vytvoříme prostředí pro naše spoluobčany, kteří ho budou rádi navštěvovat a hlavně, kde by měli možnost svou pohybovou aktivitu provozovat.

Závěrem výbor SK děkuje všem, kteří svůj volný čas věnují práci při řízení nebo výchově mladých sportovců, jsou nápomocní při zabezpečování sportovního života v naší obci a zejména všem sponzorům, Obci Vacenovice, drobným podnikatelům a živnostníkům za dary poskytnuté v průběhu roku na zabezpečení chodu klubu a činnosti v něm.

Do Nového roku 2018 přejeme všem příznivcům vacenovického sportu hodně zdraví, pracovních úspěchů a štěstí v osobním životě.

Steinhübel Marián, Sekretář SK Vacenovice

Muži A

Muži B

Obec Vacenovice vás srdečně zve
v sobotu 20. 1. 2018 od 20.00 h
do Kulturního domu a sálu Hospody U Letochů na

OBECNÍ DISCO PLES

V NÁMOŘNICKÉM STYLU.

Fantazii se meze nekladou. K tanci a poslechu bude hrát DJ BOEING.

Vstupné 150 Kč • předprodej 100 Kč.

MIKROREGION
NOVÝ DVŮR
region kyjovského Slovácka

cyklo

víno

folklor

Mikroregion
Nový dvůr

SILVESTROVSKÝ POCHOD Ratíškovice neděle 31. 12. 2017

Vaše nové zážitky s Novým Dvorem

Vacenovice mají téma seriál Četnické humoresky. Sraz pochodníků v 8.45 h před OÚ Vacenovice.
Budou se prodávat zelené četnické čepice a žluté dámské členky s peřím za 50 Kč.

Seniordance v Ratíškovcích

Školní vánoční trh

Háčkovaný anděl, dar od paní Zátopkové do kostela

Na návštěvě u paní Dany Zátopkové – k její velké radosti jsme jí přivezli houby sviňdůrky

Hody 2017

Vacenovický zpravodaj vydává Obecní úřad Vacenovice, Na Dědině 243, 696 06 Vacenovice.
Členové redakční rady neodpovídají za obsah, chyby a názory jednotlivých autorů příspěvků. Redakční rada: Ing. Jana Bačiková, Ing. František Novák,
Ing. Marta Grufíková, Ludmila Kacrová a Marcela Tomašovičová. Vychází v prosinci 2017. Náklad: 600 kusů. Grafická úprava a tisk: Tiskárna Šíki Kyjov.